

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

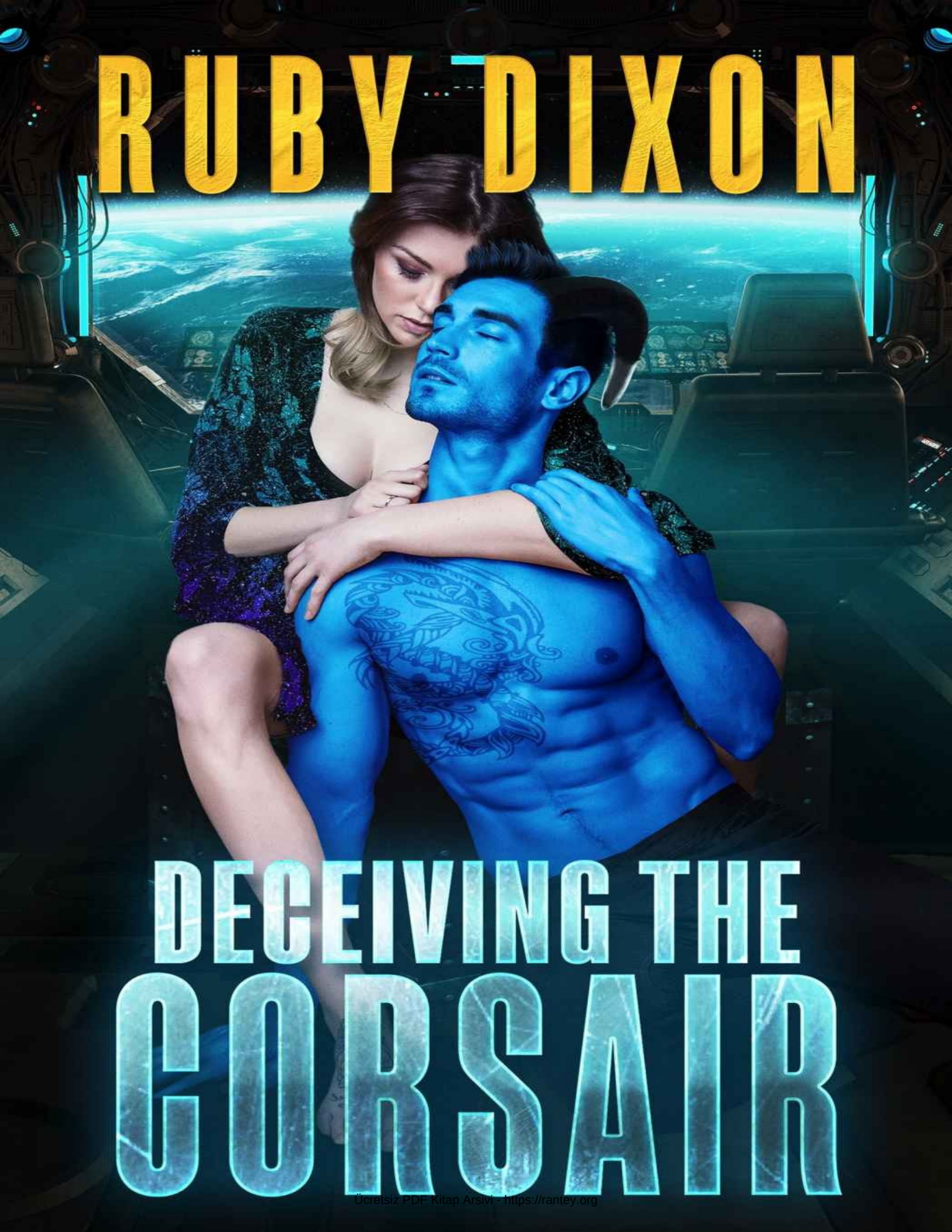
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RUBY DIXON

The book cover for 'Deceiving the Corsair' by Ruby Dixon features a central image of a man and a woman in a futuristic, space-themed environment. The man, who is shirtless and muscular, has a large, intricate tattoo on his left chest. He is looking up with his eyes closed, and the woman is embracing him from behind. The background shows a view of Earth from space, with a bright horizon line. The overall color palette is dominated by blues and greys, with a warm orange glow from the horizon. The author's name 'RUBY DIXON' is at the top in large, bold, orange letters. The title 'DECEIVING THE CORSAIR' is at the bottom in large, bold, white letters with a blue outline.

DECEIVING THE CORSAIR

KORSANI KANDIRMAK

Korsan gemisi *Lovesick Fool'un* mürettebatı, dümencileri Sentorr için endişelenmektedir. Çalışmayı takıntı haline getirmiş, tüm zamanını köprüde geçirmektedir. Yine de büyük mavi uzaylının takıntılı olduğu şey çalışmak değildir.

Bu bir dişi.

Sentorr, başka bir korsan gemisindeki kadın kaptan Zoey'nin eşi olduğuna ikna olmuştur. Yine de ona yüzünü göstermiyor ya da onunla buluşmayı kabul etmiyor. Yine de onunla iletişim kanalları üzerinden gece geç saatlerde ateşli sohbetler yapmaktan mutluluk duyar.

Ne pahasına olursa olsun onu bulmaya ve sahiplenmeye kararlıdır. Ama onu bulduğunda ve kim - ve ne - olduğu hakkında ona yalan söylediğini keşfettiğinde, onu hala sevecek mi?

Yoksa Zoey'nin insan olduğu gerçeği bu mavi tenli erkek için çok mu fazla?

KORSANI KANDIRMAK

Çeviri Kitaplar

Telegram

RUBY DIXON

WWW.RUBYDIXON.COM

Copyright © 2018 by Ruby Dixon

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Fotoğraf: Sara Eirew Fotoğrafçı

Kapak: Kati Wilde

Düzenleyen Aquila Editing

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Sonsöz

Yazarın Notu

Korsanlar Daha

Fazlasını mı

İstiyor?

Ruby Dixon tarafından da

SENTORR

"İnsanlar... gerçekten bunları yiyor mu?" Fran Kivian'a bakar, yüzünde bir ifade

Yüzünde korku ve dehşet ifadesi vardı.

"Yani... gönüllü olarak mı?" Cat yemekhanedeki masanın üzerinde duran kavanoza bakıyor.

"Neye benziyor?" Iris parmaklarını Alyvos'un parmaklarına dolayarak soruyor. Söz konusu kavanozun tam önünde oturuyor ve yüzünde meraklı bir ifade var. Diğer iki insanın yüzündeki dehşeti görmüyor, radar algılayıcı vizörü sadece şekillere ve hareketlere izin veriyor, yüz ifadelerine değil.

Kaptanımız Kivian sadece eğlenerek seğiriyor. Tarekh gülmemek için kendini zor tutuyor ve Alyvos başparmağını Iris'in eline sürüyor, diğer parmağı ise koruyucu bir şekilde Iris'in omzunda duruyor.

Lovesick Fool'un yemekhanesi bu akşam çok gürültülü. Kapı aralığına yaslanıp üç insan dışının masanın etrafında oturuşunu, Cat ve Fran'in büyük kavanozu yakından izleyişini seyre diyorum. Ben, bu tür şeyleri daha önce de görmüştüm. Budala'nın Dış Halka'ya inukni solucanları getirmesi ilk değil ve son da olmayacak.

Yine de gemideki tüm insanlar için ilk kez.

"Böcek kafalı solucanlara benziyor," diyor Cat dehşet dolu bir fısıltıyla. "Bir cetvel kadar büyük olmaları dışında."

Kivian insanlara eğlenerek, "Duyduğuma göre işin püf noktası onları boğazdan aşağı indirmekmiş," diyor. "Derisi gerçekten yumuşak. Yanlışıyla ısırırsan, bir sıvı fışkırmasıyla ölür ve sonra her şeye yeniden başlamak zorunda kalırsın."

Kedi gülüyor. Tarekh kıkırdar.

Sadece gözlerimi deviriyorum. Bir zamanlar bir korsan gemisiydik. Dört erkektik ve işimizi oldukça ciddiye alırdık. Yerleşimcilerin yiyeceklerine verdikleri mide bulandırıcı tepkileri görmek için asla oturup insanları izlemezdik. Ancak görünen o ki iş, mürettebattaki diğer kişiler için eskiden olduğu kadar ilgi çekici değil. Artık zamanımızı dolduracak yeni işler planlamak yerine boş zamanlarını insan dostlarıyla geçirmeyi tercih ediyorlar. Ne zaman şikayet etsem, Kivian sadece "balayı" döneminde olduklarını ve yakında işe alıacaklarını söylüyor, ama aylar geçtikçe beklemeyle devam ediyorum.

Ve bekliyorum.

İnsanlar her şeyi değiştirdi ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığımdan tam olarak emin değilim. İnsanları yeterince seviyorum. Hayranı olmadığım şey değişim. Ama yine de, hiçbir zaman değişikliklerin, sürprizlerin ya da bu tür şeylerin hayranı olmadım. Hayatın düzenli ve beklenen olmasını severim.

"İnsanlar onları... bütün olarak mı yiyor? Bu yüzden mi yasaklandılar?" Iris yumuşak bir sesle soruyor. "Zehirli midirler?"

"Çok iğrençler," diye ekliyor Cat, gözleri büyülenmiş bir halde. Kavanozun içinde kıvranan kütleyi anlamlandırmaya çalışırken başını eğdiğinde yanağı neredeyse masanın üstüne yapışmış.

"İnsanlar onları yiyor çünkü açlıktan ölüyorlar," diyorum ekşiyerek, ilk kez söze karışarak. "Dış çiftlik dünyalarının bazılarında kötü yıllar yaşanıyor ve yerel halk ürünlerini satmakla yemek arasında seçim yapmak zorunda kalıyor. O kadar uzaktalar ki, bütün bir aileye yetecek kadar gıda malzemesi göndermek çok pahalıya mal oluyor. Bu yüzden inukni solucanlarını yutuyorlar. Vücudu yiyeceğe ihtiyacı olmadığını düşünmesi için kandırıyor. Solucan ne kadar büyükse, o kadar uzun süre dayanabiliyorsunuz. Yiyecek göndermekten daha ucuz ve ne kadar aç olduğunuzun farkında olmadığınızda çalışmak daha kolay."

Hepsi dönüp bana bakıyor. Fran üzgün, Cat ise düşünceli görünüyor. Kivian'ın yüz ifadesi bilgili ve bunun nedeni beni içlerinde en uzun süredir tanıyor olması. Zavallı Dış Halka çiftliklerini ve onların yiyecek üretme yöntemlerini çok iyi bildiğimi biliyor.

"Bunlar yasadışı," diyor Tarekh sonunda, uzanıp kavanozu çevirerek kısaç benzeri kafayı işaret ederken mizahı azalıyor, "çünkü bunlar parazit. Uygun şekilde imha edilmezlerse çiftlik hayvanlarını istila edebilirler ve bir çiftçinin en son isteyeceği şey yemek yemeyen koca bir et sürüsüdür. Ayrıca, solucanınızı çıkardığınızda bunu dikkatli bir şekilde yapmanız gerekir yoksa çene kemikleri bağırsakta delikler açar. Enfeksiyon kapıp ölmek kolaydır. Olması gerekenden çok daha fazla oluyor."

"Dış Halka dünyalarında da pek fazla doktor yok," diye ekliyorum. "Ama insanlar hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapıyorlar."

"Peki bunu neden yapıyoruz?" Iris başını sallayarak sorar.

"Çünkü bu bir iş ve bunu yapmak için para alıyoruz." Kivian omuz silkiyor ve Fran'in siyah saçlarından bir tutamla oynamak için uzanıyor. "Onları kimsenin boğazına zorla sokmuyoruz. Sadece bize ödeme yapanların kullanımına sunuyoruz. Sentorr'un dediği gibi, bazen yasadışı seçenek elinizdeki tek seçenektir. Çoğu insan açlıktan ölmektense solucan yemeyi tercih eder."

"Bunlara baktıktan sonra ben de elli elli oldum," diyor Cat, kavanozu titreyerek itiyor. "Teşekkür olarak bize birkaç tane bırakmaları çok hoş."

"Daha çok bir hayır teşekkürü gibi," diye mırıldanır Fran. Sandalyesinden kalkıp Kivian'ın kucağına doğru ilerliyor ve Kivian da kollarını onun beline dolayarak onu kendine yakın tutuyor. "Tekrar silah kullanmaya hazırım ve bunu söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim."

Yüzünde hem eğlenen hem de hayranlık duyan bir ifadeyle ona sırtıtıyor.

Tarık kavanozu kendisine doğru çeker ve düşünceli bir şekilde bakıyormuş gibi yapar. "Ah, bilemiyorum. Bahse girerim bunları kesip tavada kızartırsan iyi bir yemek olur."

"Çünkü her şeyi yiyorsun," diyor Cat ona burnunu kırıştırarak. "Yemin ederim miden de o çırpınan ağzın kadar büyük."

"Dün gece yemek yeme becerilerimden hiç şikâyetçi değildin," der ve eliyle ağzını kapamak için kendini karmaşanın ortasına atar.

Diğerleri kahkahalara boğulur. Alyvos-dövüşçü, her zaman savaşa hazır Alyvos

-Onların maskaralıkları karşısında eğlenerek başını sallar ve ağzını Iris'in elinin arkasına bastırır.

Bunun bir korsan mürettebatı olması çok üzücü. Tiksintimi bastırıyorum. Onlara kızgın değilim. Arkadaşlarına aşık oldukları için de kızgın değilim. Bu sadece *Fool'un* mürettebatında meydana gelen değişikliklerden duyduğum hayal kırıklığının, inukni solucanlarından kalan kötü anıların ve belki de kendi yalnızlığımın bir karışımı. Her iki durumda da kötü bir arkadaşlığım var. Duvarı itiyorum. "Ben köprüye gidiyorum. Gece vardiyasını ben alacağım."

Kimse bir şey söylemiyor. Iris gemiye geldiğinden ve diğerleri resmi olarak eşleştirildiğinden beri son zamanlarda gece vardiyasını ben alıyorum. Sorun değil. Aslında bunu tercih ediyorum, çünkü sessiz ve özel ve bazen yalnız kalmak istiyorum.

Pekala, çoğu zaman yalnız kalmak istiyorum.

Dönüp gidiyorum, köprüye doğru ilerliyorum. Son zamanlarda en sevdiğim yer burası oldu. Navigasyon koltuğuma oturup yıldız haritalarını açmayı ve önümüzdeki birkaç saat boyunca açık bir iletişim kanalı ve yıldızlar eşliğinde dinlenmeyi dört gözle bekliyorum.

Arkadaşlarıyla vakit geçirmek istedikleri için diğerlerini suçlamıyorum. Gerçekten suçlamıyorum. Ama bir zamanlar *Fool*, para kazanan, iş yapan ve iyi vakit geçiren arkadaşlardan oluşan bir ekip olduğumuzu hissettiriyordu. Şimdi üç çift ve onların beşinci tekerleri. Kimsenin mutluluğunu kıskanmıyorum.

Köprüde olmak benimdir.

İçeri girdiğimde kapılar kayarak açılıyor ve beni karşılıyor. Ortalık sessiz, ekranlar çizdiğim rotalarla birlikte yıldız haritalarının alternatif görünümelerini ve bunun karşısındaki açık alanı gösteriyor. Ana sistem, geçtiğimiz her gezegen, asteroit veya nakliye şeridiyle otomatik olarak çizilen ve yeniden çizilen dakika seyir değişimlerini kaydırıyor. Baş taraftaki koltuğum boş, dönüşümü bekliyor.

Ona doğru ilerlerken kendimi huzurlu hissediyorum. Hayır, bundan daha fazlası, karnımda düşük bir beklenti sarmalı var.

Sonunda yalnızım.

"Sentorr," diye seslendiğini duyuyorum Iris'in koridordan. "Bekle."

Sinirden bir inilti duyuyorum, çünkü tüm insanlar arasında en çok Iris'i seviyorum. Tatlı, düşünceli ve hepsinden önemlisi diğer ikisinden daha sessiz. Ve Iris olduğu için bekliyorum, açık kalmaları için otomatik olarak kapı kontrollerine dokunuyorum.

Bir süre sonra, radar gözlüğü başının üstünde, bastonu da elinde olduğu halde geldi. Bana daha önce gözlükleri önemsemediğini ama konsantrasyon gerektirdiğini ve bazen onları çıkarmayı tercih ettiğini söylemişti. İçeri adım atmadan önce bastonu köprüye açılan kapının kenarına hafifçe vuruyor ve otomatik olarak sandalyeme doğru dönüyor. Küçük insan yüzünde eskiden gözlerinin olduğu yerdeki yara izlerinin üzerinde parlak, geniş bir şerit var. "Oturuyor musun?"

"Henüz değil." Ses tonumdaki sertliği koruyorum. "Ben de tam yerime geçmek üzereydim. Bir sorun mu var?"

"Hayır. Alyvos ve ben de yatmak üzereydik zaten." Yanakları biraz pembeleşiyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor ve bir iki adım ilerleyerek eliyle Aly'nin oturduğu sandalyenin arkasını kavlıyor. "Sizi uzun süre rahatsız etmeyeceğim. Sadece konuşmak istedim. Her şey yolunda mı? Bu gece sıkıntılı görünüyordun."

"Sana bunu düşündüren ne?" Ellerimi arkamda kenetliyorum, kıpırdamıyorum.

Iris bana doğru gülümsüyor ve bastonunu kolunun altına sıkıştırıyor. "Çok sessizdin."

"Ben her zaman sessizimdir."

"Bu farklı bir sessizlik." Başını öne eğiyor. "Sadece seni rahatsız eden bir şey olup olmadığını merak ediyordum."

"Ben iyiyim." Anlar mı bilmiyorum. Nasıl hissettiğimi tam olarak anladığımdan emin değilim, sadece onun gitmesi için sabırsızlanıyorum, böylece köprüde yalnız kalabilirim. "Gerçekten. Benim için endişelenme."

"Aly ile konuşuyordum ve bir sonraki yakıt ikmali durağımızdan döndüğümüzde tatile çıkmayı düşünüyorduk. Güzel bir sahili olan bir gezegen bulup birkaç gün dinlenelim. Sen de gelmek ister misin? Her zaman takılabilirsin."

Ve beşinci (ya da yedinci) tekerlek yerine üçüncü tekerlek mi olacağım? "Ben iyiyim, gerçekten."

"Biraz ara vermen gerektiğinden endişeleniyorum, Sentorr. Herkesten iki kat daha fazla çalışıyorsun." Ellerini Alyvos'un sandalyesinin arkasında gezdirirken bile bana nazikçe gülümsüyor, sanki eşinin yanında olmasını özlüyormuş gibi. "Bazen fark etmediğimizi düşündüğünü biliyorum ama fark ediyoruz. Bu gemideki herkes seni önemsiyor."

O gerçekten iyi bir insan. Alyvos şanslı bir erkek. "Ben gerçekten iyiyim, Iris. Çalışmaktan zevk alıyorum. Gerçekten." Gemideki iletişim panelime bakıyorum ve istasyonumdan uzaktayken gemiden gemiye iletişim aldığımı gösteren yeşil ışığı görüyorum ve sabırsızlığım artıyor. "İnanması zor biliyorum ama en mutlu zamanlarımdan bazıları burada, köprüde tek başımayken geçiyor."

"Mmm." Iris belli ki bana inanmıyor. Parmaklarını -dört parmak ve bir başparmak, ki bu beni hâlâ sarsıyor- sandalyenin üzerinde gezdiriyor, sonra da okşuyor. "Eğer konuşmak istersen, benim gibi bir dostun olduğunu biliyorsun. Hiçbir şey söylemeyeceğim."

Yeşil ışığa bakıyorum ve Iris'e karşı sabırsız olmamak için elimden geleni yapıyorum. Destekleyici olmak için elinden geleni yapıyor. "Teşekkür ederim ama emin olun, uzun süredir yok olduğunuz için muhtemelen duvarları yıkmaya hazır olan Alyvos'un aksine ben gayet iyiyim."

Parlak bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Gideli beş dakikadan az oldu." "Kesinlikle."

Iris kıkırdar ve bastonunu tekrar eline alarak ucunu yerde kaydırır. "Haklısın. Pekâlâ. Sadece seni kontrol etmek istedim." Yine de gitmiyor, tereddüt ediyor. "Vardiyayı devralacak birine ihtiyacın olursa -"

"Biliyorum," diyorum ona çabucak. "Ben Alyvos'un kapısını çalacağım, sen de ona eşlik edeceksin. Farkındayım." Duraksıyorum, sesimin ani çıkmasından endişeleniyorum. "Ve sana teşekkür ederim, Iris. Çok nazıksın."

Bana yumuşak bir gülümseme daha veriyor, Alyvos'un sandalyesini okşuyor ve sonra gitmek için dönüyor. Köprü kapılarını kapatan düğmeye basmadan önce onun köprüden çıkıp koridordan geçerek yaşam alanlarına doğru gözden kaybolmasını bekliyorum ve ardından neredeyse heyecandan terleyerek istasyonuma dönüyorum. Al komutunu yeterince hızlı yazamıyorum, kalbim

göğsümde çarpıyor.

Korsan bir aile tarafından işletilen eski bir hurda Sınıf IV yük gemisi olan *Küçük Kız Kardeş'ten* gelen bir mesaj. Bu açık bir mesaj, genel kanallar kadar kullanılmayan bir korsan bandından gönderilmiş, ancak gece geç saatlerde özel iletişim için mükemmel. **Öldün mü?** Mesajın resmi bir alıcısı yok ama benim için olduğunu biliyorum. "Tonu" tanıyorum. **Bir solucan deliğine mi düştün? En yakın güneş süpernova mı oldu? Ne oldu?**

Yüzümü buruşturan gülümsemeyi durduramıyorum. Hatta o kadar geniş gülümsüyorum ki yanaklarımın acıdığını hissedebiliyorum. Mesaja kendi kendime gülüyorum, sonra bir yanıt gönderiyorum. **Ölmemiş. Başarılı bir sevkıyatı kutladık. Diğerlerinden uzaklaşmam biraz zaman aldı.**

Küçük Kardeş'in yanıtını beklerken ayaklarımı gösterge paneline uzatıp boş boş çizelgeleri, geminin sistem performansını ve yakındaki haber akışlarını kontrol ediyorum.

Uzun sürmez. **Keffing zamanı. Bütün gece tek başıma olacağımı sanıyordum.**

Hayır, geri gönderiyorum. **Ben geldim. Geç bir gece için yerleşiyor musun?**

Evet. Kardeşlerim uyuyor. Kardeşlerim uyuyor. Kargo kilitlendi ve yüklendi. Şu anda biraz yakıt, dinlenme, rahatlatma için en yakın limana doğru yol alıyoruz ve sonra tekrar yola çıkıyoruz. Her zamanki gibi. Sen?

Solucanları Dış Halka'ya götüren bir tüccara teslimatı yeni bitirdik.

Solucanlar, ha? Nefis. Umarım onlar toprak içindir, yemek için

değil. Yemek için, geri gönderiyorum. **İnukni solucanlarına bak.**

Bekleyeceğim.

Parlak mavi tenini ve bembeyaz gülümsemesini hayal ediyorum. Koyu renk saçlarını örüyor mu acaba? Ya da açık mı? Gece sohbetlerimize başladığımızdan beri bininci kez, *Küçük Kız Kardeş'in* navigatörünün neye benzediğini hayal etmeye çalışıyorum, çünkü ona tamamen ve tamamen büyülenmiş durumdayım. İletişim bantları arasında yaptığı ilk müstehcen şakadan beri kalbimi fethetti.

Adının Zoey olduğunu biliyorum. Bir mesakkah için alışılmadık bir isim, ama bunun bir aile ismi olduğunu söylüyor, ki öyle değil. Ana Dünya'daki savaşta görev yapan üç ağabeyi olduğunu ve onlar savaşa başladığında onlara katıldığını biliyorum.

Küçük kardeş. Bizimle aynı şeritlerde seyahat ettiklerini ve *Fool* gibi kaçak mal kaçırmak yerine personele (diğer bir deyişle saklananlara, rehinelere veya kaçmakta olan suçlulara) eşlik etmeyi tercih ettiklerini biliyorum. Yıldızları her şeyden çok sevdiğini ve seyahat etmeyi sevdiğini biliyorum.

Yalnız olduğunu, eşinin olmadığını ve sadece kardeşleriyle ve gemiyle vakit geçirdiğini biliyorum. Çok keskin bir mizah anlayışı olduğunu ve bazen şaşırtıcı düşüncelere sahip olduğunu biliyorum.

Kısacası, o benim için mükemmel.

Tek yapmam gereken onu gemisini benimkine bırakmaya ikna etmek. Bunu nasıl başaracağımı henüz bulamadım ama hedefim bu. Yapacağım son şey olsa bile Zoey benim dişim olacak... ama şimdilik onunla iletişim kanalları arasında flört etmekten memnunum.

Vay be. Bu çok iğrenç. İnsanlar bunu

yapıyor mu? Yapıyorlar.

Bir çiftlik dünyasında büyüdüğünüzü söylediniz. Hiç bunu yapmak zorunda kaldınız mı? Kötü bir yıl olduğunda bir ya da iki kez.

Sembol gibi görünen okunaksız bir şey yazıyor.

Son mesajını kopyalamadım, ona söyledim.

Oh, üzgünüm. Bu sadece üzgün bir surattı. Sayılır. Bunu kardeşlerime karşı çok kullanırım. Eskiden kalma bir alışkanlık...şey, sadece kötü bir alışkanlık. Önemli bir şey değil. Kafanı karıştırdıysam özür dilerim.

Kafam karışmadı. Sadece mesajınızı anlayamadım. Gerçi son zamanlarda bu şekilde çok hissediyorum.

Ben gülüyorum, o gönderiyor. ***Yine mi dişiler? Geminizin yüksek dozda östrojene ihtiyacı var. Senin için iyi olacak, Sentorr.*** Gemideki sürekli değişen rollere uyum sağlama çabalarımı biliyor ve bunun komik olduğunu düşünüyor. Onu güldürmeyi seviyorum ve arkamı kolladığını biliyorum, bu yüzden eğlenmesine aldırmiyorum.

Bunlardan biri üreme olabilir, kabul ediyorum, Fran'i ve onun

ve yemekhanede hem tatlı hem de ekşi erişteyi karıştırma saplantısı. ***İnsanlarda bunu söylemenin zor olduğunu kabul ediyorum.***

Gerçekten uzun bir duraklama oluyor ve onu istasyonundaki yedi ya da sekiz monitör arasında gezinirken hayal ediyorum - tıpkı benimki gibi - *Küçük Kardeş'i* yakındaki gemilerin, kolluk kuvvetlerinin ve yollarına çıkabilecek diğer her şeyin dikkatinden güvenli bir şekilde uzaklaştırmak için en iyi yolu arıyor. Zihnimdeki görüntüden o kadar etkileniyorum ki neredeyse bir sonraki mesajını kaçıracalığım.

İnsanlar mı?

şok edici, değil mi? Kaçak mal oldukları için normalde başkalarıyla paylaştığım bir şey değil ama evet. Fool'da sadece bir değil, üç insan var. Benim için üzü.

Kesinlikle öyle, ew. Sizler insan mıknatısı gibi bir şey olmalısınız.

Kendi kendime kıkırdıyorum. Bazen bunu düşünüyorum. Umarım beni ve buradaki ekibi daha az düşünmüyorsunuzdur. İnsanlarla birlikte yaşıyanların bazen anlaşılması zor olduğunu biliyorum ama onlar da çoğunlukla sizin ve benim gibiler. Yine de tuhaf görünüyorlar.

Böyle bir şeyi benden saklamana çok şaşırdım. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum, Sentorr.

Bu, gelişigüzel konuşulacak bir konu değil. Saan Takhi İstasyonu'na gidiyoruz ve bu arada, insan istilasına uğradık.

Hayır, sanırım değil. Yine de, vay canına, insanlar.

İşiniz gereği onlarla pek karşılaşmamamıza şaşırdım. Yaptığımız işin tam olarak ne olduğunu söylememeye her zaman dikkat ediyoruz çünkü bu açık bir gemi kanalı elbette.

Öyle sanırsınız ama hayır. Sanırım kardeşlerim beni bu tür şeylerden korumaya çalışıyor.

Anlattıklarına bakılırsa, tüm iyi mesakkah kardeşler gibi son derece korumacılar. Koruyucu olmalarına sevindim. ***Onların yanında güvende olduğunu bilmek beni daha iyi hissettiriyor.*** Tereddüt ediyorum, sonra devam ediyorum, çünkü bu gece basit bir sohbetten daha fazlasına açım. Belki de

Diğerlerinin dişileriyle nasıl olduğunu merak ediyorum ve belki de yalnız hissediyorum. Belki de o biraz uzak hissediyor ve ben nedenini anlayamıyorum. Bu *gece sesini duymak istiyorum Zoey*.

Cevabı hemen geldi. *Benim de. Cesaretimiz var mı?*

Daha fazla bekleyemem. Özel, şifreli bir iletişim bandı kullanarak doğrudan *Küçük Kardeş'e* vızıldıyorum. Zoey buna alışık gerçi; bandı nasıl şifrelediğimi çok iyi biliyor ve hemen algılıyor. Bunu birçok kez yaptık ama her seferinde beni aynı derecede gergin bir bekleyiş içinde bırakıyor. "Tekrar merhaba," diye mırıldanıyorum, onun sesini bir an bile kaçırmamak için kulaklığımı ayarlıyorum.

"Başka birini mi bekliyordun?" Sesinde sinsi bir eğlence ve aksanının en ufak bir ipucu var. Mesakkah'ı neredeyse kusursuz konuşuyor ama bazı kelimelerde ne olduğunu anlayamadığım bir tını var. Küçük, dar bir şehirde büyüdüğünü ve bu yüzden aksanının olduğunu söylüyor ama ben bunu duymuyorum. Tanıdık ama yine de... değil. Her ne ise, söylediği her şeye büyüleyici bir hava katıyor.

"Başka biriyle konuşmakla ilgilenmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Sen neredesin?"

"Şu anda Andor IV'ün hemen dışında çok yoğun bir nakliye şeridinden geçiyorum. Navigasyon haritalarımı kurcalıyorum. Bir kuyruklu yıldızın dikkat etmeyen bir yük gemisine inanılmaz derecede yaklaşmasını izliyor ve bir sistem ötede ziyaret için çığlık atan uzak bir meteor yağmurunun ışık gösterisinin tadını çıkarıyorum. Sen?"

"En sevdiğim kadınla bir iletişim hattı açıyorum. Teslimat işinde misin?" Onunla konuşmayalı günler oldu ve sesini çok özlemiştim. Sanki şimdi tekrar duyduğumda kendimi bütün hissediyorum. Yeniden yaratılmış. Bu aptalca ama doğru. Uyurken, duştayken, diğerlerinin yanındayken hep Zoey'i düşünüyorum. Diğerleri arkadaşlarıyla şefkatli okşamalarını paylaşırken onu düşünüyorum. Güvertede yalnız kaldığımda onu düşünüyorum. Kendime bir fincan erişte aldığımda onu düşünüyorum, çünkü en sevdiği eriştenin hangisi olduğunu merak ediyorum.

Ben takıntılıyım.

Benim de umurumda değil. Eğer çekici bir sesi olan bir kadına takıntılı olmak bir sorunsa, o zaman sorunları olan bir erkek olmaktan oldukça memnunum.

"Hayır. T o p a r l a n ı y o r u z . Hoş ve sağduyulu çiftimize

Seçtikleri gizli bir gezegende yakıt ikmali yapmak üzere gizlice en yakın istasyona geri dönüyorlar." İç çekiyor. "Ne yazık ki en yakın istasyon 3N-İstasyonu ve bir tür çukur. Yemin ederim, oradaki hava ucuz et ve vücut kokusu gibi kokuyor. Hiç gittin mi oraya?"

Buna inanamıyorum. O kadar yakın ama bir o kadar da uzak. *Fool'u* yakıt ikmali için geri götürmeyi düşündüğüm tüm istasyonlar arasında 3N de vardı. 3N, galaksinin bu ucundaki en büyük istasyonlardan biri olan Three Nebulas'ın Nav argosundaki karşılığı. Aynı zamanda her şekil, boyut ve türden insanla dolup taşan en büyük istasyonlardan biri ve koku konusunda da haksız sayılmaz. Bunu atlayacaktım... ama şimdi o yöne doğru gittiğini bildiğime göre? Monitörümün üzerine eğilip birkaç koordinat değişikliği yapıyorum. Biraz daha fazla yakıt harcayacağız ama Kivian'a gerekirse benim payımdan almasını söyleyeceğim. "3N'de birçok kez bulundum. Son zamanlarda korsanlarla başları dertte değil mi?" Iris bana bundan bahsediyordu. Kullanabileceğimiz bilgiler duyma umuduyla dağınık iletişim bantlarını dinlemeyi seviyor.

"Korsanlar, ha? Söylememiştin." Sesi sinsî ve alaycî.

"Evet. Korsanlar." İkimiz de bir an için şakayı takdir ediyoruz ve sonra ben devam ediyorum. "Bizim de o tarafa doğru gittiğimizi söylesem ne dersin? Az önce yükümüzü boşalttık ve o yöne doğru gidiyoruz."

"Koştüğün yerden biraz uzakta değil mi? Primus'un üçüncü ayına mal götüreceğinizi sanıyordum?" Sesindeki kafa karışıklığını ve parmaklarının monitöre hafifçe vuruşunu duyabiliyorum. Nedense çok yüksek sesle ve hızlı yazıyor. Garip ama sevimli.

Bir navigatörü kandıramazsın. Beni bu kadar çabuk anladığı için hem eğlendim hem de üzüldüm. "Biraz yakıt yakıyor ama orada buluşmamız gereken bir bağlantımız var." Birkaç ayarı daha manuel olarak değiştiriyorum, bunu yaparken geminin rotasını da ayarlıyorum. Zaman verildiğinde, bir bitiş noktası olduğu sürece *Fool* kendi rotasını çizecektir, ama ellerime yapacak bir şey vermeyi seviyorum.

Zoey'nin sessizliği beni geriyor.

Aylardır gruplar hakkında konuşuyoruz. Ondan daha uzun süredir. Belki bir yıldır. Her gece birbirimize mesaj gönderiyoruz ve son birkaç aydır özel mesajlaşmalar yapıyoruz. Samimi iletişimler. Yakın olduğumuzu sanıyordum ama sessizliği kötüye işaret.

Belki utangaçtır ve daha fazlasını söylememi bekliyordur. Zaten her şey ortada, o yüzden devam ediyorum. Özel sinyallerini bildiğim için haritalarımdan *Küçük Kız Kardeş'in* yerini buluyorum. "Haritalarım doğruysa yarın orada olmanız gerekiyor gibi görünüyor. Biz de ertesi gün orada olacağız." Duraklıyorum, sonra devam ediyorum. "Seninle tanışmak istiyorum Zoey."

Bunu her şeyden çok istiyorum. Sen benim eşimsin. Sadece seni dilemekten yoruldum. Sana sarılmak istiyorum.

Boğazından yumuşak bir ses çıkarıyor. "Ben de seninle tanışmayı çok isterim Sentorr."

Sesi nefessiz ve tatlı ve vücudum ihtiyaçla geriliyor. Onun boğuk, yumuşak sesini duymak kesemi sıkılaştırıyor ve sikimin sertleştiğini biliyorum. Beni daha önce hiç görmediğim kadar tahrik ediyor ve gözlerinin içine bile bakmadım. Bakmama da gerek yok. Onun mükemmel olduğunu biliyorum.

Bu yüzden sonraki sözleri karnıma bir yumruk gibi indi. "-Ama biz sadece kısa bir mola vereceğiz. Uzun süre kalmayacağız. Ulaştırmamız gereken başka bir yolcu var ve oraya daha çabuk varırsak ceplerimizde fazladan para olacağından söz ediyor, yani kardeşlerimin bu konuda çok istekli olduğunu biliyorsun." Zoey tereddüt eder. "Özür dilerim. Belki bir dahaki sefere?"

Homurdanıyorum. "Belki de öyledir." Yine de koordinatları 3N'ye giriyorum, ancak içimden tüm monitörü istasyonumdan itip bir ya da iki kez tekmelemek geliyor.

"Üzülme," diyor bana ve sesi hafif ve nazlı, oynak bir nota giriyor. "Bunu telafi etmek zorundayım."

Boğazımdan bir inilti koptu ve köprünün kapalı kapılarına baktım.

-Elimi pantolonumun ön tarafına sürmeden önce. "Gördüğüm kadarıyla bu gece o ruh hallerinden birindesin."

"Tanrım, her konuştuğumuzda 'o ruh hallerinden birindeyim'. Sesini her duyduğumda böyle oluyorum." Ve bana kendine dokunduğunu söyleyen seksi bir inilti çıkarıyor.

Bu çok fazla. Aletimin zonklaması ağrımaya başlıyor ve hızla kıyafetlerimi çözerek onu serbest bırakıyorum. "Bu gece yüzünü görmeme izin ver," diye talep ediyorum. "Beni görsel bir iletişimle ara, bu ses saçmalığıyla değil."

"Yapamam," diye fısıldıyor Zoey. "Yüzümü sevmiyorum... çok çirkinim. Seni

istemiyorum.

görmek için."

Bu konuşmayı onlarca kez yapmışsızdır. Görsel iletişime geçmeyi reddediyor ve bunun yüzü yüzünden olduğunu söylüyor. Burnunun boynuzlarından büyük olması umurumda değil, yüzünü görmek istiyorum. Onu sevimli bulacağımı biliyorum. Onunla ilgili hiçbir şeyden nefret etmiyorum ve yüzünü görmemek bana her şeyden çok işkence gibi geliyor. "Zoey, umurumda olmadığını biliyorsun-"

"Umurumda," diyor inatla. "Bununla benim kadınlık organımı öldürüyorsun, Sentorr. Eğer benimle konuşmak istiyorsan, bu şekilde olmalı. Lütfen."

"Lütfen" deyişinde iç çekmeme neden olan sessiz bir çaresizlik notası var. Korkusunu anlamıyorum; iletişim konusunda çok cesur ve bana kardeşleri hakkında anlattıklarına bakılırsa onlara karşı da aynı derecede cesur. "Beni hayal kırıklığına uğratiyorsun."

"Ama sen beni seviyorsun," diye karşılık veriyor, sesindeki şakacı tını geri gelmiş, bir umutla birlikte.

"Aşk" kelimesini kullanması çok komik. Bir insan terimi varsa o da budur. Belki de koşullarından birinde öğrenmiştir. Bu terimin ne kadar yerinde olduğunu düşünerek kendi kendime sırtıyorum. "Seni seviyorum. Kalbim sende. Bunu biliyorsun."

"Eğer öyleyse, birbirimizle tartışmasak olmaz mı? Biraz müstehcen konuşmayı tercih ederim. Sana şu anda elimin neye gittiğini söyleyebilirim."

"Amin mi?" Kelimeleri alçak sesle mırıldanıyorum, çünkü köprüde yalnız olsam da bu aramızda özel bir şey olmalı. Eşimi kimseyle paylaşmak istemiyorum.

Zoey küçük bir iç geçirdi. "Bunu söylediğinde çok iğrenç oluyor. Tanrım, bu beni ıslatıyor."

Elimi sikimin üzerinde gezdiriyorum. "Kendine dokunsan iyi edersin," diye homurdanıyorum.

"Oh, öyleyim. Büyük kalın sikini mi okşuyorsun?" Sesi gırtlaktan geliyor. "Ona dokunduğunu hayal ediyorum, başı sakızla kayganlaşmış."

Nefesim boğazımda düğümleniyor, çünkü haksız değil. Onun için o kadar sertleştim ki ağrıyor ve serbest bırakılma ihtiyacıyla nabzım vücudumda zonkluyor. "Öyleyim."

"Beni ağızım senin üzerindeyken hayal etmelisin," diyor. "Seni yalayıp

Daha önce hiç bu kadar iyi bir şey tatmamıştım."

Her zaman olduğu gibi, onun sözleri karşısında şok oldum-şok oldum ve tahrik oldum. "Plas-film?" Kalın kalın mırıldanıyorum.

"Asla."

Titriyorum, neredeyse boşalıyordum. Zoey'nin çok pis bir ağzı var. Beni hızlı ve sert bir şekilde boşaltmak için ne söyleyeceğini çok iyi biliyor. "Sen... ağzını doğrudan üzerime mi koyacaksın?"

"Aletin her yerine," diye kabul ediyor. "Yüzümün her yerine sürterdim, daha fazlası için açtım. Bahse girerim o kadar büyüksün ki seni ağzıma sığdırmaya çalışırken dudaklarım gerilir."

Boğazımdan sert bir homurtu kaçıyor ve sikimi sertçe okşuyorum. Boşalmaya çoktan hazırdım, kesem ihtiyaçtan gerilmişti. "Önce senin geldiğini duymak istiyorum Zoey. Kurallar böyle."

"Mmm," diyor ve sonra hafifçe inlediğini duyuyorum. Islak etini ovuştururken çıkardığı sesi zar zor seçebildiğim için kulaklarım diken diken oluyor ve parmaklarının kıvrımları arasında kaydığını hayal ediyorum. Bir erkeği şehvetten çıldırtmak için yeterli, ama dayanmayı başarıyorum, yavaşça horozumu okşuyorum ve ruhumu delen yumuşak, boğuk bir çığlık atana kadar amını çalıştırırken cesaretlendirici mırıldanıyorum. Bir iniltiyle, ben de boşalana kadar sikime birkaç sert vuruş daha yapıyorum.

Zoey mutlu bir şekilde iç geçiriyor. "Bunu yaptıktan sonra kendimi hep çok yaramaz hissediyorum."

"Bir dahaki sefere yüzüne bakarak yapmak istiyorum," diyorum ona. "Seninle tanışmak istediğimi söylerken ciddiym. Nasıl görüldüğün umurumda değil. Sadece elini tutmak ve yüzüne dokunmak istiyorum."

"Belki ikimiz de aynı anda aynı yerde oluruz," diyor hüzünle. "Bir noktada."

"Belki." Bunu er ya da geç gerçekleştireceğim. Sohbet boş gevezeliğe dönerken, *Fool'un* mevcut rotasıyla oynamaya devam ediyorum. Küçük değişiklikler yapmaya devam edersem, yolculuğumuzdan zaman kazanabilirim. Burada bir dakika, orada on dakika. Bunu önümüzdeki on sekiz saat boyunca yapmaya devam edersem, yarın geç saatlerde 3N'ye varabiliriz.

Ve umarım *Küçük Kız Kardeş* hala orada olur.

Çünkü dişime sahip çıkmak istiyorum. Belki ya da bir gün diye beklemekten yoruldum.

ZOEY

A Sentorr'la konuştuktan sonra Adiron'un uyanma ve beni gece vardiyasından alma vakti yaklaşıyor. Bu bana üç kardeşim 3N'ye inip ortalığı kasıp kavurmadan önce biraz kestirme şansı verecek. I Henüz gidip gitmeyeceğime karar vermedim - bir yandan uzun zamandır *Rahibe'ye tıklmış durumdayım* ama diğer yandan istasyonları ziyaret etmek o kadar da eğlenceli değil. Gördüğüm her bakış beni temkinli ve endişeli yapıyor. Adiron nerede olursa olsun eğlenebilir ama ben mutsuz olduğumda Mathiras ve Kaspar'ın canının sıkıldığını ve mutsuz olduğum için erkenden kaçtıklarını biliyorum.

Bu da beni daha da mutsuz ediyor, çünkü onlar da en az bir sonraki kişi kadar kıyı iznini hak ediyorlar.

Tuvalete koşmak için ayağa kalkmadan önce Sentorr'un yüzünü hayal ederek istasyonumu son bir kez okşuyorum. Adiron uyanmadan ve havadaki uyarılma kokusunu almadan önce yıkanmam gerekiyor. Onların burunlarının benimkinden çok daha hassas olduğunu zor yoldan öğrendim ve on dört yaşındayken üç ağabeyime mastürbasyon yaptığımı açıklamak zorunda kaldığım olay var ya? O anı bir daha asla yaşamak istemem.

Tuvalete koşup suyu açtım, sonra durakladım. Hala düşünüyorum.

Sentorr'un yüzü. Gemisinin üzerinde kimlik etiketi yok ama eski hapishane kayıtlarından onu araştırdım. Elimdeki tek hologramı eski bir 2 boyutlu, ama aklıma kazındı (ve çıktısını alıp yastığımın altına koymuş olabilirim). Uzun, kavisli boynuzları, fazla ciddi bir yüzü ve bir erkekte asla olmaması gereken ama onda bir şekilde mükemmel ve seksi görünen etkileyici derecede pelüş bir ağzı var.

Elim tekrar amıma kayıyor ve tekrar kendime dokunmaya başlıyorum. Tanrım, çok fena oldum. Kendimi rahatlatmak için hızlıca ovuyorum ve sonra ellerimi su spreyinin altına daldırıyorum. İlk kez aynada yüzüme bakıyorum.

İnsan mı? şok

edici, değil mi?

Benim için zl.

Benim için zl. İnsan burnuma, insan gözlerime, insan ağzıma ve boynuzsuz kafama bakarken bu dört kelime beynime kazındı. Yüzümden nefret ediyorum. Burnumdaki illerden, faremsi kahverengi saçlarımdan, tam beyaz olmayan, tam pembe olmayan, tam altın rengi olmayan ama ikisinin arasında bir tonda olan tenimden nefret ediyorum. Muhteşem mavi mesakkah tenim yok. Boynuzlarım ya da çok sert görünen kaplama kaşları yok. Hiçbir yerim kaplamasız, yumuşacık ve pısırığım; göğüslerim ise ne kadar bastırırsam bastırayım dışarı fırlıyor.

Benim için zl.

Kef me, bu kadar acıtacağını tahmin etmemiştim. Çoğu mesakkahın insanlara karşı hoş olmayan bir bakış açısı olduğunu biliyorum. Tabu bir oyuncak ile eğitimi bir köpek arasında bir yerdeyiz. Kle tacirleri tarafından kaırıldığımdan bu yana geçen on yıl içinde gördüğüm diğer insanlar, köleliğe zorlanan diğer kadınlar, uzaylı bir efendinin parmağı altında boktan bir hayat sürmeye mahkum karaborsa oyuncularını.

Diğer insanlara göre güzel olup olmadığımı merak ederek yüzüme dokunuyorum. Kardeşlerim iyi göründüğümü söylüyor - Adiron bir yük gemisinin gövdesindeki boyayı soyacak kadar çirkin olduğumu söylüyor, ama Adiron tam bir aptal. Acaba... Sentorr insanlardan iğrenmiyor olsaydı, beni çekici bulur muydu? Yoksa onun için çok mu ucubeyim? Gerçek yüzümü gören birkaç mesakkah (kardeşlerim dışında) bana acıyarak baktı.

Sanırım Sentorr bana acıyarak ya da tiksinierek baksa ölürdüm. Bu düşünce kalbimi acıtıyor. Yüzümü görmesine izin vermememin onu rahatsız ettiğini biliyorum ama... yapamıyorum. Flört etmemizin yasak olduğunu biliyorum ama buna izin veremem. Gerçekten benim olan tek şey o ve ondan vazgeçmek istemiyorum.

Elbette onunla asla tanışamam ama her zaman hayalini kurabilirim. Dört gözle bekleyeceğim bir şeyin -ya da birinin- olması, sesini duyduğumda nefesimi kesen ve mutlulukla dolmama neden olan birinin olması güzel. Gece geç saatlere kadar süren flörtlerimiz de böyle başlamıştı; zaman geçirmenin eğlenceli ve aptalca bir yolu. Son meteor yağmuru ya da Cassa IV'ün halkalarının yakınında insanları avlamak için bekleyen bir kolluk kuvveti aracı hakkındaki şakaları ve ortak dertleşmeleri aşmamız aylar sürdü. O sadece bir dosttu.

Sadece son zamanlarda sorunlu hale geldi.

Çünkü o daha fazlasını istiyor. Ben de daha fazlasını istiyorum. Yüzümü, ellerimi ve sonra bacaklarımın arasını ovuyorum. Daha fazlası olamaz. Olamaz.

Benim için üzül.

BANG BANG BANG BANG.

"Orada geberip gittin mi?"

"Kef off," diye bağıyorum Adiron'a. "Tuvaletteyken kendime beş dakika ayıramaz mıyım?"

"Ondan daha uzun zaman oldu," diye sesleniyor kardeşim. "Ne yedin sen?"

Homurdanıyorum ve ellerimi yıkamayı bitirip kuruladıktan sonra Adiron'un şapşal sırtışına bakmak için kapıyı çarparak açıyorum. "Senden nefret ediyorum."

"Hayır, Runt, sen beni seviyorsun." Beni boynumdan kavırıyor, o kocaman mavi kollarından birinin altına sokuyor ve kafamın içine ediyor. "Beni seviyorsun."

"Haaaaate," diye hırlayarak karşılık veriyorum, ellerinden kurtulmaya çalışıyorum. "Sen tam bir sürüngensin."

"Lavaboyu kokutuyorsun ve köprüdeyken nefes alabilmem gerekiyor," diyerek benim yerime geçti ve koca ayaklarını sanki oranın sahibiymiş gibi

tezgâhın üzerine koydu.

Öfkeli bir ses çıkardım ve gidip kocaman botunu tokatladım. "Git kendi yerine otur!"

"Yapamam," diyor, kollarını kavuşturuyor ve bana dişlek, dişli bir gülümseme veriyor. "Çok dağınık. Benim için temizlemek ister misin?"

Sadece beni kızdırmaya çalıştığını biliyorum ama her seferinde işe yarıyor ve onu boğuyormuş gibi yapıyorum. "Bu senin pislüğün. Git temizle!"

"Hayır." Tekrar vurduğumda ayaklarını indiriyor ve sandalyemde dönüyor. "Rotamızı mı değiştirdin?"

Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. "Ne? Hayır. Hayır. Bunu neden yapayım ki?"

"Sen söyle, Runt." Birkaç düğmeye basıyor. "Görünüşe göre 3N'ye varış saatimizi değiştiriyorsunuz. Gecikme için bir neden var mı?"

"Bir gecikme mi var? Fark etmemiştim." Kollarımı kavuşturuyorum, cahil numarası yapıyorum. "Değiştirebilirsin. Oraya ne zaman varacağımız umurumda değil."

Gözlerini bana dikeyyor, sonra uzun siyah örgüsünü omzunun üzerinden geriye atıyor ve rotamızı yeniden çizmeye başlıyor. "İyi olduğuna emin misin? Böyle bir çöp koşusu planlamak sana göre değil. Bu daha çok Kaspar'ın işi."

Parmaklarımı koluma vuruyorum çünkü... haksız değil. Kaspar cesur olduğu kadar pervasız da ve bu yüzden artık navigasyondan sorumlu değil. Bu yüzden o benim bebeğim. *Kardeşi* birkaç saat geciktirmeyi umuyordum. Her ihtimale karşı.

Ama bu aptalca. Daha da ötesi, aptalca olduğunu biliyorum. Yine de merak etmekten kendimi alamıyorum... Endişeyle ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Hey, Adiron, sana bir soru sorabilir miyim?"

"Hayır, o çok sevdiğin dünyalı tartlardan yemedim," diye mırıldanıyor panelime dokunup rotamı daha önce olduğu gibi daha verimli bir hale getirirken.

"Pop Tarts," diye düzeltiyorum. On yaşımdan beri dünyaya gelmemiş olsam da, çocukken yediğim abur cuburları hâlâ özlüyorum.

"Bir tüp dondurucu koruyucu da yiyebilirdim," diyor bana. "Muhtemelen o kadar sağlıklı."

Kafasının arkasına bir surat yapıyorum. "Sence güzel miyim? Bir insan için?"

Sandalyemde dönüyor, yüz ifadesi tamamen dehşet içinde. "Az önce bana... seni güzel bulup bulmadığımı mı sordun? Kardeşini mi?" Elini ağzına bastırıyor ve kusacakmış gibi davranıyor. "Sanırım öğle yemeğimi kaybedeceğim."

Omzuna bir şaplak attım ve hışımla uzaklaştım. "Sorduğumu unut."

"Bana bir daha böyle bir şey sorarsan kahvaltımı monitörlerinin üzerine kusacağım," diye arkamdan sesleniyor. "İyi geceler!"

Sinirli bir şekilde odama gidiyorum ve Adiron'un aptal yüzünü hayal ederek yastığımı birkaç kez yumrukluyorum. Tüm kardeşlerim arasında muhtemelen ona en yakın olan benim ama aynı zamanda tanıdığım en sinir bozucu, en ciddiyetsiz insan.

Mathiras'a sormalıydım. En azından bana doğru dürüst bir cevap verirdi.

Yastığımı tekrar yumrukluyorum ama Adiron'dan çok bu duruma sinirleniyorum. Kardeşlerimi seviyorum. Gerçekten seviyorum. Onları varlığımın her zerresiyle seviyorum. Üç uzay korsanı olmalarına rağmen, onlar tanıdığım en iyi adamlar. Bana karşı bu kadar iyi oldukları için sonsuza dek minnettarım.

On yaşındayken, gecenin bir yarısı yatağımdan çalındım ve bir grup yetişkin kadınla birlikte yıkık dökük bir uzay yük gemisinde uyandım. O zamanlar neler olduğunu bilmiyordum. Artık yetişkin olan ben, karaborsada satılacak bir evcil hayvan ya da seks kölesi olmak için kaçırıldığımı biliyorum. Beni yakalayan ırk -Szzt- onlara köle getirmek için diğer uzaylı ırklarla birlikte çalışıyor. Şansıma, üç mesakkah kardeşim kolay lokma gördüler ve gemiyi ele geçirdiler. İnsanları en yakın tüccara atıp kâr ettiler ama çocuk bir insanla (yani benimle) ilgilenmediler ve bu yüzden kardeşlerim beni bir süre daha tuttular.

Sanırım sokak köpeği gibi sevimli olduğumu düşündüler.

Bir süre gemilerinde başıboş dolaşmama izin verdikten sonra, Kaspar görevdeyken ve dikkati dağınıkken onun navigasyon istasyonunda oturduğumu ve sonsuz bir yıldız denizini gösteren ekranda kayan haritaların bana evdeki video oyunlarını hatırlattığını düşündüğümü hayal meyal hatırlıyorum. Bir şeylere dokunmaya başladım, seviyeyi "kazanmaya" çalıştım ve kazanamadığımda, mesakkah'ta mavi bir çizgiye küfrettim. Herkesi şok ettim

Söyledikleri her şeyi dinlediğimi fark etmeyen üç kardeş.

Ağzımı sabunla yıkadılar... ve beni tuttular.

Yıllar geçtikçe aileden daha yakın olduk. Adiron, Kaspar ve Mathiras'ın Ana Dünya'da aileleri var. Va Sithai ismi eski ve onurlu bir isimdir. Ama evlerine pek gitmiyorlar ve ailelerinin onlardan memnun olmadığı izlenimini edindim, bu yüzden uzayda kalıp başboş dolaşmaktan memnunar.

Ben de onlarla birlikte çılgınca koşuyorum. Harika bir ekibiz. Son on yıldır *Küçük Kız Kardeş* (benim adımla anılıyor) benim evim oldu. Üç kardeş bana mesakkah konuşmayı öğrettiler, böylece bir çevirmene güvenmek zorunda kalmayacaktım, beni uzayda gerçekten bilmem gereken şeyler konusunda eğittiler ve temelde insan statüme rağmen bana eşitmişim gibi davrandılar. *Kızkardeş'in* motorundaki her filtreyi değiştirebilir, galaksi boyunca bir rota çizebilir ve bir blaster'ı isabetle ateşleyebilirim. On üç dilde küfür edebilirim, kötü bir Sticks oyunu oynayabilirim ve Adiron'dan daha fazla erişte yiyebilirim. Navigasyon görevlerini Kaspar'dan devraldım, o da güvenlik ve tuhaf işlerden sorumlu olmaktan, tüm gün boyunca navigasyon istasyonuna tıkalı kalmaktan daha mutlu.

Buraya uyum sağladım. Kız ya da insan olmam önemli değil. Üç ağabeyim bana her zaman hoş karşılandığımı hissettirdi. Takımın bir parçasıymışım gibi.

Bunun ne kadar nadir ve özel olduğunu biliyorum ve minnettarım. Bu yüzden onları asla terk etmeyeceğim. Onlar beni seviyor, ben de onları seviyorum.

Ben şanslıyım. Gerçekten şanslıyım. İnsanlar Sol güneş sistemi dışında galaksinin her köşesinde kaçak mal olarak kabul ediliyor, burada insanlar uzayın kendilerinden hoşlanmayan (ya da sadece köle olarak hoşlanan) uzaylılarla dolu olduğundan habersiz yaşıyorlar. Beni yetkililere sürükleyebilecek herhangi biri tarafından fark edilmekten kaçınmak zorundayım, çünkü kanun tarafından el konulan insanlar bir daha asla görülüyor.

En azından diğer uzaylılar beni sadece seks oyuncağı olarak çalmaya çalışıyor.

Koruyucu kardeşlerim insanlığımın bir sorun olduğunun çok farkındalar. Bu yüzden mesakkah öğrenmem için çok ısrarcı oldular ve aksanım olmadan akıcı bir şekilde konuşana kadar telaffuzum konusunda başımın etini yediler. Kardeşlerim, en tehlikeli yerlere bile kılık değiştirmeden gitmeme izin vermiyorlar.

İstasyonlar. Kanunların etrafta olmaması önemli değil, başka kimsenin beni çalmasını da istemiyorlar. Gemiden her ayrıldığımda, beni koruması için onlardan birinin bana eşlik etmesi gerekiyor ve tepeden tırnağa silahlıyım. Ayrıca göğüslerimi ve kuyruksuzluğumu gizlemek için ağır cüppeler, son derece uzun ayakkabılar ve takma boynuzlar giyiyorum. Yüzüm, kimse bana dokunmadığı ya da çok yaklaşmadığı sürece işe yarayan bir holo ile gizlenmiş durumda. Yine de holo beni geriyor, bu yüzden çoğu zaman gemide kalıyorum.

Ve... kardeşlerimle birlikteyken bile yalnızlık çekiyorum. Bazen tek başıma bir gece geçirdiğimde ya da hepsi en yakın uzay istasyonuna gidip uzay fahişeleriyle bir kantinde kaliteli zaman geçirdiklerinde geminin korkunç derecede sessizleşmesi önemli olmamalı. Hiç kadın arkadaşım olmamasının ya da kimseyi öpmemiş olmamın beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum. Romantizme en yakın olacağım şey aptal elim ve Adiron'un dosya çöplüğünden çaldığım birkaç adi porno video olacak.

Belki de Sentorr'un arkadaşlığının benim için bu kadar değerli olmasının nedeni budur. Onunla konuştuğumda kendimi normal bir kadın gibi hissediyorum. Ucube değilmişim gibi. Onunlayken seksi, cesur ve kendimden eminim. Elbette kardeşlerimin yanında da cesurum ama bu farklı.

Sentorr'u ya da onun arkadaşlığını kaybedemem... Bu yüzden asla ama asla görüşemeyiz.

Mathiras'a yakın durarak derin derin nefes alıyorum, böylece ayağıma takılan devasa ayakkabılarıma takılmıyorum. "Ahh, kokuyu aldın mı? Bu Üç Nebula kokusunu nerede olsa tanırım."

Kardeşim homurdanıyor ve elini omzuma koyuyor. "Yakın dur. Kapüşonunu tak."

Sadece gözlerimi deviriyorum, çünkü yüzlerce istasyona gittik ve tatbikat hiç değişmedi. Cübbeler giyilir ve boyundan yukarı kaldırılır. Eldivenler ellerde. İnsan teni görünmeyecek. Holo yüzümde, kafama bağlı oldukları gerçeğini gizlemek için sahte boynuzlarımın üzerine kapüşon geçirilmiş.

Oh, ve toplum içindeyken? Vanora ismine cevap veriyorum. Görünüşe göre hiç tanışmadığım, üç çocuğu ve bir eşi olan ve korsanlık düşüncesinden nefret eden kız kardeşlerinin adı. O asla uzaklarda olmazdı.

uzaya ulaşıyor, her yerde ooli, szzt ve mesakkah ile 3N rıhtımlarında gecekonduyor. Bir trandaryanın (diğer adıyla kertenkele adam), yanında silahlı a'ani klonlarından oluşan bir birlikle, pelerin girdabında fırtına gibi geçip gitmesini ilgiyle izliyorum. "Birinin önemli bir işi var," diye mırıldanıyorum, korsan gözlerimle onu süzüyorum.

"Gördüklerim hoşuma gidiyor," diye ekliyor Kaspar.

"Çok fazla a'ani var," diyor Mathiras kısıp bir sesle. "Eğer yanında bir birlik varsa, daha fazlası da olacaktır."

Elbette, kelimeler kardeşimin ağzından çıktığı anda, bir başka klon kümesi ilkinin ardından koridora yöneliyor, parlak kırmızı tenleri istasyonun kirli ışığında bile belli oluyor.

"Kef it, Mathiras'ın haklı çıkmasından nefret ediyorum," diye homurdanıyor Adiron.

Mathiras, "İskelemize gidelim ve bağlantılarımızla buluşalım," diyor, tamamen iş odaklı. "Burası benim en sevmediğim istasyon."

"En çirkin fahişeler de," diye ekliyor Adiron ve Kaspar

kıs kıs gülüyor. "İğrenç," diye ekliyorum. "Klas kal, Adi."

Kuyruğunu sallayarak, "Bana kendini yalatma," diyor.

Onu noogladığım ve ne olduğunu gösterdiğim güne pişmanım. Klonlar yanımızdan geçerken yüzümü ona doğru çeviriyorum, bize doğru bakmıyorlar bile.

"Hepiniz tartışmayı kesin," diyor Mathiras, datapad'ini çıkararak. Yakındaki bir gemi az önce yolcularını bıraktı ve alçak tavanlı salon şu anda her şekil ve büyüklükte her tür insanla dolup taşıyor ve geçmelerine izin vermek için duvara yaslanmak zorunda kalıyoruz. Kaspar onları ilgiyle izliyor, ama Mathiras onları görmezden geliyor ve veri tabanına dokunmaya devam ediyor. "Artık yakıt ikmali yaptığımıza göre, işimizi çabucak halledip Kef'i buradan çıkarmayı tercih ederim."

"Kantina yok mu?" Adiron sesinde hayal kırıklığı ile

soruyor. "Kantin yok," diye onaylıyor Mathiras.

"Zaten çirkin olduklarını söylemiştin," diye takılıyor Kaspar, gözü uzaktaki a'ani'lerde. Onları geçip şişman müşterilerinin çantasını kapmanın bir yolunu bulmaya çalıştığına şüphe yok. Kaspar kötü ihtimalleri sever. O kadar aptal ki

Adiron kendi tarzında.

"Aletini hâlâ çirkin bir şekilde sokabilirsin," diyorum elimle işaret ederek. "Sadece onları çevir ve-" Mathiras'ın bakışları karşısında sustum ve ona uysal bir bakış attım. "Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

Adiron kıkırdar.

"Hepiniz sakın olun." Veri tabletine tekrar dokunur. "Kartlarımızı doğru oynarsak bugün iki skorumuz var. İki teslimat. Biri Yirmi Yedi B rıhtımından yolcu alımı, diğeri de İki Zed rıhtımından kargo. Ayrılıp işleri halledebileceğimizi düşünüyorum."

"Yolcuları ben alırım," diyor Kaspar. Tabii ki alır. Yolcularımızın çoğu sincap tipli olduğu için heyecanı seviyor.

"Ben... onlar ateşli yolcular mı?" Adiron soruyor ve hepimiz onu görmezden geliyoruz.

"Güzel. Vanora yanımda olduğu için onu da götüreceğim." Mathiras'ın daha fazlasını söylemesine gerek yok. Daha tehlikeli görevlere hiç gidemiyorum ve bazen yolcuları zor yoldan çıkarmak zorunda kalıyorsunuz. Bu ayakkabılarla bir bok için koşmam, bu yüzden mantıklı, ama yine de hayal kırıklığı yaratıyor.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Kargo o zaman. Ne tür bir kargo?"

"İkinci Sınıf silah sevkiyatıyla ilgili bir şey. *Fool*'dan ayrıntıları öğrenemedim." Çoktan veri tabletini bir kenara koymuş. "Haydi."

Buz gibi bir bulanıklığın üzerimden geçtiğini hissediyorum, sanki omurgamda iğneler batıyormuş gibi. "Ne... ne?" Birden nefes almakta zorlanmaya başladım.

"Ne nedir?" Mathiras kaşlarını çatarak bana döndü.

"Sağır mısın, aptal?" Adiron kocaman parmağını kapüşonumun altındaki insan kulağıma sokmak için uzanarak soruyor.

Kocaman elini itiyorum. "Gemi," diye boğulmayı başarıyorum. "Kargo gemisi nedir?"

"Bir şey ya da başka bir şey Fool. Sanırım başka bir korsan grubu. Kargoyu boşaltıyorlar. İş artık istemediler ya da onun gibi bir şey."

Sanırım hasta olacağım.

Bu bir sorun.

Kardeşlerim Sentorr'la flört ettiğimi bilmiyor. Eğer bilselerdi, çıldırırlardı. Güvensiz olduğumdan ya da benden faydalandığından endişelenirlerdi. Onunla konuşma şansım anında kesilir ve köprüde bir daha asla yalnız kalamam.

Sentorr'un sesini bir daha asla duyamayacaktım. Henüz bundan vazgeçmeye hazır değilim.

Bir şeyler yapmam lazım. Onunla buluşamam. Kardeşlerimin onunla tanışmasını sağlayamam çünkü tanışılırsa Sentorr benim hakkımda yorum yapar. İki dünyayı bir süre daha ayrı tutmalıyım.

Ben de Mathiras'ın kolunu tuttum. "Yapamayız. Eğer bu *Aşk Hastası Budala ise*, onlarla buluşamayız. Lütfen."

Kardeşim gözlerini bana dikeyor. Uzun, gergin bir an boyunca sessiz kalıyor ve içim kıpır kıpır oluyor.

"*Aptalın nesi var?* Onları kızdırdın mı?" Adiron bilmek istiyor. Kaspar kaşlarını bana doğru çatıyor.

Hepsi bana bakıyor ve cevap isteyeceklerini biliyorum. Gerçek cevaplar.

"Zo-Vanora," diyor Mathiras ve ses tonu uyarıcı. Sinirli olduğunu biliyorum çünkü normalde sahte adımı hatırlayan tek kişi o. Bu küçük hata çok anlamlı. "Ne yaptın sen?"

Ne kadarını itiraf edeceğime karar vermeye çalışırken yüzümü buruşturuyorum. İnsanlar kalabalık rıhtımda dolaşmaya devam ettikçe endişem artıyor. Uzakta mavi mesakkah derisinin bir anlık görüntüsünü yakalıyorum ve yanında zincirlenmiş gülümseyen bir insan dişisi olan büyük, çirkin bir erkek görüyorum. Kef me. Bu bir tesadüf olamaz. Sentorr mürettebat arkadaşlarının insan eşleri olduğunu söylemişti, yani bu onlardan biri olmalı.

"Eee?" Mathiras sorar.

Eldivenli ellerimi sıkıyorum, sonra dökmeye karar veriyorum. "Navigatörleriyle flört ediyor olabilirim."

Kaspar acı çekiyormuş gibi inliyor.

"Ne?" Savunmaya geçercesine sordum. Uzanıp omzuna vuruyorum. "Sadece gece yarısı konuşması. Hepsi bu."

"Hepsi buysa, onlarla tanışmamamızı istemezdin," diye karşılık veriyor Kaspar ve omzuma hafifçe vuruyor, alaycı bir itişin nazik kardeşçe versiyonu. "O biliyor mu..."

"Sırrım mı?" Soruyorum.

"Evet, hâlâ yatağını ısıtıyor musun?" Adiron ekliyor, sonra kolunu boynuma doluyor ve başlığımı çekiştiriyor. Bir an için beni tekrar ıslatacağını düşünüyorum ama sonra duraksıyor, sanki yapamayacağı aklına gelmiş gibi.

"Har de har," diyorum Adiron'u yanından dirsekleyerek. "Ve hayır, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor. Sadece bir nav ve senin küçük kız kardeşin olduğumu biliyor." Son kısmı vurgulayarak, gerçeği açıklayacak kadar aptal olmadığını bilmelerini sağlıyorum.

"Ama seni tanıyor," diye devam ediyor Mathiras. Ben başımı sallayınca diğer kardeşlerime dönüp bakıyor. "Pekâlâ. Vanora'yı *Rahibe*'ye geri götüreceğim. Siz ikiniz gidip yolcularımızı alın ve buradan gidelim. *Fool'a* bir telsiz gönderip bir sorun çıktığını ve sevkıyatı geri alamayacağımızı bildireceğim."

Sıcak, kız gibi rahatlama gözyaşları gözlerimi dolduruyor ve duygusal bir şekilde burnumu çekiyorum. "Teşekkürler çocuklar. Her şeyi berbat ettiğim için özür dilerim."

Kaspar, her zamanki gibi beni savunurcasına, "Hiçbir şeyi mahvetmedin," diyor. "Önemli bir şey değil."

Adiron sadece bana sarılıyor ve Mathiras omzumu okşuyor.

"Biz bir takımız. Hepimiz," diyor Mathiras. "Eğer bu kaçınmamızı istediğiniz bir işse, kaçınırız. Bu kadar basit."

Başımı sallıyorum, kardeşlerim oldukları için kendimi şanslı hissediyorum.

"O zaman hiç vakit kaybetmeyelim," diyor Mathiras, datapad'ini kemerindeki kılıfına geri koyarken. "Bu istasyondan ne kadar çabuk ayrılırsak o kadar iyi."

Aynen böyle, karar verildi. *Fool'la* bir toplantı olmayacak. Bir işi başlamadan bitirmem hakkında (en azından şimdilik) konuşulmayacak. Kimse flörtümle ilgili başımı ağrıtmayacak. Ben de

ve hayır dediğim için halledildi. Midemdeki sefil düğüm çözülmeye başladı. Kaspar ve Adiron havalanıyor, ikincisi Kaspar'ın peşinden koşmadan önce beni sıkıyor.

Sadece ben ve Mathiras. Bana uzun uzun baktı, sonra geldiğimiz yolu işaret etti. "Geri dönelim, olur mu?"

"Evet," diyorum ona, biraz fazla hevesli bir şekilde.

Dönüp koluna giriyorum, tıpkı olmam gereken mesakkah hanımefendisi gibi. Otomatik yürüyüş yoluna geri adım atıyoruz ve istasyonun sıkışık tünellerinden birinde hızla ilerlemeye başlıyoruz, sancak tarafındaki rıhtımları geride bırakıyoruz
-ve *Aptal*.

Süzülerek yanımızdan geçerken, karşı kaldırımda mavi bir ten ve boynuzlar görüyorum ve otomatik olarak dönüyorum. O sert, ciddi yüzü ve somurtkan ağzı tanıdığımda nefesim ciğerlerimde sıkışıyor.

Bu Sentorr ve düşündüğümünden çok daha muhteşem. Fiziksel varlığında hayal ettiğimden daha sert ve daha erkeksi bir şeyler var. Saçları fotoğraftakinden daha kısa, sanki Ana Dünya birliklerine katılmak üzere yola çıkacakmış gibi kırpılmış. Ve boynuzları... Tanrım.

O boynuzlar bir kıza fanteziler yaşatabilir.

O vızır vızır geçerken boynumu bükerek hülyalı bir şekilde iç geçiriyorum. Onu izlediğimi fark etmiyor, kafası datapad'inin üzerine eğilmiş. O çok güzel... ve asla benim olamaz.

Bunu fark etmenin ne kadar acı verdiğiğine şaşırdım.

SENTORR

Fool'un kargo bölümünün kapısında, plas-tüfek sandığının üzerinde oturarak bekliyorum ve veri tabletimdeki bildirime bakıyorum.

Planlar değişti. İşi kabul edemem. - LS

Bu kadar. Aldığım tek bildirim bu. *Küçük kız kardeş* gelmiyor. Zoey gelmiyor.

Burada istasyondaydılar ve ben onları özledim.

Tiksindim mi yoksa hayal kırıklığına mı uğradım bilmiyorum. Zoey burada olacağını biliyordu. Sırf onun gemisinin de benimkiyle aynı anda burada olacağından emin olmak için o kargo önerisini ortaya attım. Mathiras ve Sithai randevuyu kabul ettiğinde, Zoey'nin istasyonda olacağını bildiğim için sevinç duydum. Karşılaşmamız kaçınılmaz olacaktı. Sırf onu göreceğim için bir sandık dolusu pahalı tüfeği -birkaç sefer önce berbat edilen bir işten payıma düşeni- kaybetmeyi bile umursamıyorum.

Ekibinin son anda iptal etmesi bana sadece ve sadece tek bir şey söylüyor: Zoey benimle buluşmak istemiyor. Ya korktu ve vazgeçti ya da benimle buluşmak gibi bir planı yoktu.

Umutsuzca, 3N'nin kalabalık kargo bölümüne bakıyorum. Belki de yanılıyorumdur. Belki birkaç dakika daha beklerim ve dumanlı sesli, güzel bir kadın mesakkah yakındaki bir geminin etrafından dolanır ve her şeye rağmen o olur. Bunun büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu ve önce bana merhaba demeden istasyondan asla ayrılmayacağını.

Gizli arkadaşlığımızdan birkaç kirli kelimedenden daha fazlasını istediğini.

Ama hiç kimse gelmiyor.

Zoey'e karşı hissettiklerimin hepsi tek taraflı gibi görünüyor. Benim için bir şey ifade etseydi, burada olurdu.

Farkına varmak karnıma bıçak saplamak gibi.

ZOEY

I

Sentorr'a iletişim isteği göndermeye karar vermeden önce neredeyse tam bir gün bekledim. Bana çevrimdışı bir mesaj bile göndermemiş olması iyiye işaret değil. Normalde benim özel sohbet kayıtlarım

ve ben bunun eksikliğini hissediyorum. Benden kasıtlı olarak kaçıyor.

Bu benim hatam. Aptalca bir hareket yaptım, kaçtım. Aynı anda aynı istasyonda olmamız ne kadar nadir bir şey? Benimle aynı anda Üç Nebula İstasyonu'nda olmak için bir ton yakıt yakmış olmalı ve ben de ortaya çıkamayacak kadar korkak bir pisliktim. Bu konuda kendimi kötü hissediyorum ama yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyorum.

Sentorr benim insan olduğumu anlamaz. İğrenirdi. İhanete uğrardı. Her şekilde onu kaybederim. En azından bu şekilde, zihnindeki imajım hala hoş bir imaj. Onun gözünde ben sadece zoru oynayan bir mesakkah kadınıyım. İğrenç bir insan değilim.

Benim için üzöl.

Onun için üzölmek istemiyorum. Sahip olamasam bile beni sevmesini istiyorum.

Onu. Sinirlenerek, istasyonumdaki iletişim bağlantısını açmadan önce gözlerimi ovuşturuyorum. Gece geç bir saat ve köprüde her zamanki gibi yalnızım. *Kardeşlerim*, yıldızlara şükürler olsun, Rahibe'ye döndüğümüzde bana bir bok vermediler. Belki de kırılgan olduğumu fark edip beni yalnız bıraktılar. Bize paraya mal olduğum ve onları hayal kırıklığına uğrattığım için yeterince kötüyüm.

Sentorr bağlantı isteğimi kabul etmiyor.

Sinirli ve hüsrana uğramış bir şekilde tekrar gönderiyorum. Ve tekrar. Köprüde olduğunu biliyorum. O da benim gibi orada yaşıyor. Beş denemeden sonra yanıt alamayınca bağlantı isteğinden vazgeçiyorum ve bunu sesli bir istekle değiştiriyorum - telefon görüşmesinin gezegenler arası pano versiyonu.

Hemen telefonu açıyor.

"Sentorr?" O olduğunu bildiğim halde soruyorum.

"Şimdi konuşmak ister misin?" Sesi sertti. "Oldukça meşgulüm, Zoey."

"Erken ayrılmak zorunda kaldık," diyorum ona güç bela. "İşler çıktı. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Anlıyorum."

"Lütfen bana kızma," diye fısıldıyorum telsiz alıcısına. "Arkadaşım olmana ihtiyacım var."

Bilgisayarımın paneli vızıldıyor. *Aptal*'dan görsel bir iletişim isteği. Kef me. "Kabul et," diyor Sentorr açıkça. "Eğer benimle konuşmak istiyorsan, ben de öyle yapmak istiyorum."

"Yapamam," diyorum ona panikle. Gidip holo'mu getirip açabilirdim ama görsel iletişimde grenli ve doğal olmayan görünüyorlar. Holo'nun görsel bir çarpıtma olması gerekiyor ve hava dalgaları üzerinden taşınmıyor. Sahte olduğumu hemen anlayacaktır. "Yapamam, Sentorr. Lütfen."

"Çirkin olduğun için mi?" Ses tonundaki sertlik yumuşuyor. "Bırak da buna ben karar vereyim. Bana doğrudan bir yayın gönder ve yüz yüze konuşalım. Nasıl görüldüğün umurumda değil. Hiç umursamadım."

İnsan olduğumu bilseydi yapardı. En azından o zaman aynı türden olurduk. Onun gözünde iğrenç olmazdım, zar zor hissedebilirdim. "I..." Ona söylemek istiyorum.

Her şeyden çok istediğim şeyin bu olduğunu. Ama boğazım kilitleniyor. "Yapamam."

Sentorr sinirli bir ses çıkarır. "Seni seviyorum Zoey. Böyle davranma. Bana kim olduğunu göster. Umurumda olmaz."

"Aşk mı?" Bu kelimeyi duymak beni ürkütüyor. Bu bir mesakkah ifadesi değil. "Bu kelimenin mavi dudaklardan çıktığını ilk kez duyuyorum."

"Bu bir insan ifadesi."

"Sanırım hepsi kötü değil, ha?" Bıçağı birazcık saplamaktan kendimi alamıyorum. "Hepsi kötü değil, hayır." Sesi düşünceli geliyor, isyan etmiş gibi değil.

Tereddüt ediyorum. Ona yüzümü göstermeliyim. Bu işi bitirmeliyim. Neden onun istediği gibi bir kadın olamadığımı göstermeliyim. Aramızdaki her şey biterdi ama bir bakıma bu bir lütuf olurdu, değil mi? Onu daha fazla oyalamamış olurum. Başka birine geçmekte özgür olurdu... Ama ben onun başka birine geçmesini istemiyorum. Yine de gerçeği öğrenmeyi hak ediyor. Elim kontrol panellerimdeki görsel besleme düğmesinin yanında geziniyor.

Bir tarafta kırmızı bir ışık yanıyor. İmdat sinyali. Asteroid.

"Gitmem gerek," diyorum ona çabucak, korkakça bir çıkış yolu seçerek. "Yakındaki bir asteroitten gelen bir yardım çağrısı var. Seni geri arayacağım, tamam mı?"

Sentorr aniden, "Ne yapman gerekiyorsa yap, Zoey," der ve telefonu kapatır.

Şok içinde terminallerime bakıyorum, damarlarımda buz var. Bu çok ani oldu. Bu beni ve arkadaşlığımızı terk ettiği anlamına mı geliyor?

Bir saniye sonra kişisel iletişim kanalında bir mesaj beliriyor. Tehlike sinyali tekrar çalarken bile, özel iletişim kanalına tıklıyorum.

Burada bekliyor olacağım. -S

İçime tekrar sıcaklık doluyor ve imdat çağrısına cevap verip uyuyan kardeşlerimi uyandırmak için bir uyarı gönderirken bile gülümsüyorum.

SENTORR

Monitörlerime bakarken düşüneliyim. Yıldız haritaları ve yakıt kayıtları var.

ama ben onları göremiyorum. Düşüncelere dalmışım, yarım galaksi ötede rastgele bir imdat çağrısına cevap veren -muhtemelen yakınlarda karaya oturmuş bir gemiyi soymak için- ama bana tek bir görsel iletişim bile göndermeyen kadına odaklanmışım.

Zoey'nin bazı konularda bu kadar cesur, bazı konularda ise bu kadar utangaç ve korkak olması çok garip. Şimdiye kadar tanıdığım tüm mesakkah kadınlarından daha açık konuşuyor. Bazı çiftleşme konuşmalarında korkusuz ve hatta düpedüz kaba davranıyor ve çoğu zaman gece geç saatlerde yaptığımız seksi sohbetleri o başlatıyor, bu da bana onun da en az benim kadar istediğini gösteriyor.

Ama bana yüzünü göstermiyor.

Köprünün kapıları zil çalar. "Iris köprüde," diye sesleniyor bilgisayar, insan kadın öne çıkmadan bir saniye önce. Alyvos'un tuniklerinden birini vücuduna sarmış, bol pantolonu ince bacaklarında sallanıyor. Normal göz bağı yok ve göz çukurlarının üzerindeki yara izleri solgun yüzünde göze batacak kadar belirgin. "Uyuyamıyorum," diyor bana, esnerken ve Alyvos'un istasyonuna doğru hatasızca ilerlerken bile. "Kötü rüyalar."

"Onlara sahip olmadığından emin olmak Alyvos'un işi," diyorum dalgınca monitörlerime doğru dönerken. "Ama bana eşlik edebilirsin."

Hafifçe kıkırdıyor ve oturduğunu duyuyorum. "Uykuya ihtiyacı var. Son üç gecedir onu uyutmadım. Bu gece ona acıyacağımı ve yorgunluktan bayılana kadar uyanık kalacağımı düşündüm. Haberler nasıl?"

"Haber yok," diyorum ona, kollarımı kavuşturup ekranlarıma bakarak. "Her şey sakın."

"Bu çok sıkıcı," diyor Iris nazik sesiyle. "Nasılsın bakalım? Bugün tedirgin görünüyorsun."

Ona doğru bakıyorum, sandalyemi ona doğru çeviriyorum. Elini çenesine koymuş, yüzünü bana doğru eğmiş, dikkatle beden dilimi dinliyor. "Öyle mi?"

"Evet. Hareketleriniz normalde olduğundan daha sert. Daha sarsıcı. Gergin görünüyorsun."

Iris'in gemideki en anlayışlı kişi olması ve kör olması komik. Hiç kimse

başka biri neyle mücadele ettiğimi fark etti ve ben de ilk kez ağzımdan kaçırıldım. Zoey hakkında biriyle konuşmam gerekiyor çünkü beni tamamen alt üst etmiş durumda. "Ben... Ben biriyle tanıştım."

"Biliyordum!" Ayağa kalktı, gülümsemesi daha da genişledi. "Alyvos'a sürekli köprüde olmanın bir nedeni olduğunu söyledim. Onunla burada mı konuşuyorsun? Bu uzun mesafeli bir şey, değil mi?"

Uzun mesafe mi? Sahip olduğumuz şeyi tanımlamak için alışılmadık bir terim ama uygun. "Sanırım öyle de diyebilirsiniz. Başka bir korsan gemisinde."

"Ah. 3N'ye bu yüzden mi aceleyle gittik? Alyvos da bunu merak ediyordu." Yüz ifadesi ilgiyle parlıyor. "İstemiyorsan bir şey söylemeyeceğim ama merak ettim. Sürekli burada saklandığın için bunun bir kadınla ilgili olabileceğini düşündüm."

"Saklanmıyorum," diye kabarıyorum. Mürettebatla vakit geçirmeyi sevmediğimden değil. Sadece sessizliğime diğerlerinden daha çok değer veriyorum. "Burada olmaktan keyif alıyorum. Bu gemiyi seviyorum. Hepsi onun yüzünden değil."

"Ben de bu gemiyi seviyorum," diyor Iris. "Ama son zamanlarda herkesin burayı kalabalık bulduğunu duydum."

"Mm." Cevabımı belirsiz tutuyorum, çünkü duygularını incitmek istemiyorum. Gerçek şu ki Fran geldiğinde fazladan biriymiş gibi hissetmişim. Sonra Cat geldi ve işler biraz daha sıkıştı ama Cat ufak tefekti ve Tarekh'in arkasını sürekli temizliyordu, o yüzden çok da abartılı değildi. Ama Iris geldiğinde, sanki gemi kapasitesini doldurmuş gibi hissettirdi. Kapasiteden de fazla. Sürekli birbirimize takılıyoruz ve bir odaya girip en az bir kişiyle karşılaşmamanız çok nadir. *Fool* harika bir gemi ama düzenli olarak yedi kişiyi barındırmak için inşa edilmemiş. Köprüde bu kadar çok bulunmamın bir nedeni de bu - burası gemideki tek sessiz yer.

Iris'in kendini bir yük gibi hissetmesini istemiyorum. Fran böyle bir öneriyi görmezden gelir. Cat bu yüzden seninle kavga eder. Ama Iris? O kadar hassas ve tatlı ki bu öneriyi ciddiye alır ve gemideki herkes onu korur. "Sadece alışmak biraz zaman alıyor," diyorum sonunda. "Eminim üstesinden geleceğiz." Gemide bu kadar çok insan olmasından hoşlanmasam da, onların gitmesini de istemiyorum. Iris iyi bir yol arkadaşı ve arkadaşımı çok mutlu ediyor. Cat eğlenceli ve Tarekh'i çok seviyor... ve o

En dar borulara sığacak ve *Fool'u* içten dışa temizleyecek kadar küçük. Ya Fran? Neredeyse Kivian'ın bir uzantısı gibi... Ama bazen onun Kivian'dan daha fazla iş zekasına sahip olduğunu düşünüyorum. Kaptanımızın modaya uygun kıyafetlerle dikkati kolayca dağılıyor.

Hayır, ekibe katılan her bir kişi için ayaklarımı sürümüş olsam da onlar ailemden sayılır. Yalnızlığın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve her bir arkadaşımın mutluluğunu gördüğümde, onlara arkadaşlarını çok görmüyorum.

Bu Zoey'i daha çok istememe neden oluyor. Zoey, bana kendi video iletişimini bile göndermiyor.

Iris doğruldu. "Şu anda seni ve kız arkadaşını rahatsız etmiyorum, değil mi? Burada bulunarak mı? Bunu düşünmemiştim."

Başımı sallıyorum, sonra onun göremediğini hatırlıyorum ve kendimi aptal gibi hissediyorum. "Sorun değil. Zaten gitmesi gerekiyordu. Tehlike sinyali."

"Son zamanlarda bunlardan çok var. Onunla tekrar konuştuğunda asteroidlerden uzak durmasını söyle." Alyvos'un tünüğünü vücuduna daha sıkı sarıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp kulaklığını alıyor.

"Bekle," diye sesleniyorum o kulaklığı takmadan önce. "Bu asteroidler de neyin nesi?"

Başını eğiyor, yüzündeki yara izleri teninde bariz bir şekilde belli oluyor. "Duymadın mı? Herkesin gelen kutusuna gönderdiğim mesajı almadın mı?"

İnsanların kişisel iletişim için tuhaf terimleri var. Neyi kastettiğini biliyorum ve itiraf etmekten utanıyorum ki son birkaç gündür benimkilerin birikmesine izin verdim. Zoey'e ve onunla buluşmak için 3N'ye olan yarışma o kadar sinirlenmişim ki diğer her şeyi görmezden geldim. "Asteroidlere ne oluyor?"

"Sinsi sinsi dolaşan bir grup szzt korsanı var. Asteroidleri gözlüyorlar ve imdat çağrılarını gönderiyorlar ve gemi onlara yardım etmek için geldiğinde, bir jammer ile iletişimi devre dışı bırakıyorlar, sonra mürettebatı öldürüyorlar ve gemilerini parçalar için soyuyorlar. Son zamanlarda başka istasyonlarda da en az iki kez oldu. Guarda XIV'teki tüm haberlerde var."

Guarda XIV mü? Bu sistemde bir su-ay kolonisi...ve dikkat çekici bir şekilde

3N'ye yakın. Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti indiğini hissediyorum, düşünceyle kuyruğum seğiriyor. Zoey en yakın asteroitten bir imdat çağrısı aldıklarını söylememiş miydi? Elbette, kendileri de korsan gemisi, bu yüzden iyi olmalılar. Kendilerini bekleyen korsanları ters köşeye yatıracaklarına ve sonunda ONLARI soyacaklarına şüphe yok.

Hala. Onu duyduğumu belli etmek için Iris'e homurdanıyorum, sonra da monitörlerime dönüyorum. Zoey'den haber alalı sadece birkaç dakika olmuştu. Eğer gerçek, yasal bir imdat çağrısına cevap veriyorlarsa, bir süre daha meşgul olacaktır. Yine de ona hızlıca bir mesaj yazıyorum. *Dışarıda dikkatli ol. Bu sistemde sahte imdat sinyalleri gönderen korsanlar olduğu söyleniyor. Arkanızı kollayın.*

Bir an için panellerimi izliyorum, nefesimi tutarak bekliyorum.

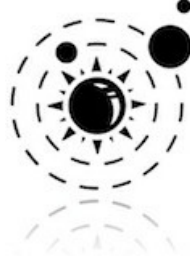
Bir dakika sonra, korktuğum yanıt geldi. **Sinyal sıkışmış**, ekranda yazıyor. **ALICI GEMİYLE BAĞLANTI YOK.**

Kef.

Kef me. Öfkeyle yazıyorum, elimi en yakın yıldız haritasına vurarak aktif hale getiriyorum. "Iris, diğerlerini uyandır ve onlara *Küçük Kardeş'in* başının dertte olduğunu söyle. Bizi geri döndürüyorum." Zoey'nin bana gönderdiği son mesajdan yola çıkarak *Küçük Kız Kardeş'in* bilinen son sinyalini buluyorum.

Ekranda Guarda XIV'ü gördüğümde içim buz kesiyor.

"Ben diğerlerini getireyim," diyor Iris ve beni yerime bırakıyor.

ZOEY

"W "Kesinlikle küreksiz bir keş deresindeyiz," diyor Kaspar karşımda saklandığı yerden, blaster'ı kurulu ve ateş etmeye hazır.

Bu özel Dünya değişini piçleştirdiği için onu düzeltmiyorum. Yani, haksız değil. Şu anda tamamen boku yemiş durumdayız. Korsanlığın tehlikeli bir meslek olduğunu biliyordum elbette, ama günlerimi Tanrı'nın unuttuğu bir asteroit parçasında, korsan gemimizi korsanlamak isteyen bazı şerefsizlere teslim edeceğimi hiç düşünmemiştim.

"İmdat sinyalinin daha iyi bilmeliydim. Kitaptaki en eski numara," diyorum kardeşlerime.

"Kendini suçlama," diyor Mathiras. Yanımda duruyor ve sürekli beni arkasına sıkıştırmaya çalışıyor, böylece atışlarını vücuduyla engelleyebilecek. Tabii ki benim için ölmesini istemiyorum, bu yüzden kolunun altına girip ateşe karşılık vermeye devam ediyorum. "Hepimiz bunun kolay bir av olabileceğini düşündük."

"Dikkat dağıtıcı bir şeye ihtiyacımız var," diyorum onlara. Asteroidin yüzeyindeki kayalık oluşum kümesinin arkasına sıkışmış durumdayız ve bizi kayaya sabitleyen tek şey yerçekimi botlarımız. O kadar zor nefes alıyorum ki kaskım

Gerçi benim gergin nefes alışlarımla buğulanıyor. Kardeşlerim benim aksime tamamen sakinler.

Kaspar bile eğleniyor gibi görünüyor. Bize bakıyor ve çılgınca sırıtıyor. "Adiron'u onlara fırlatmayı deneyebiliriz. Onun aşırı beslenmiş vücudu tarafından yere serildiklerinde gemiye geri dönmek için bir mola verebiliriz."

Adiron onun yanında Kaspar'ı iyi huylu bir şekilde iter. "Ya da sadece bekleriz çünkü senin sabırsız kışının oraya koşup yumruk yumruğa kavga edeceğini biliyoruz." Kaspar onu geri iter.

Mathiras yorgun bir sesle, "Kimseyi fırlatmıyoruz ve yumruk yumruğa kavga etmiyoruz, sizi iki aptal," diyor. "Hadi *Rahibe*'ye geri dönelim ve planlarımızı orada yaparız. Zo, oksijenin nasıl?"

Kahretsin, sanırım panikle nefes alışımı duyuyor. Bir de insanlar mesakkah'tan biraz daha hızlı nefes alıyor. Bu kısmı unutup duruyorum. Solunum filtrelerimi kontrol ediyorum ve değerler beni biraz üzüyor. "On dakikam var, belki daha fazla."

Mathiras asteroidin yüzeyindeki sandık kümesini izlerken, "Hiç iyi değil," dedi. Bunlar yüzeyde terk edilmiş halde bulduğumuz sandıklardı ve tehlike içindeki geminin yükünü boşalttığını düşünerek gemimize almaya başlamıştık.

Aptalca. Szzt korsanları bizi gafil avladı ve neredeyse kafamızda bir delik açıyorlardı. Kaspar birkaçını kenara fırlatmayı başardı ve Adiron hepimizin şu anki saklanma yerimize koşmamız için yeterli koruma ateşi yarattı. Tabii ki, lanet gemimizden yaklaşık yüz metre uzaktayız ve kısıtılmış durumdayız.

Mathiras bana "*Rahibe*'ye başka bir uzaktan komut göndermeyi dene," dedi. "Bakalım onu en azından onların altından çıkarabilecek miyiz?"

Bileğimdeki telsizden geminin uzaktan sistem kontrollerini açıyorum. Son zamanlarda olduğu gibi bana öfkeyle ötüyor. "Hâlâ bizi karıştırıyorlar."

Kardeşim homurdanıyor. "Bir şeyler düşünürüz."

Uzaydan gelen bir mermi vızıldayarak geçerken çıkardığı sesle Adiron Kaspar'ı yakasından tutup tekrar geriye doğru fırlatıyor. "Eğil,

ağabey."

"Ya onları aceleye getirirsem?" Kaspar gözlerinde cüretkâr bir parıltıyla soruyor.

"Ya aptal kafana bir delik açsalardı?" Ben de karşı çıkarım. "O zaman ne olur?" "Oksijen filtrelerimi alabilirsin," diyor bana göz kırparak.

"Kafana bir delik açacağım," diye mırıldanıyorum, bir kurşun daha cızırdayarak geçerken bile. Kef it, bu sadece aptallık. "Havamız tükenene kadar bizi sıkıştıracaklar ve eşyalarımıza el koyacaklar."

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Adiron bana

soruyor. "Keşke."

"Yakında bir şeyler düşünüyoruz," diyor Mathiras ve Kaspar oraya gitmek için adeta can atıyor ama bir kez olsun planı bekliyor.

"Yapmak zorundayız," diye

kabul ediyorum. "Biz-" Kişisel

telsizim cıvıldıyor.

Herkes bana bakıyor. Tereddüt ediyorum, çünkü bu ölüm kalım meselesinde olabilecek rastgele, saçma bir şey. Bekleyebilir tabii ki. Ateş altındayız ve tehlikeli derecede oksijenimiz azaldı ve-

Kişisel iletişim tekrar cıvıldıyor.

"Buna cevap verecek misin?" Adiron sorar.

"Biraz meşgul olduğumuzu düşünmüyor musun?" Yolun karşısındaki uzaylılar bir kez daha bize doğru birkaç el ateş ederken ve biz otomatik olarak eğilirken bile ona tıslıyorum.

"Önemli olabilir."

Hayatta kalmak da öyle, ama kişisel iletişim cihazı tekrar çaldığında, ona bakıyorum ve kimin mesaj gönderdiğini görmek için dokunuyorum. Bu Sentorr. Onunla bir daha asla konuşamayacağım için içimde keskin bir pişmanlık hissediyorum, çünkü buradan canlı çıkmamızın imkânı yok gibi görünüyor. Bir başka şiddetli patlama yağmuru kayalara çarpıyor ve enkaz havada üzerimizde patlıyor. Hepimiz eğilip kasklarımızı örtüyoruz ve grav botlarımdan birinde bir sızı hissediyorum. Aşağı bakıyorum ve bir kaya

parçası var.

ayak bileğime yakın bir yerde. Aniden zonkluyor ve bacağımdan yukarı doğru acı fişkırıyor.

Bir nefes çekiyorum ve avuç içi büyüklüğündeki taş "kazığı" bacağımdan çıkarmak için onu kavramak üzere uzanıyorum.

"Dokunma," diye uyarıyor Mathiras beni. "Giysinin üzerindeki mührü kıracaksın."

İnliyorum, çünkü botumun içine kan dolmaya başladığını hissedebiliyorum. "Sanırım bir damara isabet etti. Büyük bir damara."

Mathiras, "Biraz daha Zo," der ve başını sallayan Kaspar'a bakar. Olamaz. Bu bakışı biliyorum. Bu "günü kurtarmak için son bir şansımız var" bakışı ve kardeşlerim için çok fazla risk içerecek.

Onlara yeni planlarına devam etmemelerini söyleyemeden telsizim tekrar ötmeye başladı.

"Şuna cevap verecek misin?" Mathiras tersler.

Szzt bize tekrar ateş ederken ve kayalık uçurumlar gıcırdayıp inlerken bile sabırsızlıkla ona dokunuyorum. Bu hiç iyi değil.

"Zoey?" Sentorr'un sesi kaskımda tiz bir şekilde yankılanıyor.

"Şimdi iyi bir zaman değil," diye karşılık veriyorum. Kişisel telsizimin gemidekinden farklı bir bantta olduğunu fark ettikleri an, onu bozacaklar.

"Siper alın," diye sesleniyor ve sonra telefonu

kapatıyor. Ne...

Tam zamanında kafamı kaldırıp baktığımda bir geminin soluk beyaz gövdesinin tepemden alçaktan uçtuğunu ve silahlarının alçaldığını görüyorum. Mathiras yüksek sesle küfrediyor ve bir sonraki anda beni yakalıyor.

Sentorr'un gemisi düşmana ateş açarken sonik patlamalar etrafımızı sarıyor. Kayalar etrafımızdaki havaya uçuyor ve asteroidin düşük yerçekimi onları sektirip ince giysilerimize çarpmalarına neden oluyor. Ondan sonra, sağır edici bir sessizlik oluyor.

Ne kadar süre sersemlediğimi ve başımın döndüğünü bilmiyorum ama sonunda Mathiras'ın üzerimde duran ağır koluna vurmayı başarıyorum. Hafifçe havaya kalkıyor ve yerçekimi botlarından birinin mührünü

kaybettiğini fark ediyorum. Bir sonraki anda, Kaspar

onu kemerinden yakalıyor ve asteroidin yüzeyine geri fırlatıyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum, ayak bileklerim yerçekimi botlarının sıkı tokası yüzünden zonkluyor. Başım çınıyor ve yarı sağırım - telsizimin yine bana cıvıldaşıp cıvıdamadığını anlayamıyorum.

Yüzeyde her şey sessiz. Kaspar'a bakıyorum, kaskının içinde dudakları kıpırdıyor ama ne dediğini duyamıyorum. Kaskımın yan tarafına dokunuyorum ve parazitten başka bir şey gelmiyor. Kahretsin. İletişimi kaybettim. Kaskımı gösterip sinyal alamadığımı belirten bir el hareketi yapıyorum, o da başıyla onaylıyor ve uzaktaki bir şeyi işaret ediyor.

Yakındaki bir uçurumdan, *Aptal* iniş yaptı. Ben izlerken, üç büyük mesakkah - kasklarının boynuz bölmelerine bakılırsa - kargo iskelesinden ayrılıyor ve mıknatıslanmış gibi yüzeye çarpıyor, yerçekimi botları devreye giriyor. Kayadan kayaya zıplayarak aşağıya doğru istikrarlı bir şekilde ilerliyorlar ve ben ne olduğunu anladığımda midemde bir dehşetle ayağa kalkıyorum.

Kurtarılıyor. Ki bu

harika.

Ama ben hâlâ insanım ve artık bunu saklayamayacağım.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ve ayak bileklerimdeki zonklama -özellikle de tek botum- daha kötü hissediyorum. Kaspar -her zaman risk alan- siperin arkasından çıkıp elinde silahıyla ilerlerken, yüzümü buruşturarak topallayarak ilerliyorum. Hava, mini bir meteor yağmuru gibi ileri geri sıçrayan dans eden çakıl parçalarıyla dolu ve bir kez daha siperin arkasına geçerken onları kenara itiyorum. Güvende olup olmadığımızı bilmiyorum ama Adiron'un onu takip etmesi iyiye işaret.

Mathiras omzuma dokunuyor ve ilerlemenin güvenli olduğunu işaret ediyor. Peşinden gidiyorum, adımlarım ağırlaşıyor. Kendimi biraz sersemlemiş hissediyorum ama eminim Mathiras üzerime indiğinde beynim sarsıldığı içindir. Kaskıma tekrar dokunuyorum ve *Fool*'daki diğerlerinin bizimle yarı yolda buluşmak için geldiklerini fark ediyorum.

Sertçe yutkunuyorum... ve giysim aniden bir siren çalıyor. Bir dakikadan daha az oksijen. "Çocuklar?" Sesleniyorum ama kelimelerim boğuk çıkıyor ve kimsenin beni duyamayacağını hatırlıyorum.

Yine de takım elbisemin sirenini duydular. Bir sonraki anda, altı çift el

Beni yakalıyor ve sonra herkes boğulmadan önce beni güvenli bir yere götürmek için acele ederken en yakın gemiye *-Fool-* doğru çekiliyorum.

Onlar beni asteroidin yüzeyinden *Fool'a doğru* aceleyle götürürken oksijenimi koruyarak yavaşça nefes almaya zorluyorum kendimi. Dakikalar saatler gibi geçiyor. Bir. İki. İki. Üç. Eğilip Adiron'a yaslanarak kapağın kapanmasını ve yaşam desteğinin stabilize olmasını bekliyorum. Ciğerlerim acıyor ve giysimdeki hava çok azalıyormuş gibi geliyor ama bu sadece benim paniklemiş hayal gücüm olabilir.

"Kenara çekilin! Kenara çekil!" diye sesleniyor keskin, tanıdık bir ses ve sonra eller miğferimi tırmalayıp boynumdaki serbest bırakma düğmesini tetikliyor. Mathiras bir adım geri çekilip Sentorr önüme geçerken bile başımdan çekiliyor ve etrafıma temiz hava doluyor.

Birbirimizi ilk kez görüyoruz.

Sessizce ona bakıyorum. Sentorr yakından uzaktan olduğundan daha yakışıklı. Varlığı hükmedici, duruşu dik, sanki savaştan beri askerlik yapmamasına rağmen (ya da bana öyle söyledi) kendini hâlâ bir asker olarak görüyor. Hatırladığımdan daha uzun boylu, boynuzları o kadar uzun ve yayılmış ki sanki yıldızlara dokunuyorlarmış gibi görünüyorlar. Yüzü resimlerden hatırladığım kadar zayıf ve sade. Kalbim gözlerimde ona bakıyorum ve bana bakarken o dolgun, mükemmel ağzının bir çizgi halinde incelmesini izliyorum.

"Sen Zoey'sin, değil mi?"

"Sürpriz," diye idare ediyorum, hâlâ nefes nefese. Yaralı bacağımdaki zonklama her an daha da kötüleşiyor gibi görünüyor, ama daha da yaralı kalbimin zonklamasıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

Sentorr bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Bu... çok şeyi açıklıyor."

Ben daha konuşmadan Adiron beni boynumdan tutup kendine doğru çekti ve başımı okşamaya başladı. "Orada neredeyse altıma sığıyordum, Zo. Gidici olduğunu düşündüm." Parmak eklemlerini başımın üzerinde gezdiriyor, saçlarıma sürüyor ve irkilerek kendimi çocuk gibi hissetmeme neden oluyor.

"Yapamaz mısın?" Tutuşundan kurtulmaya çalışarak ona tısılıyorum.

Diğerleri etrafımızda kasklarını çıkarıyor ve ben de onların yüzlerine bakıyorum.

Sentorr'a dönmeden önce *Fool*'dan başka bir mesakkah aldı. Son derece sessiz, yüz ifadesini okumak imkânsız.

Adiron beni tekrar öptü. "Aşık olduğun çocuk bu mu Zoey? Onun daha güzel olacağını düşünmüştüm."

Aman Tanrım, öleceğim. "Git kendine gel, Adiron!" Kaburgalarına dirsek atıyorum ve karşılık olarak hırıltılı bir ses çıkarınca rahatlıyorum. Onun elinden kurtulmayı başarıyorum, bunu yaparken de tökezliyorum. Bacağıma keskin bir acı saplanıyor ve inliyorum.

Yere düşmeden önce güçlü kollar beni yakalıyor. Kafamı kaldırıp Sentorr'un kollarında olduğumu ya da onun kalbimi acıtacak kadar muhteşem olduğunu gördüğümde pek şaşırmıyorum. Yine de bir nedenden dolayı, o bulanık. Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, yakışıklı yüz hatlarını netleştirmeye çalışıyorum.

Bir şeyler söylüyor ama beynim bulanık olduğu için ne dediğini anlayamıyorum. Sadece başımı sallıyorum. "Özür dilerim," diyorum ona. "Çok özür dilerim."

Birisi -Kaspar olabilir- her yerde kan olduğuna dair bir şeyler haykırıyor. Kan. Hah. Birinin kanaması mı var? Sessiz bir hatırlatmayla bacağım zonkluyor ve aşağı bakıyorum. Kıyafetimi delen kaya parçası neredeyse serbest kalmış ve grav botlarımın etrafındaki kan gölünün içinde duruyorum.

Lanet olsun. Kanayan benim.

Sentorr yine bir şeyler söylüyor ama beynim odaklanamıyor. Beni kollarına alıp ilerlediğinde her şey karanlığa gömülüyor ve şimdi ölürsem mutluluktan ölebileceğimi anlıyorum.

Ne de olsa onun kollarındayım.

SENTORR

I

Fool'un revirindeki küçük insana bakarken, Tarekh'in düğmeleri çevirip Zoey üzerinde teşhisler yapmasını izlerken yumruklarım bir sıkılıp bir açılıyor. Zoey'nin orada olduğunu düşünmek imkânsız gibi görünüyor.

Dışarıda Cat'ten daha küçük insan dişileri var, ama bana çok küçük ve çok kırılgan görünüyor. Solgun yüz hatları minicik, elleri narin ve memeleri, vücudunun kırılganlığına rağmen garip bir şekilde büyük. Dikkatim dağılınca bakışlarımı ayırıp Tarekh'e odaklanıyorum.

"Gözlerinle sırtımda delikler açmayı bırak," diyor koca çirkin hayvan, veri tabletinden başını bile kaldırmadan. "O yaşayacak."

Tuttuğumu bilmediğim nefesim göğsümden dışarı çıkıyor. "O yaralı."

"Evet, şarapnel elbisesini birkaç yerden delmiş. Büyük bir damarını delmiş. Kan konusunda biraz çekingen ama neyse ki makinelerin onun için uygun kan grubunu sentezlemesini beklememiz gerekmiyor. Cat'in kan grubu aynı."

Bu da Tarekh'in küçük eşinin neden etrafta dolaştığını açıklıyor. Zoey'nin üç iri kardeşini sanki revire aitmiş gibi iterek geçti ve kimse onu durdurmadı.

Kardeşler. Ha.

Yüzlerini onunkinden çok önce tanıyordum. Mathiras, Adiron ve Kaspar va Sithai, Ana Dünya'daki va Sithai ailesinden. Üçü de savaşta hizmet etmiş ve şimdi üçü de kanunun yanlış tarafına kaymış, barış görüşmelerinin hizmet edenleri tatmin etmemesi ve savaşın acımasız metresine kanlarını, terlerini ve gençliklerini vermelerinden sonra pek çokları gibi. Bir kız kardeşleri var, biliyorum. Sadece kız kardeşin mesakkah olduğunu görmek için kayıtlara hiç bakmadım.

Bırakın köprüyü yöneten birini, gemilerinde bir insan olacağını hiç düşünmemiştim.

Ben izlerken Cat, Zoey'nin hafifçe uzandığı yatağın yanındaki sandalyeye oturuyor. Kolunu uzatıyor ve Tarekh bir iğneyi Zoey'nin derisinin altına sokup yanağını okşuyor, diğer iğneyi de Zoey'nin koluna takarak kan nakline başlıyor.

Tamamen sessiz. Kardeşleri yakınlarda bekliyor, konuşmuyorlar. Eğer bakarsam, onların suçlayan yüzlerini göreceğimi biliyorum. Onun insan olması benim sorunumuş gibi davranıyorlar.

"Yani... üzgün görünüyorsun," diye araya giriyor Cat ortalık sessizleşince. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Sana mı?"

Tarekh bana düz bir bakış attı. "Dikkat et, dostum."

Başımı sallıyorum, ağzım ince bir çizgiye yerleşiyor. "Bu benim terbiyesizliğimdi. Ben sadece... endişelendim." Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bana tekrar iyi olacağını söyle, Tarekh."

"Neden umursuyorsun?" diye soruyor kardeşlerden biri ve ben de dönüp ona bakıyorum. Elini kızın ipeksi kahverengi saçlarında gezdiren ve her erkek kardeşin yaramaz küçük kız kardeşine yapacağı gibi onu kolunun altına alan, iri yüz hatları ve gülümsemesiyle dikkat çeken kişi. Adiron. Şu anda gülümsemiyor. Yüzündeki ifade düpedüz korumacı.

"Umursuyorum çünkü onu seviyorum," diyorum ona açıkça.

"O bir insan," diyor kardeşlerden en uzun olanı. Mathiras.

"Umursadığımı mı sanıyorsun?" Zoey'nin yüzüne bakmak için dönerek ona çıkışıyorum. Sözcükler ağızımdan çıktığı anda, onların gerçek olduğunu anladım.

İnsan olduğunu görünce şok oldum tabii ki. Beklediğim bu değildi. Aslında, kask ilk çıkarıldığında, bir şekilde yanlış mürettebatı asteroitten kurtardığımızı ve Zoey'imın hala dışarıda bir yerlerde tehlikede olduğunu düşündüğüm, yüreğimi burkan bir an yaşadım.

Zoey'nin karşımdaki genç ve güzel insan kadın olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Tabii ki, şimdi her şey anlam kazanıyor. Kardeşleri dışarı çıktığında hep geride kalarak *Rahibe*'ye kendi kendini sürgün etmesi. Tuhaf ismi. Birbirimizden açıkça etkilenmemize rağmen bana fotoğraf göndermeyi ya da görsel bir iletişim kurmayı reddetmesi. İnsan olmasından nefret edeceğimi düşündü. Üzüleceğimi düşündü.

Üzgünüm. Benden gerçeği sakladığı için üzgünüm.

Revirde yatarken Cat'in kanı ona nakledildiği için üzgünüm.

Ayrı kalarak bu kadar zaman harcadığımız için üzgünüm.

İnsan olduğu için üzgün değilim. Umurumda değil. Szzt olabilirdi. Krakenoid olabilir. Her şey olabilir ve ben onu severim çünkü o Zoey ve her zaman benim oldu.

Zoey yataktan, "Siz sik kafalılar bağıırıyorsunuz," diye mırıldandı, sesi uykudan çatlamış ve boğuk çıkıyordu. "Yapamaz mısınız?"

Kardeşleri öne atıldı. Ben de öyle yapıyorum, başucunda durabilmek için onları dövüyorum. Ellerimi yatağın kenarına koyup yaklaştığımda biri bana dirsek atıyor. Onu görmezden geliyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

Dudaklarını yalıyor ve kafasını temizlemek istercesine hafifçe sallıyor, gözleri kapalı. Bana bakmıyor. "Hayattayım ve bu yeterince iyi." Arkasını dönüp kardeşlerine bakıyor, sanki benim yanımdan geçiyormuş gibi ve onlara gülümsüyor. "Sorun yok."

"İyi değil," diye homurdanıyorum. "Orada ne yapıyordun?"

Zoey bakışlarını yatağa indirdi ve battaniyelerle oynamaya başladı. "Elbette bir imdat çağrısına cevap veriyorum. Sanırım bir teşekkür bekliyorsun. Yani... teşekkür ederim."

Göz teması kurmaması gibi ses tonu da beni şaşırtıyor. Sanki yatağından bir kol mesafesi kadar uzakta olmama rağmen benden kaçmaya çalışıyor. "Sen... kızgın mısın? Zoey? Neden bana bakmıyorsun?"

"Çünkü yapamam." İnatla battaniyelere bakıyor, onları didikliyor.

Adiron omzumu itiyor. "Kız kardeşimizi rahat bırak. Senin çirkin yüzüne bakmak istemiyorsa, bakmak zorunda değil-"

"Adiron," dedi Zoey sertçe. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Doğrudum ve havada asılı duran üç erkek kardeşine ters ters baktım. "Herkes bize bir dakika izin verebilir mi? Zoey ve benim konuşmamız gerek."

İtiraz etmelerini ya da Zoey'nin kesici bir şey söylemesini bekliyorum. Oda sessizleşiyor ve Zoey uzun bir süre sessiz bir şekilde battaniyeleri karıştırıyor. Sonra başını salladı. "Sorun yok çocuklar."

"Emin misin?" Mathiras kollarını göğsünde kavuşturur ve ters ters bakar. "İstediğimiz zaman gemimize geri dönebiliriz ve-"

"Eminim," diyor hızla, revir yatağında doğrulmaya çalışarak. Tarekh yan taraftaki bir düğmeye dokunarak yatağı ayarlıyor ve Zoey oturuyor. Arkadaşının saçını hızlıca okşayarak revirden ayrılıyor ve Zoey'nin kardeşlerinden birini yakalayıp yanında sürüklüyor. Diğer ikisi bana ters ters bakıyor ve yavaşça odadan çıkıyorlar.

Ortalık sessiz ve geriye kalan tek kişiye, Cat'e bakıyorum. Bana hafifçe gülümsüyor ve hâlâ Zoey'e bağlı olan ve kan nakli devam eden kolunu uzatıyor. "Ben burada yokmuşum gibi davran."

Homurdanıyorum çünkü onu burada istemiyorum ama Zoey'nin kana ihtiyacı var. İnsanıma dönüyorum, yatakta ne kadar küçük ve kırılgan görüldüğünden nefret ediyorum. İçimde binlerce şey kabarıyor -hüsran, öfke, korku, neşe... daha fazla hüsran. Kardeşlerini düşünüyorum, ölmesin diye o miğferi pençeleyerek çıkarıyorlar. Onun için güneş sisteminin sonuna koşarken yaşadığım korkuyu düşünüyorum.

Korsanların önünü kesin. Son birkaç saat içinde onun öldüğünü hayal ettiğim tüm zamanları düşünüyorum ve içim çalkalanıyor.

Yumuşak saçlarının yüzünün etrafında nasıl kıvrıldığını ve ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum. Onu sevmeyeceğimi nasıl düşünebilir? "Bir şey söylemeliydin," diye mırıldanıyorum sesimi bulduğumda.

"Korsanlar hakkında mı?" Plas-film battaniyenin bir parçasını çekiştiriyor, tırnaklarıyla endişelendiriyor. "Korsan olduklarını bilseydik, biraz daha hazırlıklı giderdik."

Verdiği cevap beni hem eğlendiriyor hem de öfkeliyor. Yine de içeri girecekti ama daha hazırlıklı olacaktı. Tipik korkusuz Zoey. "Korsanlardan söz etmiyordum. Senin insan olmandan bahsediyordum."

Zoey'nin bakışları bana doğru kayıyor, gözleri kısılıyor ve alnı tamamen insani bir şekilde kıvrılıyor. "Bu konuda ne söylemem gerekiyor? Bu kadar iğrenç ve insan olduğum için özür mü dileyeyim?"

İğrenç mi? Şok oldum. Gerçekten onu itici bulacağımı mı düşünüyor? Kalçalarını örten battaniyeye tekrar bakıp, plas-filmdeki küçük yırtıktan endişelendiğinde, tam olarak böyle düşündüğünü anlıyorum. "Neden bana bakmıyorsun, Zoey?"

"Belki de yüzündeki tiksintiyi görmek istemiyordum," diyor bakışlarını kaçırarak. "İnsanlar hakkında ne hissettiğinizi açıkça belirttiniz."

Cat yüzündeki sırtımayı gizlemeye çalışarak boğazını temizliyor.

Ona dişlerimi gösteriyorum. "Seni 'iğrenç' bulduğumu düşünmene neden olacak ne söyledim Zoey?"

"Hadi ama, ikimiz de senin insanlardan hoşlanmadığını biliyoruz. Diğerlerini ve onların eşleriyle olan ilişkilerini anlamadığını açıkça ortaya koydun." Cat'e bakıyor. "Özür dilerim."

"Önemli değil. Bizden de saklamıyor." Cat yine de gücenmiş görünmüyor, sadece eğleniyor. "İçimizden biri randevu gecesi yapmaya karar verdiğinde sızlanmasını duymalısın-"

"Kimse sana sormadı, Cat," diye hırlıyorum.

"Gördün mü?" Başını eğiyor ve bana kendini beğenmiş bir bakış atıyor.

Zoey sadece başını sallıyor ve o kadar üzgün görünüyor ki kalbim sızlıyor. "Kızgınsın. Kızacağınızı biliyordum. Bu yüzden bu kadar uzun süre gizli tuttum."

Başım sanki patlayacakmış gibi hissediyorum. "Kızgınım," diye idare ediyorum. "Kızgınım çünkü neredeyse ölüyordun. Burada revirdesin, kanaman var. İstasyonda benden kaçtın ve şu anda yüzüme bile bakmıyorsun. En başından beri orada olmaman gerekirken ölüme bu kadar yaklaşımdan nefret ediyorum. Benimle buluşmak için 3N'de bekliyor olmalıydın-"

Şaşırmış bir şekilde bana baktı. "Seninle tanışabileceğimi mi düşünüyorsun? Hiç mi? Bu halimle mi?"

"Güzel mi?" Ben soruyorum.

Şimdi kafası karışan Zoey. "Ne?"

Elini elime alıyorum, battaniyeyle daha fazla uğraşmasını engelliyorum ve yatağın kenarına oturuyorum. Parmak eklemlerine bakıyorum. Benim sadece üç parmağım varken onun dört parmağı (ve bir başparmağı) var. Benim mavi olduğum yerde o küçük ve solgun ve benim elim onunkinin neredeyse iki katı büyüklüğünde. Başparmağımı onun teninde gezdiriyorum. Farklı ama nahış değil. "Sana nasıl görüldüğünü hiç önemsemediğimi söylemiştim. Hiçbir şey değişmedi. Şu anda da senin için bir hafta ya da bir ay önce hissettiklerimin aynısını hissediyorum."

Bana göz kırptıyor, gözleri iri, yeşil ve yumuşak, kirpikleri kalın. Alt dudağı - pembe ve dolgun- hafifçe sallanıyor. "Peki sen benim hakkımda ne hissediyorsun?"

"Nasıl hissettiğimi biliyorsun."

Ateş ona geri dönüyor, sadece birazcık. Çenesi sıkılıyor ve o kadar sevimli bir inatçılıkla bakıyor ki onu kollarıma alıp sıkıca sarılmak istiyorum. Eli tutuşumu çekiştiriyor. "Evet, bunu senden duymak istiyorum."

Geniş ve neşeli gözlerle bizi izleyen Cat'e bakıyorum. Bu birkaç saat içinde tüm gemide duyulacak... ve umurumda olmadığını fark ediyorum. Zoey hakkında ne hissettiğimi tüm evren bilsin. Elini sıkıca tutup parmak eklemlerini ovuyorum. Ona açıkça, "Seni seviyorum," diyorum. "Bunu bir insan gibi söyleyeceğim ve seni seviyorum diyeceğim. Bir mesakkah erkeği gibi söyleyeceğim ve sana sahip olduğumu söyleyeceğim."

Kalbim. Her iki durumda da, hiçbir şeyin değişmediğini ve seni her zaman olduğu gibi şimdi de çok istediğimi bil."

Alt dudağı titriyor, gözleri duyguyla parlıyor. "Bakire olduğumu bilmelisin," diye ağzından geçiriyor. "Süper bakireyim."

Ona bakıyorum, ne dediğini anlayamıyorum. Anlamak biraz zaman alıyor ve acaba bu da beni uzaklaştıracığından şüphelendiği başka bir şey mi? "Umurumda değil, çünkü şu andan itibaren sen benimsin."

Cat uzanıp Zoey'nin başının üstündeki "arama" düğmesine dokunarak, "Vay canına, bu iş giderek garipleşiyor," dedi. "Siz ikiniz benim önümde öpüşmeye başlamadan önce diğerlerini içeri alacağım. Tabii kan kaybı yüzünden bunları ağzından kaçırmıyorsa."

Cat'e dişlerimi gösteriyorum.

Zoey elimi sıkarak, "Bunu tekrar duymam gerek," dedi. "Kardeşlerim geri gelmeden önce."

"Seni seviyorum," diyorum ona, ağzımı tenine bastırarak. Diğerlerinin plas-film koruması olmadan eşlerini öpüp okşadıklarını görmüştüm ve o zamanlar bunun kaba olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi cazibesini anlıyorum. Zoey'ye dokunmamı engelleyecek hiçbir şey istemiyorum. "Sen benim eşimsin."

Mesakkah dişleri yerine kare şeklinde beyaz dişlerini göstererek genişçe gülümsüyor ve bence o hâlâ gelmiş geçmiş en güzel şey. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" diyorum. Bir saniye sonra üç erkek kardeşi odaya doluştu.

"Ayrılın, ayrılın," diyor Kaspar, Adiron beni fiziksel olarak ondan uzaklaştırırken bile. Mathiras kız kardeşinin yanına gidip koruyucu bir tavır alıyor ve o an için ona karşı bu kadar koruyucu olmalarından memnunum - ve aynı zamanda sinirliyim.

Tarekh onun yanına gidip kan naklini kontrol ederken Zoey sakince, "Sorun yok çocuklar," diyor.

"Sana dokunuyordu," diye homurdanıyor Adiron. "Biz onaylayana kadar bunu yapamaz."

Zoey bıkkın bir ses çıkarıyor. "Buraya gel, Adi." Büyük adam

eğilir, parmağıyla adamın alnına bir fiske vurur. "Bu kararı ben veririm, sen değil."

Mathiras, "Sen bizim kardeşimizsin," diyor ve Adiron parmak eklemlerini Zoey'nin başına tekrar sürmeden önce elini ikisinin arasına koyuyor. Kardeşlerin arasına giriyor ve sonra bana bakıyor. "Zoey'e dokunmak istiyorsan, önce ona kur yapmalısın."

"İnsani yollarla," diye ekliyor Kaspar kaşlarını çatarak. "İnsani yollarla mı?" Şaşkınlıkla soruyorum.

"Evet. Her zaman izlediği Dünya videolarındaki gibi."

Zoey sadece inliyor ve elini alnına götürüyor. "Çocuklar, Tanrı aşkına."

"Hayır, Zoey," diyor Mathiras, boyun eğmeden. "Sen insansın. Eğer bir insanla birlikte olmak istiyorsa, bununla yüzleşmesi gerekir. Sana kur yapıyor, insan gibi. Hepsi bu kadar."

Adiron, Zoey'ye sinsi bir bakış atarak, "Çok kolay," dedi. "Aptalca şeylerden hoşlanıyorlar. Biz biliyoruz. On yıldır onunla birlikte yaşıyoruz."

Fran'in Kivian'a birçok kez yaptığını gördüğüm bir ifadeyle ona parmak sallıyor. Gülmekten havlamamak için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine dudaklarımı büzüp ciddi bir şekilde başımı sallıyorum. "O halde şimdilik onun *Budala*'da kalmasına izin vereceksin?"

Çünkü onu kolayca kaçırabilecekleri aklıma geldi. Onu *Küçük Kız Kardeş'e* geri alıp gidebilirler ve biz de kim bilir kaç ay boyunca galaksinin ayrı uçlarında oluruz. Bu düşünceyle göğsüm sıkışıyor. Bunun olmasına izin veremem. Zoey'i bir daha asla gözümün önünden ayırmak istemiyorum. Bu düşünce bana acı veriyor.

Üç kardeş birbirlerine bakıyorlar. Mathiras, "Bir yolunu buluruz," dedi ve Zoey'nin omzuna vurdu. "Sen şimdilik burada, doktorun yanında dinlen."

"Ama ben Sentorr'la konuşmak istiyorum-"

"Hayır," diyor Mathiras ve kendimi yine iki ağabey tarafından kuşatılmış buluyorum. "O da bizimle geliyor."

Zoey'nin tek söylediği "Uh oh," oldu. Ama sanırım sırtıtıyor. Ben de kendimi gülümserken buluyorum. Gülümsememek imkânsız.

SENTORR

Z Oey'in üç mesakkah kardeşi beni revirden koridora sürükledi. Aldırmıyorum bile. Kendi kendime sırtıyorum. ve nasıl gerçekten, sonunda benim olacağını. Onun yumuşak soluk tenini ve yumuşak kahverengi saçlarını düşünüyorum ve-

Adiron bir kolunu boynuma doluyor, neredeyse beni boğacak. Adam dev gibi, neredeyse Tarekh kadar büyük ve çok daha becerikli. "Konuşmamız gerek."

"Onu rahat bırak, Adiron," diyor Mathiras. *Fool*'un yanaşma yerine doğru ilerliyor, sonra duraklıyor ve kollarını tekrar göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Kız kardeşimiz sana aşık." Bu bir ifade, soru değil.

Başımı salladım. "Aylardır konuşuyoruz. Onun insan olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değil. Kalbim onda."

"Yani onu birkaç günlüğüne burada seninle bırakırsak, ona sen mi bakacaksın?" "Onu burada mı bırakacağız?" Adiron Mathiras'a kaşlarını çatı.

"Bu da ne-"

Kaspar uzanır ve Adiron'un kafasının arkasına bir şaplak atar. "Düşün, seni koca aptal. Zo yaralanırsa geri kalan korsanları nasıl avlayacağız?

ve tehlikede mi? Bu şekilde ateş hattının dışında kalır."

Adiron kaşlarını çatarak ona bakıyor ve başının arkasını ovuşturuyor.
"Sanırım."

Mathiras yoğun bir dikkatle beni izliyor. "Zoey'e koşumuzu bitirdiğimizi söyle. Başka korsanlar olması ihtimaline karşı ana geminin peşinden gittiğimizi bilmesine gerek yok."

Başımı salladım. "Çünkü o da onların peşinden gitmek isteyecek, öyle mi?" Kendini tehlikeye atacağı düşüncesi kanımı donduruyor. "Sana söz veriyorum."

"Zoey seninle güvende olacak," diyor Mathiras. "Diğer insanların mutlu görünüyor. Bu benim için şimdilik yeterli."

Biraz şaşırdım. "Onu bana mı emanet ediyorsun?"

"Hayır, Zoey'i Zoey'e emanet ediyoruz," diyor Kaspar ve bir an için kafamın arkasına vurmak ister gibi bakıyor. "O sert, küçük bir kavgacı ve çoğu kişinin ona verdiğiinden daha zeki. Kendi başının çaresine bakabilir ve eğer buna inanmıyorsanız Zoey'i sandığınız kadar iyi tanımıyorsunuz demektir."

Adiron sırtıyor. "Ve eğer onu kızdırırsan, taşaklarını mengeneyle alır."

"Ona çok değer veriyorsun." İnsan "kardeşlerine" olan inançlarından çok etkilendim.

"Sevmesi zor bir kız, ama bir kere sevdin mi, onun için adam öldürürsün." Mathiras bana çarpık bir sırıtış attı. "Bir hafta kadar sonra döneceğiz. Hızını onun belirlemesine izin vermeni bekliyorum."

Bana çiftleşme dersi mi veriyor? Ne diyeceğimi bilemiyorum. "Elbette," diyorum sertçe.

"Ve doktorun ona iyi baktığından emin olun."

Gözlerimi ona diktim. "Onun daha fazla yaralanmasına izin vereceğimi düşünüyorsan bana hakaret ediyorsun demektir."

Mathiras açıkça, "O mesakkah dünyasında bir insan," diyor. "Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Ama Zoey bazen bunu unutuyor. Umutsuzca mesakkah olmak istiyor. Biz de ona mesakkahmış gibi davranıyoruz. Ama içten içe öyle değil."

O da herhangi bir insan kadar kırılgan ve bazen bunu unutuyor. Sadece diyorum ki... ona karşı dikkatli olun."

Adiron neşeyle, "Yoksa geri gelir ve gırtlakını koparırsınız," diyor.

ZOEY

Reviri yöneten çirkin piçin kan naklimin içine bir şaka karıştırdığından eminim, çünkü kardeşlerim ve Sentorr dönmeden önce uykuya dalıyorum. Daha sonra uyandığımda, geminin "gece karanlığı" versiyonu ile ışıklar sönük ve her şey sessiz. Birisi yıldızlara açılan bir pencereyi ortaya çıkarmak için panellerin bir kısmını geri çekmiş ve her şey sessiz, etrafımızda boş uzay ve sonsuz yıldızlardan başka bir şey yok.

Asteroid yok.

Küçük kız

kardeş yok.

Aniden doğruldum, başım dönüyordu. "Mathiras? Kaspar? Adiron?"

Odanın uzak tarafındaki gölgelerden iri bir figür çıkıyor ve onu görünce nefesimi tutuyorum. Bu kardeşlerimden biri değil, sesini ilk duyduğumdan beri hakkında iğrenç rüyalar gördüğüm adam. "Sentorr."

"Kardeşlerin gitti," diyor, sesi net ve bir şekilde otoriteyle seksi. "*Küçük Kız Kardeş'teki* yolcularla birlikte gittiler. Sen iyileşecek ve burada benimle kalacaksın."

Başucumda uzun ve dik durmasına rağmen, gözlerinde beni ürperten garip bir parıltı var. Beni izliyor... Adiron'un en sevdiği erişte kâsesini izlemesi gibi ya da Kaspar'ın tehlikeli bir iş söz konusu olduğunda gözlerinde beliren o bakış gibi.

Daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı, sanki beni yutmak ister gibi.

Bayıldım.

Yatakta kıvrınma isteğimle savaşıyorum çünkü hâlâ biraz ağrım ve sızım var. Bacağım zonkluyor ve yorgunum ama aynı zamanda da gerginim. "İnanamıyorum

beni burada bıraktılar." Bu beni biraz şaşırttı. On yıldır birlikte olduğum kardeşlerim ilk kez beni geride bırakıyorlar. Biraz da incindim. "Bana ihtiyaçları yok mu?"

"Eminim öyledir. Ama yaralıyken seni almalarına izin vermeyeceğim. Seni burada güvende tutabilirim." Bir süre daha o sert tavrıyla bana baktı ve sonra tekrar yatağın kenarına oturup elimi eline aldı. "Benim yanımda güvendesin, Zoey. Kimse sana zarar vermeyecek."

Başımı sallıyorum. Bir yandan bu biraz ürkütücü çünkü dünyalıların dediği gibi ilk kez "yuvadan uçuyorum". Hayatımın her gününde bir tür gözetim altında tutulan bir kardeşim oldu. Kaspar ve Mathiras bir göreve gittiklerinde Adiron benimle kalırdı. "Kardeş gözetmenliği" görevlerini değiştirirlerdi, böylece her zaman korunurdum. Ama şimdi burada, hayallerimin erkeğiyle *Fool*'da yalnızım. Titriyorum ve korkuyor muyum yoksa heyecanlanıyorum muyum bilmiyorum.

Elimi avucunun içine alıyor, parmak eklemlerimi okşuyor ve birleşen parmaklarımıza bakıyor.

Titremenin heyecan olduğuna karar verdim.

Sentorr o kadar sessiz ki bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyorum. "Seni gördüm, biliyorsun. Üç Nebula'da."

Bana bakıyor, keskin ve sert yüz hatlarında şaşkınlık var. "Ne zaman?"

"Beni geçitte geçtiniz. Yüz hatlarımı gizleyen bir holo vardı." Biraz yüzümü buruşturuyorum. "Kimse soru sormasın diye dışarı çıktığımızda hep Vanora va Sithai gibi davranıyorum. Yine de çoğu zaman *Rahibe'nin yanında* kalıyorum. En kolayı bu."

"İnsanlar yaygın olarak kabul görmüyor," diye onaylıyor, hâlâ parmaklarımla meme uçlarımı sıkılaştıracak ve nabzımı karnımda aşağıya doğru attıracak şekilde boş boş oynuyor. "Diğerlerinin istasyonlara çıktıklarında eşlerine karşı özellikle koruyucu olduklarını biliyorum. Kadınlar tasma takıyor, böylece insanlar onları evcil hayvan sanıyor."

"Oh, çok zekice. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Bu aşağılayıcı," diyor Sentorr açıkça. "Onlar daha iyisini hak ediyor."

"Evet, Dünya'da bir deyiş vardır: Bir elinde bok, diğer elinde hak ettiğini al, bak bakalım hangisi daha hızlı doluyor." Tamam, tam olarak böyle değil ama mesaj yeterince açık olmalı.

Sadece homurdanıyor, parmakları parmak eklemlerimi, özellikle de serçe parmağımı hafifçe okşuyor. "Daha doğru sözler hiç söylenmedi."

"Holo yerine köle tasmaı takmayı tercih ederim," diye itiraf ediyorum. "Holo beni tedirgin ediyor. Eğer başarısız olursa, tamamen açığa çıkarım. Köle tasmaı ise herkesin beni görmezden gelmesine neden oluyor."

"Giymeni istemezdim."

"Evet, ama... bana bir köle gibi davranır mıydın? Saçımı çeker ve sana baba dememi ister misin?" Sözcüklerin alaycı olması gerekiyordu ama yumuşak ve titreyerek çıkıyorlar çünkü flört etme konusunda berbat, berbat, berbatım. Bir yanım söylediklerim karşısında şok geçiriyor, bir yanım da tüm bu cüretkârlığım karşısında heyecanlanıyor.

Sentorr'un gözleri benimkilerle buluşuyor ve bakışlarının gücüyle beni orada sabitliyor. "Her bir santimine değer verirdim."

Bu küçük, hararetli ifade ciğerlerimden nefesimi çalıyor. "Tanrım, burası sıcak mı?"

Hemen eli alnıma gitti. "Ateşin mi var?"

"Hayır, sadece aptallık ettim," diye itiraf ediyorum ve onu gömleğinin yakasından tutup ilk öpücüğüm için kendime doğru çekmenin doğru olup olmadığını merak ediyorum. Acaba çok mu erken? Çünkü onu öpmeyi her şeyden çok istiyorum. "Peki... bu ne anlama geliyor, sen ve ben? Buradan nereye gidiyoruz?"

Şaşırtıcı bir şekilde, yüzüne bir gülümseme dokunuyor ve ben de kendimi gülümserken hissediyorum, tamamen büyülenmiş bir şekilde. Üç erkek kardeşimin de yakışıklı olduğunu düşünürdüm (Adiron'un aptal hali bile) ama Sentorr onları utandırıyor. Yüz hatlarında öylesine sert bir asalet var ki, onu çırılçıplak soyup kötü, yaramaz şeyler yaparak bu sert yüz ifadesini kırmak istiyorum.

Arkasına yaslanıyor, eli alnımdan uzaklaşıyor. Onun yerine battaniyeleri vücuduma sımsıkı sarıyor. "Bu gece revirde uyuyacak ve iyileşeceksin. Yarın sana kur yapmaya başlayacağım."

"Bana kur mu yapıyorsun?" Onu doğru duyduğumdan tam olarak emin değilim.

"Kardeşlerin ısrar ediyor. Eğer seni benim olarak kabul edeceksem, insanların dişilerine kur yaptığı gibi sana kur yapmamı istiyorlar. Bu yüzden sen uyuduğunda buradan ayrılacağım ve Fran, Iris ve Cat'e bir insan dişisine nasıl kur yapıldığını soracağım."

Kardeşlerim ona bunu yapmasını söylediği için heyecanlandım mı yoksa sinirlendim mi bilmiyorum. Onun kemiklerini kırmak istiyorum. Bunun kur yapma planında nereye oturduğundan emin değilim ama sabırsız olduğumu da biliyorum. Kur yapmak eğlenceli olabilir. "Uyuyana kadar elimi tutup benimle konuşur musun o zaman?" Battaniyeye sarılıp soruyorum.

"Eğer istiyorsan."

"İstiyorum. Gitmeni istemiyorum," diyorum ona usulca ve dilime dolanan "bir daha asla" kelimesini ısırarak geri çekiyorum. Ben gergin bir insanım ve bu fikre alışması için ona bir ya da iki gün vermeliyim. Beni tanıyor ama beni *tanımıyor*.

Şimdilik onu fazla korkutmamak en iyisi.

Elime dokunup yatağın yanına oturuyor ve ben de memnun oluyorum... şimdilik.

ZOEY

W

Uyandığımda Sentorr revirde değildi. Sanırım sonsuza kadar elimi tutarak bekleyemez ama yine de biraz üzgünüm. Esnedim ve yüzümü ovaladım.

insan kadın içeri dalıyor. Bir insan için bile ufak tefekti ve boyunun bir metreye yaklaştığından şüpheliyim. Bana kan veren bu, Kedi. Bir an için ona öylece bakıyorum çünkü etrafta dolaşan insan yüz hatlarına sahip birini görmek çok... tuhaf. Uzun zamandır yakışıklı mavi mesakkah yüzlerinden ve çok daha az çekici diğer uzaylı ırklardan başka bir şey görmemiştim. Cat'in pürüzsüz kaşlarını ve kuyruksuz halini görmek biraz şok edici ama aynı zamanda garip bir şekilde evimi özlememe neden oluyor.

"Merhaba," diyor neşeyle. "Tarekh birazdan gelip seni kontrol edecek. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim," diyorum ona ve plas-film battaniyeyi gelişigüzel kenara çekip bacağıma bakıyorum. Kesik oldukça derin olmalı, çünkü gemideki cerrahi makinelere rağmen bacağımda hâlâ etin örüldüğü ama tamamen normale dönmediği pembe, çukurlu bir nokta var. "Sonunda seninle tanışmak güzel. Sentorr bana buradaki mürettebat hakkında çok şey anlattı." Tabii ki yarısının insan olduğunu daha yeni söyledi ama o kısmı atlıyorum.

Yerden kirli bir oraba benzeyen bir Şey alırken bile bana bakıyor ve alaycı bir ifade takınıyor. Ben izlerken o küçük revir kabininde dolaşıyor, ortalığa saçılmış giysileri, geri dönüştürülebilir erişte kaplarını ve geminin yedek parçalarına benzeyen Şeyleri topluyor. "Sentorr'la birlikte yaşıyoruz. Bizim iyiliğimiz için onu yumuŐatmana gerek yok. Gerçek bir baş belası olabileceğini biliyoruz."

"Tarekh'in pasaklı biri olduğunu ve senin ona sürekli bok attığını söyledi," diye itiraf ediyorum sırtarak.

Cat biraz gururlanıyor. "Bu birinin benim hakkımda söylediğı en güzel Şey olabilir."

Tarekh odaya giriyor ve gülümseyen eşine beni biraz garip ve biraz da kıskanç hissettiren ateşli bir bakış atıyor. Atılmış bir gömleğı toplarken onun yanağını okşuyor ve sonra beni izleyen makinelere doğru ilerliyor. "Hastamızın durumuna bir göz atalım."

"Ben iyiyim," diyorum ve çok istekli görünmemek için elimden geleni yapıyorum. "Köprüye gidip Sentorr'u görebilir miyim?"

"Hiçbir yere gitmiyor," diyor Tarekh, revir ekipmanının düğmelerine basarak. "İyi olduğunuzdan emin olmak için birkaç tarama yapmam gerekiyor, sonra sizi serbest bırakacağım. Cat size odanızı gösterecek."

"Benim odam mı?" Bu düşünce karşısında gözümü kırpıŐtırdım. Tabii ki bir odam olacak. Kargo bölümünde uyumama izin verecek değıller ya. Yine de tuhaf... *Fool*'da olup da Sentorr'la aynı odayı paylaşmayacağımı hiç düşünmemiştim. Ama belki de paylaşmamı istemiyordur. Bekle, ya düşünmek için zamanı olduysa ve fikrini değıŐtirdiyse? Ya tek istediğı uzun mesafeli bir ilişkiyse ve Şimdi insan yüzüme daha uzun süre baktığı için Őüpheleri varsa? Dudağımlı çığneyerek Tarekh'in sözünü bitirmesini bekliyorum.

"Burası bir odadan çok bir dolap gibi," diye itiraf ediyor Cat. "Gemide yerimiz az ama saklama bölmelerinden birini temizledik ve oraya bir karyola koyduk. Umarım sorun olmaz. Tam olarak geniş olmasa da rahat ve güvenli."

"Hiç sorun değıl. Sentorr gemide yerlerin dar olduğundan bahsetti." Tanrım, Şimdi de kızın aşık olduğu adamdan sürekli bahseden salak ben oldum.

Zaman. Tarekh bana sırtıttığında haklı olduğumu anlıyorum ve kendimi sessiz olmaya zorluyorum.

Büyük sağlık görevlisi kolumdaki monitörleri çıkardı. "Görünüşe göre iyisin, bugün biraz ağırdan al ve bacağından uzak durmaya çalış." Benden uzaklaşıyor ve Cat'in ağzına sevgi dolu bir öpücük kondurmak için eğiliyor. "O artık tamamen senin, aşkım."

Ona cilveli bir bakış atıyor ve arkasını döndüğünde sinsice kuyruğunu okşuyor ve koca adam sıçırıyor. Ona sadece kıkırdıyor ve kirpiklerini kırıştırıyor ve şimdi onların aptalca, sevgi dolu ilişkilerine gıpta ile bakıyorum. "Hadi Zoey. Sana birkaç giysi alalım. Haal Ui'de bir terziye bazı insan 'kostümleri' yapması için rüşvet verdik ve yeterli büyüklükte bir gardırobumuz var. Eminim sana uyacak bir şeyler bulabiliriz."

Terziye rüşvet mi? Zekice. Bunu yapmayı hiç düşünmemiştim. Tabii ben de hiçbir zaman insan olarak dolaşmadım, o yüzden fark etmezdi. "Teşekkür ederim."

Cat sanki *Fool'un* planını zaten ezbere bilmiyormuşum gibi bana odaları işaret ederek geminin içinde gezdiriyor. Sentorr bana onun Homeworld'den bir Sınıf IV Özel Kruvazör olduğunu söyledi ve ben de saplantılı bir takipçi kız gibi konuşmalarımızdan şemaları indirip dikkatlice doldurdum. Sentorr'un şu anda kendine ait bir odası olan tek kişi olduğunu biliyorum. Kivian kaptan olduğu için Fran ve Kivian'ın en büyük odayı paylaştıklarını biliyorum. Alyvos ve Iris, en küçük odaya sahip olan Sentorr'un karşısında. Daha önce en küçük kamaraya sahip olmayı umursamadığını söylemişti çünkü bu ona ordudaki günlerini hatırlatıyordu, bir gezegende yeryüzü şekillendirme görevindeyken dört adamla birlikte dolap büyüklüğünde bir odada yatmak zorunda kalmıştı. Şimdi burada olduğuma göre, acaba bu yüzden mi kendi odam olsun istiyor... yoksa benim fikrime alışmak için alana mı ihtiyacı var?

Birbirimizle yüz yüze gelme gerçeği her şeyi değiştiriyor, bunun farkındayım. Umarım benim hakkımdaki fikrini değiştirmez.

Cat beni koridorda ilerletiyor ve sonunda üzerinde Mesakkah Proper (Ana Dünya'da ve tüm yasal belgelerde kullanılan yazı dili) ile "depo" yazan bir kapı var. Yüzünü buruşturarak özür diliyor ve sonra kapıyı açıyor.

İçerisi ise büyüleyici derecede şirin. Dekoratif sanat eserleri duvarlara asılmış ve pahalı, sentetik ipek eşarplar saklama kutularının üzerine örtülmüş. Tıpkı

Söz verildiği üzere köşede küçük bir karyola var ama yatağı şenlikli, renkli battaniler ve çok sayıda yastık kaplıyor. Iris bir köşede oturuyor, gözlerinin üzerinde canlı mor bir kurdele var ve Kivian'ın eşi Fran yakınlarda duruyor, bir kutunun içine kumaş bir şeyler katlıyor. Kapı açıldığında dönüyorlar ve Fran'ın güzel yüzü bir gülümsemeyle genişliyor. "Hoş geldiniz! Umarım kendini daha iyi hissediyorsundur."

Ona gülümsedim. "Öyleyim, teşekkür ederim." Bakmadan duramıyorum. Cat şımarık ve sağlıklı bir şekilde sevimli, ama Fran çok güzel. Uzun siyah saçları, koyu renk gözleri ve çeşitli etnik kökenlere işaret edebilecek pürüzsüz altın rengi teni var. Iris, dalgalı siyah saçları ve nazik gülümsemesiyle güzelden çok zarif.

Hepsi o kadar farklı ve o kadar *insan* ki, onları bir arada gördüğümde boğazım düğümleniyor. Kardeşlerim beni her zaman galaktik yeraltı dünyasının kaçakçılık yönünden korudular, bu yüzden önümde bu kadar çok insan yüzü görmek bunaltıcı. "Merhaba," diye boğazımdaki düğümü çözmeye çalışıyorum.

Fran odayı işaret ediyor. "Fazla bir şey olmadığını biliyorum ama biz gerçek bir yolcu gemisi değiliz."

"Çok güzel. Bu kadar sıcak karşıladığınız için teşekkür ederim."

Iris sadece gülümsüyor, yüzü bize dönük. "Sentorr bizden rahat bir odanız olduğundan emin olmamızı istedi. Sanki yerde yatmanıza izin verecekmişiz gibi."

"Madem buradayız, kız kıza bir gün geçiririz diye düşündük," diyor Fran neşeyle, koluma girip beni karyolaya doğru yönlendirerek. "Söylentilere göre Sentorr kardeşlerinin isteği üzerine seninle çıkacakmış, biz de sana saç, makyaj ve kıyafet konusunda yardımcı olalım dedik."

Saçlarıma dokunuyorum. Beni sadece üç erkek kardeşim gördüğü için saçlarımı çoğunlukla ensemde at kuyruğu yapardım. Hiç makyaj yapmadım, çünkü fotoğrafım çekildiğinde sadece on yaşıyordum. Bir randevu için kendimi güzelleştirme düşüncesi muhtemelen aptalca ama aynı zamanda çılgınca çekici. "Eğer sakıncası yoksa..."

"Sakıncası var mı? Kızım, bütün gün bunu bekliyorduk." Fran beni kolumdan tutup karyolaya doğru çekti. "Sen Iris'in yanına otur. Seni onun için dayanılmaz kılacağız."

Otururken Iris elime dokunuyor. "Saçını örebilir miyim?"

"Olur mu?"

"Ben makyajdan sorumlu olacağım," diyor Fran. "Cat, sen gardıropla ilgilen. Bu şu makyaj programlarından biri gibi olacak. Onları hiç izledin mi Zoey? Doğru vericilerle bazen Dünya'dan uydu yayınları alabiliyorsun. *Queer Eye*'i yeniden başlattıklarını biliyor muydun?"

Çoğunlukla sessizim, onlar etrafımda konuşurken dinliyorum. Iris'in parmakları saçlarımı ustalıkla örerken nazik davranıyor ve Cat kıyafetlerimi karıştırıp sohbet ederken Fran gözlerime sürdüğünden daha fazla göz farı tutuyor gibi görünüyor. Hepsinin birbirini iyi tanıdığı ve gemideki yerlerinde rahat oldukları açık. Ezilmiş köleler yerine diğer normal insan kızlar gibi davrandıklarını görmek güzel ama aynı zamanda kendimi garip bir şekilde dışlanmış hissediyorum. Navigasyon sistemleri ve yakıt tasarrufu için en iyi rota hakkında, gözlerime hangi renk farın yakışacağından daha çok şey biliyorum.

"Bu konuyu açmam gerekiyor," diyor Cat, açık mavi pırıltılı çiçekli bir tuniği bana uzatarak. "Mesakkah anatomisi hakkında bilgin var mı?"

"Mahmuzu mu kastediyorsun?" Fran göz kapaklarıma bir şey sürerken ben gözlerimi kapatıyorum. "Evet. Kardeşlerimi çıplak gördüm. Küçükken tuvaletin kapısını açıp içeri atlar ve Adiron'u sürekli korkuturdum."

"O zaman senin için bir şok daha azaldı," diyor Fran, eğlenerek.

"Kuyruklarına dokunulmasından çok hoşlandıklarını ve mahmuzlarının alt tarafının hassas olduğunu da bilmelisiniz," diye ekliyor Cat.

Iris, "Klitoris ne olduğunu da bilmiyorlar çünkü kadın mesakkahlarında klitoris yok," diyor. "Yani size doğru dokunuşları yapmazsa, bunu ona gösterdiğinizden emin olun."

Bu iş hızla garipleşiyor. "Siz gerçekten Sentorr'un benimle seks yapmak istediğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bence bunu yapmazsa taşaklarından ölecek," diyor Cat. "Sana nasıl baktığını gördüm."

"Bana ondan biraz daha bahset," diyorum hevesle, tuniği göğsüme bastırarak. "Ben onu konuşmalarımızdan tanıyorum ama siz onu farklı bir şekilde tanıyorsunuz."

"Ne bilmek istiyorsun?" Fran soruyor.

Mutlu bir şekilde iç çekiyorum. "Her şeyi."

Sonraki iki saat boyunca kızlar kafamı Sentorr'la ilgili hikâyelerle dolduruyor. Tuhaf işler için tehlikeli dünyalara yaptıkları ziyaretler, kantinlerdeki kavgalar ve hatta Sentorr'un Kivian'ın yanında korsanlık yapmaya başlamadan önce orduda görev yaptığı zamanlara dair hikâyeler paylaşıyorlar. Mürettebatın bir aile gibi geçindiği açık - ara sıra yaşanan tartışmalara rağmen birbirlerinin arkasını kolluyorlar.

Fran çok ciddi olduğundan
endişeleniyor. Cat çok fazla
çalıştığını düşünüyor. Iris onun
yalnız olduğunu düşünüyor.

Bence iyiler ve bu bende onu tutup gülümseyene kadar öpme isteği uyandırıyor. Geceleri ona sarılmak ve sevgiyle boğmak istiyorum. Kendini yalnız ve üzgün hissettiğinde yanında olmak istiyorum. Onunla yıldız haritalarını konuşmak ve bir nebulanın etrafındaki en hızlı yolu tartışmak istiyorum.

Her şeyi istiyorum.

Saçlarım bir kulağımın üstünden başlayıp başımın üzerinde yarım bir taç gibi hareket eden sıkı bir kuyruk şeklinde örüldükten sonra Iris işinin bittiğini belirten bir okşama yapıyor. Cat'in verdiği kıyafetleri giyiyorum ve Fran son bir fırça darbesiyle makyajımı tamamlıyor, sonra da gidiyorlar. On beş dakika içinde yemekhanede Sentorr'la buluşacağım ve "randevumuzu" gerçekleştirebilmemiz için herkes bizi yalnız bırakacak. Sanırım onlar benden daha heyecanlı olabilirler.

Onlar gittikten sonra ortalık sessizleşiyor ve ben gergin bir şekilde tuniğimin eteğiyle oynuyorum.

Tuhaf hissediyorum. Kendim gibi değilim. Tunik ve pantolon normal tulumlarımdan tamamen farklı. Genelde sadece uzuvlarımı örtmek ve rahatlık

için giyinirim. Hiç güzel bir Şey giymemiŐtim. Bu, mavi kumaŐın hafif ıŐıltısı ve uzun kollardaki sanatsal kesiklerle kız gibi ve kadınsı. iek deseni ben hareket ettikçe renk değiştiriyor gibi görünüyor ve kumaş akıyor, örtüyor ve özellikle göğüslerime yapışıyor. Kendimi açıkta hissediyorum. Bir hevesle

kalkıp "odamdan" gizlice çıkıyorum ve koridordan tuvalete gidiyorum. Orada aynada kendime bakıyorum.

Ben... güzelim. Yüzüme dokunuyorum, çünkü Fran beni sıradan bir insandan şaşırtıcı derecede güzel bir insana dönüştürmeyi başardı. Gözlerim büyük ve cesur, ağzım pembe ve dolgun, yanaklarım ve kaşlarım mükemmel görünüyor. Hem şaşırmış hem de memnun olmuş bir şekilde yüz hatlarıma bakmaktan kendimi alamıyorum. Sentorr şimdi nasıl görüldüğüme bayılacak.

Bu düşünce aklımdan geçtiği anda kendimi huzursuz hissediyorum. Birdenbire yansımadı hoşlanmamaya başladım. Aynadaki kız güzel ve kadınsı ama Zoey ve Sithai değil. Sentorr'u etkilemek için kim olduğumu değiştirmemeliyim. O beni ben olduğum için sevmeli, insanlığım ve her şeyimle.

Küçük bir iç çekişle, saklama bölmelerindeki yığınlardan bir havlu kapıyorum, üzerindeki hijyenik ambalajı soyuyorum ve ardından yüzümü Fran'in sanatından arındırmaya başlıyorum. Makyajım bittiğinde saçlarımı Iris'in sanatsal örgüsünden kurtarıyorum ve kahverengi, dağınık buklelerimi sallayıp düşük bir at kuyruğu yapıyorum. Tunikle ilgili pek bir şey yapamıyorum ama uzun, dökümlü kenarlarını daha az dökümlü olana kadar düğümleyip kıvırıyorum ve sonra aynada tekrar kendime bakıyorum.

Sade yüzüm bana bakıyor, saçlarım ilham vermiyor. Tunığın içine sokmak akıcı çizgileri bozuyor ve neredeyse süveterlerimden biri gibi görünmesine neden oluyor.

Sentorr bu kızı sevemiyorsa, onu zaten istemiyorum.

SENTORR

I

Zoey'nin gelmesini beklerken kollarımın manşetlerini tekrar tekrar ayarlıyorum.

Yemekhane boşaltılmış ve temizlenmiştir. Ana masanın üzerine soluk beyaz bir kumaş örtüldü ve iki sandalye yerleştirildi. Cat bana masa için taze kesilmiş çiçeklere ihtiyacım olduğunu söyledi ama hiçbir yerde bulamadım, bu yüzden Fran, Kivian'la paylaştığı özel odasında sakladığı nadir bir vizhii bitkisini ödünç almama izin verdi. İki kadeh narin ooli fermente birası ve iki kase erişte ile iki yer hazırlandı. Her şey mükemmel.

En iyi üniformamın manşetleriyle tekrar oynuyorum. Eski askeri ceketlerimden biri, on yıldan fazla bir süre önce Ana Dünya kuvvetlerinden ayrıldığım için biraz modası geçmiş ama sahip olduğum en şık şey ve Zoey görünüşüne önem veren biriyle çıkma onurunu hak ediyor. Odada volta atmak istiyorum ama birazdan ortaya çıkıp ne kadar gergin olduğumu görmesin diye buna cesaret edemiyorum. Benden etkilenmesini istiyorum. Kivian kadar sosyal ya da çekici değilim, Tarekh kadar kaslı da değilim. Alyvos kadar iyi bir dövüşçü değilim ama yine de Zoey'nin bana tıpkı revirde olduğu gibi o umut dolu, parlayan gözlerle bakmasını istiyorum.

Onu görmek için sabırsızlanıyorum ve kristal bardaklarında fokurdayan içeceklere bakıyorum

masanın üzerinde. Gerginim ve kendim de bir içki içebilirim ama bekliyorum. Yakında burada olacak, biliyorum ve sabırsızlığım için kendimi azarlıyorum.

Kapı çalıyor ve Zoey odaya girerken ben doğruluyorum, asker gibi kaskatı kesiliyorum, ellerim arkamda kenetleniyor. Gözlerinde belirsizlik var ama yine de nefesimi kesiyor. Üzerinde daha önce diğer insanlardan birinin giydiğini gördüğüm kadınsı bir kıyafet var, bu da kendi kıyafetlerinin şu anda tamir edilip temizlendiğini düşününce mantıklı geliyor. Saçları yüzünden geriye doğru toplanmış ve görebildiğim tek şey yeni fırçalanmış soluk yanakları, yeşil gözleri ve boynuzsuz, pürüzsüz kaşları. Hiç kıpırdamadan duruyor ve bana bakıyor. "Merhaba."

Masayı işaret ediyorum. "Lütfen insan randevumuza hoş geldin Zoey."

Ağzı seğiriyor ve bana alaycı bir bakış atıyor. "Biliyorsun Dünya'da buna sadece randevu diyorlar."

"Elbette," diyorum, ses tonum sert ve gergin. Ona çok güzel olduğunu, uzanıp yumuşak tenini okşamamak ve dokunuşlarla vücudunu tanımamak için kendimi zor tuttuğumu söylemek istiyorum ama bu önemli. İlerliyorum ve Fran'in bana söylediği gibi sandalyesini çekiyorum. Bu bana söylendiğine göre insanların "buluşma" seremonisinin bir parçasıymış.

Zoey bir an için tuniğindeki garip düğümlerden biriyle oynadı ve sonra öne çıkıp oturdu. "Teşekkürler."

Sandalyesini nazikçe itiyorum ve masanın kendi tarafıma çekilip karşısına oturuyorum. Oda tamamen sessiz ve bu bana hiç doğal gelmiyor. Zoey ve ben birbirimizle her zaman kolayca konuşabildik, bu yüzden onun neden konuşmadığını anlamıyorum. Açmak için milyonlarca konu düşündüm ve sonra her birini aptalca ya da önemsiz... ya da uygunsuz diye bir kenara attım. Önüne konan yiyecek ve içeceklere bakarken, bunun güvenli bir konu olduğuna karar veriyorum. "Kedi gemideki tüm insan biralarını içti, bu yüzden korkarım sadece ooli biramız var."

Burnunu kırıstırıyor. "Bira ya da ooli demleme hayranı değilim. Gece çayınız var mı?"

Gece çayı, uzun geceler çalışan erkekler tarafından tercih edilen bir mesakkah içeceğidir. Genç bir erkeği bayıltacak kadar güçlü bir adenoazin reseptör dozuna sahiptir.

Bu kadar sade bir içkiyi sevmesine biraz şaşırdım ve garip bir şekilde memnun oldum. "Seviyorum." Ayağa kalkıyorum ve demlik bardakları alıp yemekhane tezgahına koyduktan sonra iki fincan gece çayı demlemek için işlemciye dönüyorum. "Kamaranız yeterli mi?"

"İyiler."

"İstersen seninle takas yapabilirim. Depodan daha iyisini hak ediyorsun."

"Seni yatağından çıkarmak istemiyorum, Sentorr. Sorun yok." Sustu ve ben de dönüp ona baktım. Zoey düşünceli bir şekilde beni izliyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey."

Gece çayı fincanlarını alıp masaya dönüyorum ve ikimiz de sessizce yemeğe başlıyoruz. Eriştelerimi bıçağıma her saplayışında biraz daha dehşete kapılıyorum. O rahat sohbetimiz nerede? Uzun zamandır arzuladığım alaycı Zoey nerede? Neden bu kadar sessiz? Kuyruğumun gerginlikten seğirdiğini hissedebiliyorum. Eriştelerimi karıştırıyorum, iştahım kaçıyor ve yemek arkadaşına bakıyorum. Bitki yüzünün çoğunu kapatıyor, bu yüzden belli etmeden eğilmek için elimden geleni yapıyorum ve yemek yerken bir eriştinin etrafında büzülmüş pembe ağzını bir anlığına yakalıyorum.

Sikim anında sertleşiyor ve kontrolümü kaybetmeden önce tekrar aşağı bakıyorum. Kef me, bu bir hataydı. Gerçekten de insan olduğu için ondan etkilenmeyeceğimi mi düşündü? Dudaklarının yumuşaklığını ve kendi ağzıma karşı nasıl hissedeceklerini düşünmeden edemiyorum... ya da daha aşağı.

"Yani."

Yukarı bakıyorum.

Zoey dalgın dalgın eriştelerini karıştırıyor, başını kaldırıp bana bakmıyor. "Bu gerçekten çok garip."

Yavaşça başımı sallıyorum. "İletişim kanalında yüz yüze olduğumdan daha iyi olduğumu kabul ediyorum."

Sırıttırıyor, başını kaldırıyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor. "Bir tek sen değilsin. Sanırım kardeşlerimin etrafında çok uzun süre kaldım. Yarı yarıya uzanıp başımı okşamanı bekliyorum, çünkü Adiron bunu hep yapıyor."

yemeye çalışıyorum."

"Noogie," diye yankılandım ve sonra onun saına sertçe vuruşunu hatırladım. "Kef, hayır, ben olsam bunu yapmazdım. Acıtıyor gibi görünüyor."

"Fikir bu," diyor başını hafifçe sallayarak. "Boynuzlarım olmadığı için bunun çok kolay olduğunu söylüyor." Sessizleşiyor ve eriştesini tekrar drtklyor. "Boynuzlarım olmadığı için zgnm. Ya da kuyruğum."

"Boynuzlar abartılıyor," derken buluyorum kendimi.

Gülümserken bile yanakları büyüleyici bir şekilde pembeleşiyor ve ben byleniyorum. "şimdi bunu beni daha iyi hissettirmek için söylüyorsun."

"yleyim," diye itiraf ediyorum. "Boynuzlara gereğinden fazla ya da gereğinden az değer veren biri olduğunu hiç sanmıyorum."

şimdi gülüyor ve başını hafifçe sallıyor. "Kuyruklar, o zaman."

"Kuyruklar kesinlikle önemli," diye takılırken buluyorum kendimi. "Sanırım bu kaybı görmezden gelmem ve kuyruksuzluğundan duyduğum utancın beni ezmesine izin vermemem gerekecek."

Zoey bana göz kırptıyor ve sonra homurdanarak bir erişte kapıp bana fırlatıyor. "Sen ve kuyruğun gidin kendiniz yiyin."

Gülüyorum ve ona bir erişte fırlatıyorum. "Yapardım ama sen de izlemek istersin."

"Tabii ki yaparım." Eriştemi kâsesine kaydırıyor ve kaşlarını oynatarak sert bir bıçak darbesi indiriyor. "Bir sonraki fetihim için birkaç ipucu topla."

"Bah, bir sonraki fetih olmayacak." Flört m ediyoruz yoksa tartışıyor muyuz anlayamıyorum. Tek bildiğim eğlenceli olduğu ve garip sessizliğimizden daha çok Zoey gibi hissettirdiği.

ayından bir yudum alarak sırtıyor. "Benim engin insani cazibemi görmezden geliyorsun. Bir korsan gemisini kullanabilen, blaster ateşleyebilen, dört dil okuyup yazabilen ve yedi gün yirmi dört saat mesakkah bokuna katlanabilen kaç kişi tanıyorsunuz?"

"," diyorum hemen ve o da kahkahalarla uluyarak bir elini

masaya. Ben de kıkırdıyorum, onun eğlencesinden son derece memnunum. Onu güldürmeyi seviyorum, sanki kimin duyduğunu umursamıyormuş gibi kaygısızca yarı havlamasını seviyorum.

Zoey parmağını bana doğru sallayıp gülümsüyor ve çayından bir yudum daha aldıktan sonra bana spekülâtif bir bakış atıyor. "Ben de sana bir şey sormak istiyordum."

Vücudum geriliyor ve sikimde yine sıcak bir zonklama oluyor. Tam olarak nasıl hissettiğimi itiraf etmeye hazırım. Onu çıplak ve altımda nasıl istediğimi, onu eşim olarak talep etmeden önce saatlerce vücutlarımızdaki farklılıkları keşfetmeyi. "Devam et."

"3N'ye nasıl bu kadar hızlı ulaştın? Bana yetiştirmeye çalışırken tüm yakıtını mı yaktın? Senden bir gün öndeydim."

Ah. Hissettiğim hayal kırıklığını geri alıyorum. "Yakıtın tamamı değil. Sadece dörtte üçü."

Mobil kaşlarından biri havaya kalkıyor, aynı anda hem çekici hem de tuhaf bulduğum bir bakış. "Saçmalık. Nasıl yani?"

"Alternatif bir rota seçtim." Çayımı elime alıyorum ve ona gülümsüyorum. "Tahmin edebilir misin?"

Gözleri meydan okumamla parlıyor ve eğiliyor.

SENTORR

T Biriyle saatlerce konuşmak hiç bu kadar zevkli olmamıştı. Zoey ile telsizden konuşmak her zaman keyifliydi elbette ama yüz yüze konuşurken gözlerinin parladığını görebiliyorum. coşku. Bir yük gemisini soyduktan sonra onu atlatmaktan bahsederken gözlerindeki muzip parıltıyı görebiliyorum. Adiron'un Mathiras'a söylemeden ambarlarına bir düzine altı bacaklı wallat kaçırıldığı zaman hakkında bir hikaye anlatırken ellerinin hareketlerini izleyebiliyorum. En sevdiği rotalardan ve yakıt tasarrufu yapmanın en iyi yollarından bahsederken yüzündeki meydan okumayı ve yıldız haritalarındaki son değişiklikleri tartışırken öne doğru eğilmesini, göğüslerinin masanın üstüne sürtünmesini görebiliyorum.

Konuşan gemi hiç bu kadar seksi olmamıştı.

Gece çayımız soğuyor ve ben ona Homeworld'ün askeri hizmetinde geçirdiğim zamanı anlatırken erişteler yenmiyor. İki yıl süren askeri harekattan sonra, sadece bir avuç insanla birlikte uzak bir gezegende nasıl görevlendirildiğimi ve zamanımın çoğunu tek başıma, gezegenin yüzeyindeki farklı istasyonlar ile aydaki daha büyük koloni arasında malzeme taşıyarak nasıl geçirdiğimi. Pilotluğu orada öğrendim ve yalnızlığa da orada alıştım. Ayrıca orada görevli olan Kivian'la da orada tanıştım.

tüm garnizon çekilmeden önce sadece iki ay kadar.

Zoey bana kardeşlerinin onu nasıl kurtardığını ve aralarında bir senatörün abluka altındaki bir gezegenden çıkarılmasının da bulunduğu bazı tehlikeli kaçakçılık işlerini anlatıyor. Bu sefer neredeyse hayatlarını kaybediyorlardı ve bu hikâyeyi dinlemek *Küçük Kız Kardeş'in* mürettebatının cesaretine hayranlık duymama neden oldu... ve onu böyle bir tehlikeye attıkları için kardeşlerini dövmek istememe yol açtı.

Sonunda boş bardağına bakıyor ve bana mahcup bir bakış atıyor. "Umarım diğerleri yakında buraya gelmeyi beklemiyorlardır. Yemekhaneyi işgal ediyoruz."

Saate bakıyorum. "Yemekten sonra sana bir video göstermem gerekiyordu," diye itiraf ediyorum. "Randevunun bir parçası olarak bir insan filmi."

"Odanızda mı?" diye soruyor,

parlayarak. "Hayır, dinlenme

odasında."

"Ah." Bir an düşünüyor ve sonra itiraf ediyor, "Köprüyü görmeyi tercih ederim."

"Öyle mi?" Ben de köprüye gitmeyi tercih ederdim ama onun hoşuna gidecekse aptalca bir romantik insan filmine katlanabilirim. Yanında oturup yüzünü seyretmek bile beni mutlu eder.

"Evet! Nerede çalıştığını görmek istiyorum." Zoey masadan kalkıp yanıma geldi ve elimi tutup beni ayağa kaldırdı. "Hadi gel. Beni gezdir."

O küçük, kolay dokunuş, küçük parmaklarının benimkilere değme hissi beni büyülüyor. Bedenim tepki olarak kıpırdanıyor ve ayağa kalkarken bile kendimi tatsız şeyler düşünmeye zorluyorum. "Bacağı nasıl?"

"Çok acıyor ama yürüyebiliyorum. Bu benim için iyi olacak." Elim tekrar çekiştiriyor. "Bundan kurtulmaya çalışma."

Kıkırdıyorum. "Aklımın ucundan bile geçmezdi."

Yemekhaneyi geride bırakıyoruz ve daha sonra dönüp temizlik yapmak için aklıma bir not alıyorum. Şu anda Zoey'nin yanından ayrılmıyorum. Bir gezegenin yıldızına çekilmesi gibi ben de ona çekiliyorum, onun ışıltısının göksel çekimine kapılıyorum. O yürüyor.

Yanımdan ayrılmıyor, gemiye ilgiyle bakıyor, sanki ona söylediklerimi zihninde sıralıyormuş gibi. *Fool'la* ben de gurur duyuyorum, her ne kadar yaşlanan bir model olduğunu ve bir noktada onu yenilemenin zamanının geleceğini bilsem de. Şimdiye kadar mürettebatımıza iyi hizmet etti ve umarım daha birkaç sefer daha yapar.

Köprüye vardığımızda Zoey öne doğru bir adım attı, gözleri parlıyordu. Onu izlemekten memnun bir şekilde kendi istasyonuma doğru yönelmesine izin verdim. Küçük Kız *Kardeş*'in aksine dört mürettebatlı bir gemi olduğu için *Fool'un* küçük bir köprüsü var. *Kız Kardeş*'in aynı sayıda mürettebatı olduğu için daha büyük bir köprüüstü ve yolcular için bir bölümü var. Yine de çok daha fazla yakıt yakıyor ve *Fool'un gerektiğinde* verimli ve hızlı olabilmesini seviyorum, oysa *Kız Kardeş* daha çok kaba kuvvetle ilgili.

Zoey doğrudan benim koltuğuma yöneliyor, elleri koltuk başlığına gidiyor. Koltuğu okşuyor ve sonra koltuğuma kayıyor, istasyon kurulumuma bakarken gözleri parlıyor. "Tam da böyle olacağını düşünmüştüm."

"Öyle mi?" O zaman zamanımı nerede geçirdiğimi mi hayal ediyor? Ben de onu hep köprüde hayal ediyorum ama itiraf etmeliyim ki düşüncelerim hiçbir zaman tam anlamıyla... sağlıklı olmuyor. Sandalyemde bana sarıldığını ya da elimi bacaklarının arasında ovuştururken kıcını kontrol paneline bastırdığını hayal ettiğim çok gece oldu. Elbette, hayallerimin birçoğunda o mesakkah'tı, ama şimdi yüzünü gerçekten gördüğüm için, eski görüntüyü Zoey'nin yeni, daha iyi, gerçek görüntüsüyle değiştirmenin çok kolay olduğunu fark ediyorum. Yumuşak kahverengi saçları, şeftali rengi teni ve narin insan yapısıyla. Bunu düşündükçe bile sertleşiyorum, ama yine de onun sesini duyduğumda sanki hep sertleşiyormuşum gibi hissediyorum.

Kontrol panellerinden birine yaslanan aletimin şişkinliğini gizlemeye dikkat ederek istasyonuma doğru ilerliyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Bayıldım," diyor yumuşak bir sesle, bakışları uzaya açılan pencerede. "Ama yine de bir gemiyi ve yıldızları seviyorum. Uzayın açıklığını ve sahip olduğu potansiyeli seviyorum. Sadece nasıl kullanacağınızı bilerseniz, özgürlük için sonsuz fırsatlar olmasını seviyorum." Bana bakıp gülümsüyor. "Sanırım bunun bir kısmı çocukken esir tutulduğum zamandan kalma bir takıntı, ama bir navigatör olmayı seviyorum. Herhangi bir yere rota çizebileceğimi ve kaçabileceğimi bilmeyi seviyorum. Beni benden başka kimse tutamaz."

Başımı sallıyorum, pencereden dışarı bakıp onun ne gördüğünü anlamaya çalışıyorum. "Görev görüyorum."

Önemsediğim kişilere karşı sorumluluk. Katkıda bulunma yolum." Zoey'yi bir kez daha izlemekten kendimi alamayarak ona bakıyorum. "Ve beni senden ayıran çok fazla boşluk var."

Nefes nefese bana bakıyor. Dudakları şaşkınlıkla aralandı ve ayağa kalktı. Şaşırmış olması beni hayrete düşürdü. Ona ne kadar değer verdiğimi göstermedim mi? Ona ihtiyacım olduğunu?

Belli ki ona yeterince göstermemişim.

Elimi beline koyuyorum, yavaş ve kasıtlı bir şekilde, bakışlarım onunkine kilitlenmiş, böylece ne yaptığımı tam olarak biliyor. Kıpırdamadan dururken yeşil gözleri kocaman açılıyor. Onu kendime doğru çekiyorum, göğüsleri göğsüme çarpana ve vücudunu bedenimde hissedene kadar onu öne doğru çekiyorum. Zoey bana bakıyor ve gözlerindeki beklentiye ve özlemi görebiliyorum. O da benim dokunuşumu, benim onunkini istediğim kadar çok istiyor.

Diğer elimi ensesine koyarak eğiliyorum... ve eğiliyorum... ve eğiliyorum ve ağzımı nazikçe onunkine değdiriyorum. İnsanlar kısa ama umurumda değil. Sonunda Zoey'imi öpüyorum. Ağzım onunkinin üzerinde, Ana Dünya ve kolonilerindeki tüm sağlık kurallarını ihlal ediyor ama umurumda bile değil. Dudakları yumuşacık ve kollarımla onu sarıp sarmaladığımda bile dudaklarının verdiği his beni hayrete düşürüyor. Sanki ona dokunmak için bir ömür beklemişim gibi hissediyorum.

Ve bunun yeterli olmadığını biliyorum. Bir öpücük asla yeterli olmayacak. Onun her şeyini istiyorum.

Zoey öpücükten sonra boğazından bir zevk nidası çıkardı ve sonra beni dümenci koltuğuna itti ve onunla ilgili gördüğüm her iğrenç rüyada olduğu gibi üstüme çıktı.

Bu...beklenmedik. Ama iyi. Çok iyi. Kucağıma yerleştiğinde nefes nefese kalıyorum, kalçaları benimkilere yayılıyor ve kollarını boynuma doluyor. İnleyerek, kucaklaşmanın kontrolü için savaşıyorum. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu göstermek istiyorum. Bir dahaki sefere kontrol onda olabilir ama bu gece o benim. Bu yüzden alaycı, ısırarak bir öpücükle ağzını talep ediyorum, *Fool*'daki insanların öpüşme hakkında söyledikleri her şeyi düşünüyorum, çünkü Zoey'mi memnun etmek istiyorum. Dillerini kullanıyorlar. Bunu hatırlıyorum ve bu düşünce karşısında dehşete düştüğümü hatırlıyorum.

Artık dehşete düşmedim.

Açlıktan ölüyorum. Dilimi ağzının sıcak dikişine sürterek giriş arıyorum. Bana karşı sertleştiğini hissedebiliyorum, bana sarılırken küçük vücudu titriyor ve sikim ihtiyaçtan ağrıyor. Hiç kimseyi bu kadar şiddetle istememiştim. Onun küçük şaşkınlık nefesini yutuyorum ve bu sefer dilimi dudaklarına değdirdiğimde bana açılıyor.

Ve şimdi, inleyen benim. Küçük dili kaygan ve pürüzsüz bir şekilde benim sivri dilime değiyor ve dillerimizin birbirine dolanması bana çiftleşmeyi hatırlatıyor. Kıyafetlerimin altında sıkışan sikim ağrıyor ama ben onun ağzının tatlı sıcaklığını yağmalarken bekleyebilir. İnsanların öpüşmekten neden bu kadar etkilendiğini şimdiye kadar hiç fark etmemiştim. Onun tadına, dudaklarının hissine, dilinin benimkine karşı yumuşak hareketine, bana sürtünürken çıkardığı seslere bağımlıyım. Elim kalçasına kayıyor, ereksiyonumun demir gibi sert uzunluğuna karşı sallanırken onu sıkıca kavriyor.

Çok uzun zamandır onu bekliyordum. "Zoey'im," diye mırıldanıyorum öpücüklerimin arasında, okşamalarımı bunaltıcı değil şefkatli tutmak için mücadele ediyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki kendimi bırakmamak, bencil bir adam gibi onun verdiği her şeyi almamak çok zor.

"Vay canına, Sentorr," diye nefes alıyor, nefesi yumuşak küçük pantolonlarla geliyor. Burnunu hafifçe benimkine sürtüyor, gözleri arzudan uykulu. "Öpüşme konusunda gerçekten çok iyisin. Hiç pratik yaptın mı?"

"İlk öptüğüm kişi sensin," diye itiraf ediyorum, ama dokunuşumu ustaca bulmasından içten içe memnun oluyorum.

"Ben de," diye itiraf ediyor. "Bunların hiçbirini yapmadım." Eli göğsümün sert duvarından aşağı kayıyor ve öpücüklerimden hafifçe şişmiş dudaklarını yalıyor. "Sen... gerçekten büyüksün." Aramıza uzanıyor ve giysilerimin arasından uzunluğumu okşuyor.

Vücudumdaki her şey geriliyor. İhtiyaç hırıltımı bastırıyorum ve ellerimi yavaşça omuzlarına koyuyorum. "Bekle." Onu istiyorum. Onu daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum ama sözleri beni kendime getiriyor. Zoey'i tanıyorum. Bana son on yıldır korsan gemisinde olduğunu söylemişti. Artık onun insan olduğunu bildiğime göre, bazı parçalar yerine oturuyor. "İnsan yaşına göre kaç yaşındasın, Zoey?"

"İki ay sonra yirmi bir yaşında olacağım," diyor bana, sonra eğilip alt dudağımı hafifçe ısıyor ve kare şeklindeki küçük dişleriyle çekiştiriyor.

Neredeyse kontrolümü kaybediyordum, çünkü keş me, bu harika hissettiriyor. O da benim kadar istekli görünüyor, kıvrak vücudu içime aç, vahşi bir ihtiyaç gönderiyor. Ama akıllı olmalıyım. Dikkatli olmalıyım. Kardeşleri onu bana emanet ettiler ve Zoey her şeyden çok bana güveniyor. Bu güveni kötüye kullanmayacağım.

Yavaş gitmeli ve sadece açlık hissetmesine dikkat etmeliyim, şu anda hissettiğim yoğun, sahiplenici ihtiyaçla onu korkutmamalıyım.

Çünkü tanrılar, onu istiyorum.

Beni tekrar öpmek için öne eğildiğinde, "Yavaşla Zoey," diye mırıldandım. "Keyif aldığından emin olmak istiyorum."

"Şaka mı yapıyorsun?" Hevesli elleri göğsümün üzerinde geziniyor, göğüs kaslarımdan yukarı kayıyor ve meme uçlarımı okşuyor. "Bu en şaşırtıcı, en inanılmaz duygu. Sana doyamıyorum. Meme uçların gerçekten bu kadar sert mi? Kardeşlerimin benimkinden biraz daha farklı vücutları olduğunu biliyorum ama bunu öğrenmek için onların memelerine hiç dokunmadım. Seninkilere dokunmak istiyorum." Gömleğimin yakasını çekiştiriyor.

"Sakin ol," diyorum ona, giysilerimin bağlarını çözmeden ellerini yakalayarak. "Burada, köprüde çiftleşmek zorunda değiliz." Ve sözlerimin acısını hafifletmek için bir avucunun içine bir öpücük konduruyorum. Onu öpmeye devam ediyorum, çünkü kendimi durduramıyorum. Bileğinin derisi çok yumuşak, çok kırılgan. Yalıyorum, dilime karşı onun sıcaklığını hissediyorum.

Titriyor, ağzımı teninde izlerken gözleri arzu dolu. "Seni istiyorum, Sentorr. Anlamıyor musun? Seni çok uzun zamandır istiyorum. Sabırlı olmaktan yoruldum. Sonunda birlikteyiz. Birbirimize söylediğimiz tüm kirli şeyleri yapmak istiyorum." Eli tekrar sikime gidiyor ve beni tekrar okşuyor, o kadar ustaca ki nefesim boğazımda düğümleniyor. "Seni keşfetmeme izin ver."

Sağduyulu savaşçılara ihtiyacım var. Ona dokunmak istiyorum. Tanrım, üzerindeki o güzel çiçekli tuniği yırtıp atmak, sikimi amına sokmak ve zevkten çılgılık atana kadar onu tohumlarımla doldurmak istiyorum. Bunun zihnimdeki görüntüsü bile o kadar lezzetli ki neredeyse kontrolümü kaybediyorum ve gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Ama kime sarıldığımı hatırlıyorum. Benim Zoey'im.

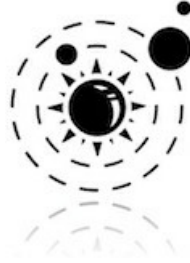
On yıl boyunca şu ya da bu maske altında, insanlığından dolayı. O taze, genç ve masum.

Bunu suistimal edemem.

Onu tekrar öpüyorum ve bunu hafif ve eğlenceli tutuyorum. Bana karşı inlediğinde öpücüğu kesiyorum ve başparmağımı yanağında hafifçe gezdiriyorum. "Benim Zoey'im. Birbirimizi tanımak için dünya kadar vaktimiz var. Birkaç gün daha sabırlı olalım."

"Sabır konusunda iyi değilim," diyor bana, pembe alt dudağı o kadar güzel bir şekilde dışarı fırlıyor ki, onu bir kez daha öpmek için kendime doğru çekmekten kendimi alamıyorum.

Görünüşe göre sabırlı olmakta da iyi değilim.

ZOEY

W Sentorr o gece beni sadece bir öpücük ve sabah görüşeceğimize dair bir sözle odama geri gönderdiğinde, muhteşem, seksi mesakkah iri kıyım navigatörümün onurlu ve işleri ağırdan alan.

Kef o.

İşleri kendi ellerime almam gerekecek. Yatağında uzanıyorum, zonklayan amımı avuçluyorum ve biliyorum ki boşalmak için kendime dokunmak mı? Bu gece buna değmeyecek.

Mastürbasyon harika, beni yanlış anlama. Ama gerçek olan koridorun sonunda ve ona dokunmayı ve dokunulmayı o kadar çok istiyorum ki içimde ağrıyabileceğini bilmediğim yerlerim ağrıyor. Parmaklarımı amıma doğru kaydırıyorum ve inanılmaz derecede ıslanıp tahrik oluyorum, şok oluyorum. Kendimi hiç Sentorr'la birkaç çalıntı öpüşmenin yarısı kadar tahrik etmemiştim.

Bir yanımda onun onurlu olmasını seviyor. Bir yanımda kapısına çırpıçıplak gidip onu amımı yalamaya zorlamak istiyor. Çok fazla zorlama olacağını sanmıyorum... ama çok fazla yalama olurdu. Sonra ben de ona aynısını yapardım, boşalana kadar ağızla onu azdırırdım.

Bu biraz yavaş gidiyor, değil mi? Amda yarrak yok, yani eminim birilerinin şartlarına göre bu yavaşlıktır.

İnliyorum, ellerim kalçalarımın arasında, seçeneklerimi düşünürken t mseğime bastırıyor. Yavaş gidebiliriz, elbette. Kardeşlerimin gerçek, dürüst bir kur yapma isteklerini onurlandırırken yavaşça delirebiliriz de. Ama kardeşlerim sonunda Sentorr'la burada olduğunu anlamıyorlar. Kur yapmak mı? Son birkaç aydır telsizde ne yaptığımızı sanıyorlar? İvır zıvır mı? Lütfen. Zaten dünyanın en yavaş kurunu yaptık-şimdi o burada, hayal ettiğimden daha seksi bir şekilde karşımda, onu iki elimle tutup ağzıma almak istiyorum.

Kardeşlerimin benim iyiliğimi düşünmeleri çok hoş, ancak son birkaç ayın nasıl bir işkence olduğunu bilmiyorlar, birine bu kadar derinden aşık olmak (ve şehvet duymak) ve ona asla sahip olamayacağınızı düşünmek. Artık ona sahip olabileceğimi bildiğime göre? Beklemekten yoruldum.

Yatakta doğrulduum, kararlıydım. Bu gece yalnız kalmak istemiyorum. Korkmuyorum, endişelenmiyorum ya da utanmıyorum - tahrik oldum ve sevdiğim adamın beni tutmasını ve tüm doğru yerlerimi okşamasını istiyorum. Ayağa kalkıyorum ve güzel  i ekli tuniğimi alıyorum. Her şeyin düğümü çözülmüş, bu yüzden bol bir bornoz gibi giyiyorum, vücudumun etrafına doluyorum ve bağları düzeltme zahmetine girmiyorum. Silahımı alıyorum, çünkü Sentorr'a g vensem bile yabancılarla dolu bir gemideyim ve sonra kapıyı açıp koridora bakıyorum. Terk edilmiş.

Güzel.

Odamdan sessizce çıkıp kapıyı arkamdan kapattıktan sonra Sentorr'un kapısına doğru ilerliyorum. Koridor sessiz, tek ses geminin atmosferindeki karbondioksiti temizleyen hava filtrelerinin vızıltısı. Sentorr'un kapısına gidiyorum ve tereddüt ediyorum. Beni yine gönderecek mi? Kardeşlerimin beni her zaman koruduğu gibi koruyacak mı?

Elimdeki tabancaya bakıyorum ve kendi kendime g l ms yorum. Silahım varsa olmaz.

Sevgilimi silah zoruyla tutup beni  pmesini istemek biraz aşırı olabilir ama kaybedecek neyim var ki? Gururumdan başka bir şey değil sanırım. Silahımdaki fişeği çıkarıp tuniğimin ceplerine sokuyorum, çünkü her şey temiz.

Sonra sessizce kapıyı çalarım.

Heyecanlanmama fırsat kalmadan kapı açıldı. Sentorr gömleksiz ve dağınıktı, normalde asker gibi mükemmel olan saçları boynuzlarının arasında dağınıktı. Beni gördüğüne şaşırmış görünüyor, gözleri kısılıyor. "Zoey? Neyin var?"

Anı yakalamaya karar verdim. "Pussy Patrol." Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Silahı ona doğrultuyorum. "Pussy Patrol," diye tekrarlıyorum. "Doyurulmamış amcık söylentileri duyduk ve araştırmaya geldik."

Sentorr'un dudakları seğiriyor. "Öyle mi?"

"Evet, öyle. İçeri girin lütfen." Ve silahı sallayarak kapı aralığından çekilip beni içeri almasını işaret ediyorum. Tereddüt ettiğinde, blasterın ucuyla onu dürtüyorum. "Beni meseleyi kendi ellerime almaya zorlama evlat."

Gülümsemesini istiyorum ama tek yaptığı içeri girebilmem için ciddi bir şekilde kenara çekilmek oluyor. Umarım bana kızgın değildir ya da burada olduğum ve işleri ilerlettiğim için pişmanlık duymuyordur. Odasına giriyorum ve ne kadar sade olduğuna bir an şaşıyorum. Yatak hala yapılı, battaniyelerin üzerinde yattığını gösteren birkaç kırıklık var. Duvarları çıplak, sadece yakındaki masayı süsleyen bir askeri hizmet plaketi var. Dolabının kapısı, bitişikteki tuvalet gibi kapalı ve oda sade, çıplak ve yalnız. Onu görmek beni üzüyor ve oyunumu unutuyorum-

-Ta ki eli bileğime yaklaşıp silahı elimden çekene kadar. "Gecenin bu saatinde burada ne işin var Zoey?" Benim maskaralıklarımın hoşlanmış gibi görünmüyor.

Ona bakmak için dönüyorum, ellerim kalçalarımın gidiyor. "Seni görmek istedim. Seni öpmek istedim. Hatta yanında uyumak istedim. Bu bir suç mu?"

"Odanızda olmalıydınız-"

"Böylece kardeşlerim burada olmasalar bile küçük kız kardeşlerini engellediklerini bilerek tatmin olabilecekler mi? Peki ya benim istediklerim?" Parmağımı göğsüne sokuyorum. "Belki sana dokunmak istiyorum. Belki sana dokunmaktan daha fazlasını"

Sadece birkaç öpücük. Belki de seni görmek için koridorun karşısında oturup parmaklarımı oynatmak için çok uzun süre bekledim ve-"

Kelimeler boğazımda düğümleniyor çünkü boş tabancamı yatağın üzerine fırlatıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. Ben daha düşünmeden ağzı ağzımda ve dünya etrafımda dönüyor. Öpücüğüne, dudaklarının benimkilere karşı şiddetli, lezzetli okşamasına doğru eğildim. Onun içinde kayboluyorum, sanki o da bunu bekliyormuşçasına benimkine sürtünen, alay eden ve dalan sivri dilinin kayganlığında. Onda, öpüşünde öyle şiddetli bir açlık var ki, ayak parmaklarımın istekle kıvrılmasına neden oluyor.

"Zoey," diye mırıldanıyor öpücüklerinin arasında, nefesi tenimde sıcak ve harika. "Kardeşlerinin isteklerini yerine getiriyor olmam seni istemediğim anlamına gelmiyor."

"İsteklerimi yerine getirmeye ne dersin?" Alt dudağını ısırarak karşılık veriyorum. Boynuzları ulaşamayacağım kadar uzakta ama onları yakalamayı o kadar çok istiyorum ki. "Yoksa seni Kaspar ya da Adiron'la takılman için bırakayım mı-"

İnliyor ve sonra ağzı tekrar benimkinde ve öpüşmeler daha sıcak ve daha şiddetli oluyor. Ağzının benimkinin üzerinde gezinmesi ve ısırması, dilinin ağzımın içine dalması, ellerinin tenimdeki hissi arasında kayboluyorum. Yanaklarımı bir süre daha kavıyor, sonra kavrayışı kıcıma doğru ilerliyor ve parmaklarını esneterek onu sıkıyor. "Onurlu olmaya çalıştım," diyor bana. "Ama olmadı."

Sert ses tonundan karnıma küçük bir heyecan yayılıyor. "Onurlu olmak istemiyorum. Bana dokunmanı istiyorum."

Sentorr kıcımlı tekrar sıkıyor ve sonra beni havaya kaldırıyor. Bacaklarımı otomatik olarak kalçalarına doluyorum, ağzı tekrar benimkini yutarken ona yapışıyorum ve kuyruğu ayak bileğime kilitlenip beni ona sabitlediğinde nefesim boğazımda düğümleniyor. Ağzı tekrar tekrar benimkine doğru eğiliyor, beni nefessiz bırakan ve dikkatimi dağıtan sıcak, ıslak öpücükler veriyor. Ve çok iyi. Tanrım, ağzı çok iyi. Sentorr'u öpmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmişim ama bunun beni bu kadar... kaybolmuş ama tamamen ele geçirilmiş hissettireceğini hiç düşünmemiştim. Sanki beni bu dünyaya bağlayan tek şey onun kalçalarındaki sert tutuşu, yoksa kontrolden çıkacağım.

Ağzı benimkine aç bir şekilde yapıştı, ben de ona yaklaştığımızı zar zor fark ettim.

Yatak sırtıma dayanana kadar dirseklerinin üzerinde yükseliyor. Onu tekrar üzerime çekmek için uzanarak itiraz ediyorum, çünkü öpüşmenin bitmesine hazır değilim. Asla hazır olamayabilirim. Sentorr bana bakıyor, yüzümü inceliyor. "Pussy Patrol, ha?"

Yanaklarım kızardı. Kendimi açıkta -ve biraz da aptal- hissediyorum. "Sadece bir şakaydı
_"

"Öyle mi? Çünkü ben etraftayken amının tatminsiz kalmasını istemem." Başını eğiyor ve nazikçe çenemi ısıyor, sonra boynuma doğru ilerliyor ve boynuma sokuluyor.

Boynuzu korkutucu bir şekilde yüzüme yaklaşıyor ve ben uzanıp iç çekerek boynuzu okşuyorum. Metalle kaplı, bu yüzden parmaklarımı hissedemediğini biliyorum, ama onlara dokunmayı seviyorum. Onu öğrenmeyi seviyorum. Onun her şeyini öğrenmek istiyorum. "Bunu çok uzun zamandır istiyordum," diye itiraf ediyorum.

"Çiftleşmek mi?" diye soruyor, ağzı köprücük kemiğimin üzerinde gıdıklayıcı bir şekilde geziniyor.

"Sana dokunmak," diye itiraf ediyorum. "Seninle tanışana kadar çiftleşmeyi hiç düşünmemiştim. Sonra sahip olamadığım şeyi istememe neden oldu."

Sentorr boğazından alçak sesle inliyor ve yüzü boynuma bastırıyor. "Kendine hiç dokunmadın mı?"

"Oh, her zaman," diye itiraf ediyorum. "Ama sahip olabileceğim tek şeyin bu olduğunu sanıyordum. Şimdi sanki..." Sözümü kesiyorum, çünkü bunu yüksek sesle söylemek istemiyorum. Onu öptükten sonra mastürbasyon yapmak asla eskisi gibi olmayacak. Bir daha asla yeterli olmayacağına dair içimde sinsi bir şüphe var.

"Ne gibi hissettiriyor?"

"Hiçbir şey."

Başını kaldırıyor, gözlerini bana diyor. "O sırları zorla söyletme bana."

Ooooh. "Ne yapacaksın?"

"Her şey. Her şeyi." Eli köprücük kemiğimin üzerinde geziniyor, az önce öptüğü teni hafifçe okşuyor ve sonra aşağı iniyor. Tunik-slash-elbisemin göğüslerimi zar zor örttüğünü fark ediyorum ve bir nefes çekiyorum,

onun da aynı şeyi fark edip etmediğini merak ediyorum. "Kukunu tatmin et. Devriyenin peşinden gelmesine izin veremem."

İnliyorum, çünkü bu sözleri duymak bile kalçalarımın arasında bir sıcaklık dalgası yaratıyor. Bacaklarımın hâlâ onun kalçalarına sarılı olduğunu belli belirsiz fark ediyorum ve topuklarımı poposuna bastırarak onu kendime doğru çekmeye çalışıyorum. Aletini bedenimde hissetmek istiyorum.

Sentorr bacaklarımın baskısını görmezden geliyor ve kuyruğu ayak bileğimden gevşiyor. Bunun yerine, beni sadece kollarıyla hapsedene kadar vücudunu benimkinden kaldırıyor ve sonra uzanıp tuniğimin bol kumaşını kenara çekerek bir göğsümü ortaya çıkarıyor. Nefesimi tutuyorum, o çıplak tenime bakarken içimdeki her şey geriliyor. Göğüslerim büyüdüğünden ve düz göğüslü bir çocuktan yetişkin bir kadına dönüştüğümünden beri kimse beni çıplak görmedi. Olmaları gerekenden daha büyük olduklarını biliyorum. Gemideki diğer insanların bile gövdeleri benim kadar belirgin görünmüyor ve bundan iğrenip iğrenmeyeceğini merak ediyorum. Mesakkah kadınlarının hepsi zayıf, zarif hatlara ve kaslara sahip, emzirmedikleri sürece göğüslerinde çok az belirginlik var. Ben ise sanki sürekli üç tane çok aç üçüz emziriyormuşum gibi görünüyorum.

Bana bakmaya devam ediyor, hiçbir şey söylemiyor ve ben dudağımı ısıırıyorum, hiçbir şeyi hareket ettirmemek ya da sallamamak için elimden geleni yapıyorum. Zaten sert olan meme ucum onun bakışları altında daha da gerginleşiyor ve büzülüyor. "Özür dilerim," diye geveliyorum sonunda. "Büyükler, biliyorum."

"Konuşmayı kes," diyor Sentorr

bana. "Ne?"

Bana bakıyor ve kızgın olduğunu anlayabiliyorum. "Vücudun için özür diliyorsun. Eğer bunu yapacaksan konuşmayı kes."

"Bir mesakkah kadınına pek benzemediğimi biliyorum," diye söze başlıyorum ama bana bir kez daha dik dik bakınca sözümü kesiyorum.

"Bir mesakkah dişisi istediğimi mi sanıyorsun? Hala mı? Yaşadığımız onca şeyden sonra?" Başını sallıyor. "Ben seni istiyorum. Seni, yumuşak insan tenini, kahverengi saçlarını, büyük göğüslerini ve küçük bedenini istiyorum." Parmak eklemlerini saygıyla meme ucumun üzerinde gezdiriyor ve ben bir iniltiyi ısıırıyorum çünkü eskisinden daha da sıkı ve ağırlı hissediyorum. "Hepinizi mükemmel buluyorum. Ve seviyorum

büyük göğüslerin."

"Oh, iyi," diyorum zayıfça. "Çünkü korkarım hiçbir yere gitmiyorlar." Bana bir bakış daha fırlatıyor.

"Doğru. Konuşmayı kes."

"Doğru. Şimdi onları kesintisiz olarak takdir etmeme izin verin." Başını eğiyor ve ağzı tenime değmeden başını kaldırıyor. "Bunu 'göğüs devriyesi' olarak düşün."

Bu bir şaka mı? Hem şaşıyorum hem de eğleniyorum ve ona karşılık vermek istiyorum, ama sonra ağzı göğüs ucumda ve hiçbir şey düşünemiyorum. Sersemlemiş bir halde sırtüstü yatıyorum, parmaklarım battaniyeyi sıkarken o dudaklarıyla göğsümü keşfediyor. Ağzı yumuşak ama bir o kadar da sert, göğsümün yuvarlak kıvrımları üzerinde geziniyor, aralarındaki vadi boyunca alay ediyor ve sonunda hassas pembe meme ucuna geri dönüyor. Dili üzerinde gezindiğinde nefesim ciğerlerimde patlıyor ve uzanıp boynuzlarını sıkıyorum. "Sentorr!"

"Güzel," diye mırıldanıyor, meme ucunu tekrar ağzına almadan önce yüzünü bir göğsüne sürtüyor.

Meme ucumla ilgilenirken inleyen, muhtaç bir karmaşa içindeyim, diğer göğsümü açmadan önce tepe noktasıyla defalarca dalga geçiyor ve sonra aynı ilgiyi ona da göstermek için hareket ediyor. O kadar tahrik oluyorum ki meme uçlarım sanki elmaştan yapılmış gibi hissediyorum ve nabzım uyluklarımın arasında zonklıyor, bana çok yeni olan o garip içi boş ağrıyı veriyor. "Lütfen," diye fısıldıyorum ve ne istediğimden tam olarak emin bile değilim. Sadece daha fazlasını istiyorum... ama yine de bir şekilde yetmiyor. Başını kaldırdığında, kalçalarım istemsizce sallanıyor ve aşağı inmeye başlamadan önce bir tepeme daha sıcak, ıslak, ağzı açık bir öpücük veriyor.

"Meme devriyesi her şeyi kabul edilebilir buluyor," diyor alçak bir sesle ve sonra dilini göbek deliğine daldırıyor. "Am Devriyesi'nin gereksinimlerini karşılama zamanı."

Bu şimdiye kadar duyduğum en garip ve en erotik şey. Sentorr o sert tavrıyla benim seksi küçük oyunumu oynuyor ve ben buna bayılıyorum. O aşağı kayarken bile yatakta biraz kıpırdanıyorum, açık tuniğim şimdi sadece

Kollarım. Geri kalanı bir kenara düştü ve tamamen ona maruz kaldım. O aşağı doğru kayarken, elimde olmadan bir endişe daha hissediyorum. Vücutum onun beklediğiyle uyuşuyor mu? İnsanların kalçalarının arasında kıl olduğunu biliyorum ama mesakkah'ta yok. Yine de insan pornoları izleyerek bunun normal olduğunu öğrendim ve gençliğimde garip yerlerde kıllar ve göğüsler filizlenmeye başladığında hissettiğim şoku ve utancı hatırlıyorum ve bunların mesakkah şeyleri olmadığını biliyordum. Bacaklarımdan birini büyük omzunun üzerinden kaydırırken ve amıma bu kadar yoğun bir incelemeye bakarken bunu düşünmemek zor. Birkaç dakika daha geçtikten sonra dayanamıyorum. "Bir şey söyle."

Bana bakıyor, gözlerinde sıcaklık var. "Benim," diyor kalın bir sesle ve sonra ağzı üzerimde.

Nefesim kesiliyor, çünkü yüz ifadesi tamamen şok edici. Dili sert, aç yalamalarla beni keşfederken, kıvrımlarımdan geçip içime girerken tamamen hareketsiz kalıyorum.

Ondan düzensiz bir inilti kaçıyor ve beni ne kadar muhtaç olduğu konusunda şok ediyor. "Çok ıslaksın Zoey."

"Ben miyim?" Tanrım, ona cevap veren bu nefessiz yaratık da kim? Sesi bana benzemiyor. Çok zayıf, çok özlem dolu.

"Balınla yüzümü kapatıyorsun," diyor ve bunu duymak bile beni gergin ve muhtaç hale getiriyor. Kalçalarımı kavislendiriyorum, sonra bunu yapmalı mıyım diye düşünerek donup kalıyorum. Ama o sadece bir zevk sesi çıkarıyor ve sonra ağzını bir kez daha bana doğru indiriyor.

Ve Tanrım, dili her yerde, beni yalıyor ve okşuyor. Ne kadar ıslak olduğumu duyabiliyorum, dilinin üzerimde hareket ettiğini duyabiliyorum ve bu bir şekilde aynı anda hem müstehcen hem de seksi. Boğazımda yükselen küçük sesleri durdurmak için parmak eklemimi ısırıyorum, çünkü beni her yerimden yalıyor ve bu hem büyüleyici hem de hala yeterli değil. Klitorisimden kaçınıyor ve boş yere mesakkah kadınlarında klitoris olmadığını hatırlıyorum. Amlarının içi son derece hassastır, oysa biz insanların dışarıda bir zevk düğmesi vardır.

Yine de ağzı bu kadar güzelken işaretlerle kesmek utanç verici görünüyor. Ve çok güzel. Ağzını üzerimde hissetmeyi seviyorum, dilini ve dudaklarını, yüzünün iç uyluklarıma değmesini seviyorum. Sadece bundan boşalmayacağım. Ve eğer bu benim ilk seksim olacaksa, sanırım bu

Tamam. Bir yerde herkesin her seferinde gelmediğini okumuştum.

Amımı bir kez daha uzun uzun yalıyor ve sonra kıvrımlarımı birbirinden ayırıyor. "Şimdi görüyorum," diye mırıldanıyor.

Bu benim de kontrol etmek için dirseklerimin üzerine çıkmama neden oldu. "Neyi gördün?"

Sentorr'un bana bakışı için için yanıyor ve yemin ederim sadece göz temasından bile amım ıslanıyor. "Sana nasıl dokunacağımı bilmek için daha önce bir insan çiftleşme videosu izledim."

"Yaptın mı?" İncilerim olsaydı, onları sıkıca tutardım. "Bu çok yaramazca."

"Sana zevk verebilmek için vücudunu öğrenmek istedim," diyor bana ve sonra kalın mavi bir parmağını alıp klitorisimin etrafında yavaşça dolaştırıyor. "İyi ki de yapmışım çünkü bunu öğrendim. Gerçi videodaki delinmişti. Üzerinde küçük gümüş bir halka olmadan bulmak daha zor."

Nefesim kesilerek yatağa geri düştüm. O hafif dokunuş sanki vücuduma elektrik çarpyormuş gibi hissettirdi. Yüce Tanrım. Klitorisime kendi başıma tonlarca kez dokundum ve hiçbir zaman o küçük okşamanın yarısı kadar yoğun hissetmemiştim.

Sentorr o seksi, lezzetli sesiyle, "Ah, ama görünüşe göre araştırmalarım sonuç verdi," diye mırıldanıyor. "Kontrolünü kaybetmeni sağlayacak noktayı buldum, değil mi?"

Sırtımı kamburlaştırdım, nefes nefese kaldım. Edepsiz konuşmaları seviyorum... ama aynı zamanda onu boynuzlarından tutup yüzünü kalçalarımın arasına geri sokmak için karşı konulmaz bir dürtü hissediyorum, böylece boşalana kadar beni yalayabilir. "Sentorr," diye yalvarıyorum utanmadan. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Daha fazla dokunuş?" Ve küt parmağı klitorisimde tekrar dolaşarak neredeyse yataktan kaymama neden oluyor. Eğer kalçalarım yüzüne birkaç santim mesafede olmasaydı, çoktan yere düşmüş olurum. "Ya da daha çok ağzımı?" Ve eğiliyor, sıcak nefesi tenimde geziniyor.

"Evet lütfen," diyorum.

Kıkırdıyor ve bu ses o kadar seksi ki yeniden inliyorum. "Benim güzel Zoey'im," diye mırıldanıyor. "Acele etmeyeceğim. İstemiyorum

Pussy Patrol bana bir ceza verecek."

Pussy Patrol'un benim uydurduğum aptalca bir şey olduğunu ve alıntı yapmadığımı söylemenin eşiğindeyim, ama sonra başparmağını alıp klitorisimin yan tarafında yukarı aşağı ovuyor ve her şeyi unutuyorum. Boynuzlarını tutuyorum ve o bana tekrar tekrar dokunurken, vücudumu öğrenirken ve ayrıntılı olarak tarif ederken tutunuyorum. Parmaklarının klitorisimin kenarlarında nasıl dans ettiğini ya da başparmağıyla nasıl ovaladığını. Bir parmağını amıma nasıl sokacağını ve sikini sığdırabilmek için beni nasıl gereceğini. Her kıvrımı nasıl iki kez yalayacağını ve tüm sularımı nasıl emeceğini. Bana her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatıyor ve acele etmiyor, sonunda başını eğip parmakları yerine ağzını klitorisime dayadığında o kadar hazır oluyorum ki çığlık atıyorum, orgazm bir süpernova gücüyle içimde patlıyor. Vücudumdaki her şey dalgalanıyor ve kenetleniyor ve doruk noktası vücudumu bir dalga gibi titretiyor. O kadar iyi hissettiriyor ki, onunla ve Sentorr'un ağzıyla sallanmaya ve hareket etmeye devam ediyorum, ancak doruktan inmeme izin vermeyeceğini fark ediyorum. Ben tekrar boşalana kadar diliyle, dudaklarıyla ve ağzıyla klitorisimi yalamaya ve alay etmeye devam edecek.

"Sentorr," diye nefes nefese boynuzlarını çekiştiriyorum. Nefes almak, rahatlamak için bir dakikaya ihtiyacım var.

"Henüz değil," diye homurdanıyor, dilini klitorisimin üzerinde gezdirmeye devam ederken elleri kalçamda kilitli, o lezzetli çıkıntılarla beni kızdırıyor. "Daha sana doyamadım."

Ona durmasını, beklemesini, nefes almama izin vermesini söylemek istiyorum ama sonra yeniden emiyor ve beklemeyi tamamen unutuyorum. Tanrım, bunu istiyorum ve ağzını üzerimde o kadar çok istiyorum ki. Topuklarımı sırtına gömüyorum, boynuzlarına tutunarak ağzına sürtünüyorum, bir başka orgazmın gücü beni sarsmaya başladığında haykırıyorum. Eğer sonuncusu sert ve hızlıysa, bu seferki durgun ve vücudumda yuvarlanması o kadar uzun sürüyor ki, ikinci boşalmamda neredeyse ağlıyorum. Bu kez, boşaldıktan sonra battaniyenin üzerine yığılıyorum, nefes nefese kalıyorum ve tavana bakıyorum, dönüyor mu yoksa sadece ben miyim diye merak ediyorum.

Amım ne kadar iyi kullanıldığından zonklıyor ve kalçamın içini öperken memnun bir iç çekiş yapıyorum. İnanılmaz hissediyorum. Çok iyi. Karnımdaki o boş ağrı tam olarak geçmedi, ama içimde dolaşan yumuşak zevk tarafından bastırıldı. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, tenimin her

yerini öpüp okşarken gıdıklanarak kıpırdanıyorum.

olabilir. "Bu...inanılmazdı."

"Seni memnun ettim o zaman?" Başımı salladığımda keskin dişleriyle kalçamı ısıyor. "Güzel. Pussy Patrol'un tatmin olmadan çekip gidebileceğini düşünmek istemem."

Yanağına dokunuyorum. "Devriye oyununda pek iyi değilsin, değil mi?"

Kıkırdıyor, ağzı tenime değiyor, böylece nefesinin üzerimde gıdıklayıcı bir şekilde dolaştığını hissediyorum. "Başka şeylerde daha iyiyim."

İç çekiyorum, çünkü haksız değil. "Sen kesinlikle bir eylem adamısın. Bunu sevdim."

Sentorr sanki bütün gün orada olmaktan memnunmuş gibi kalçalarımı ve karnımı öpmeye devam ediyor. "Bana ne kadar süreye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Ne kadar zamana ihtiyacım var?" Sözleri arzuyla dolup taşan zihnimde karşılık bulmuyor. "Seni tekrar boşaltmadan önce," diyor bana, gözleri hala tahrikten sıcak.

Neredeyse mutlu, kemiksiz bir yapışkan yığınınna dönüştüğümü ve onun hiç boşalamadığını fark ettim. Onun beni keşfettiği gibi benim de onu keşfetme şansım olmadı. "Biraz daha zamana ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum. Battaniyeleri okşuyorum. "Neden buraya gelmiyorsun, böylece sana bir süre dokunabilirim?"

Sentorr inliyor ve yüzünü kalçama bastırıyor. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu benim için çok fazla olabilir. Şu anda bile senin için o kadar çok acı çekiyorum ki..." Dişlerini sıkıyor ve başını sallıyor.

Uçurumun kenarında olduğunu mu? "Bütün gece bizim," diye kandırıyorum, elimi battaniyesinin üzerinde kaydırarak başka bir davette bulunuyorum. "Ve ben senin vücudunu öğrenmek istiyorum. Ellerimin üzerine boşalırsan, öyle olsun. Ne de olsa az önce yüzüne boşaldım ve sen aldırmadın."

Dişleri tekrar kalçamı sıyrıyor ve vücuduma ürpertiler gönderiyor. "Yüzüme istediğin kadar boşalabilirsin ve ben her zaman daha fazlası için açgözlü olacağım Zoey."

"Aynen öyle. O yüzden buraya gel ve seni biraz kucaklamama izin ver." Battaniyenin üzerinde alaycı bir parmak gezdiriyorum. "Bu uzun zamandır istediğim bir şeydi."

Bana bir iyilik yapıyormuş gibi poz verdiğimde, bu onu ikna ediyor gibi görünüyor. İsteksizce kalçalarımın arasındaki yerinden ayrılıp yatakta yanıma oturuyor, sonra beni kollarına çekip göğsüne yaslıyor. Kendini tamamen benim zevkime adanmış olması beni şaşırtıyor ve biraz da aşık ediyor. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Elimi göğsüne koyuyorum ve dokunuşumun altında kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyorum. Tüm mesakkahlar gibi kaplamalı ve zırhlı, kalın, neredeyse kitinimsi doğal zırhı dokunuşum altında garip bir şekilde seksi. Parmaklarımı bir plakanın çıkıntıları boyunca gezdirdikten sonra kayarak sert bir meme ucunu okşuyorum. Sentorr nefesini içine çekip hareketsiz kaldığında, onun elinden kurtulup dizlerimin üzerine oturuyorum ve ona bakıyorum. "Arkana yaslan ki sana dokunabileyim."

Burun delikleri parlıyor, şehvet gözlerinden okunuyor. "Eğer eminsen."

"Bana Dick Devriyesi'ni aratma," diye takılıyorum, elimi pantolonunun bel bandına götürüyorum. Muhtemelen uyumak için yumuşak bir malzemedен yapılmışlar ve siki ön tarafa doğru gerilerek kumaşı sarıyor. "Sana dokunmak ve bana dokunduğun gibi sana zevk vermek istiyorum. Bu çok mu yanlış?"

"Sadece kendini mecburmuşsun gibi hissetmeni istemiyorum-"

Homurdanıyorum. "Gece geç saatlere kadar yaptığımız o iğrenç konuşmalardan sonra, bunun neresi sana kendimi mecbur hissettiğimi düşündürüyor?" Parmağımı sikinin dış hatlarında gezdiriyorum, çünkü hayal ettiğimden daha büyük görünüyor. "Sana dokunuyorum çünkü uzun zamandır bunun hayalini kuruyorum."

Sentorr'un çenesi sanki kendisiyle sessizce savaşıyormuş gibi kasılıyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve sonra başını sallayıp sırtını duvara dayayıp bacaklarını önüne uzatana kadar yatakta geri çekiliyor. Aklımdaki tam olarak bu değildi, ama elini yüzüme koyup kolumu okşadığında, ben onu keşfederken beni izleyebilmek ve dokunabilmek için oturmayı tercih ettiğini anlıyorum.

Ben severim.

Öpüşmekle başlamaya karar verdim, çünkü onu öpmeye bağımlıyım. Elimini yanağına koyup yüzünü çeviriyorum, böylece ağzımı onunkinin üzerine

yerleştirebiliyorum. Aynı anda hem sıcak hem de boğucu bir tadı var ve ben de kendimi tattığımı fark ediyorum. İnliyorum

Özellikle de eli başımın arkasında kilitlenip beni kendine doğru çektiğinde, içimdeki sızıyı daha da belirginleştiren derin, yakıcı öpücüklerle ağzıma dalabiliyor. O beni öperken, tıpkı köprüde yaptığım gibi, bir bacağımı kalçasının üzerinden kaydırarak ona sarılıyorum. Bu sefer neredeyse çıplaktım ve tuniği sıyırdığımda tamamen çıplak, gülümsemekten başka bir şey yapmadan onun üzerine park etmişim. Alet i amıma doğru bastırıyor ve sıcak uzunluğuna karşı yukarı ve aşağı sürtünme dürtüsü hissediyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum ama duraksıyorum. O mesakkah.

Hijyen konusunda büyük fanatikler. "Uh, biraz plas-"

"Hayır," diyor ve beni kendine doğru çekiyor, ta ki göğüslerim göğsünün sıcaklığına dayanana ve ağzı bir kez daha benimkinin üzerinde olana kadar. Ağzına karşı inliyorum, kollarımı boynuna doluyorum, o aramıza uzanıp pantolonunun bağcığına vururken bile. Bir sonraki anda giysilerini çıkarıp yana fırlatıyor ve sonra altımda çırılçıplak kalıyor. Sentorr'un elleri kıcıma kayıyor ve beni öne doğru sürükleyerek sikinin üzerine oturtuyor. "Seni her yerimde hissetmek istiyorum."

Ve kalçalarını sallıyor.

Bir iniltiyi daha ısıriyorum çünkü sikinin sert demir çubuğu amımın kıvrımlarını zorluyor ve artık son derece hassas olan klitorisimle alay ediyor. Bu şekilde boşalabileceğimizi fark ediyorum. Çünkü o boşalırsa benim de çok geride kalmayacağımı biliyorum. Sadece ona sürtünerek ve gözlerindeki sıcaklığı görerek şimdiden inanılmaz derecede tahrik oldum. Bunu ona yaptığımı bilmek hoşuma gidiyor. O şimdiye kadar gördüğüm en seksi erkek ve burada onunla birlikte olduğum gerçeği beni evrendeki en şanslı kız gibi hissettiriyor.

"Öp beni," diyor Sentorr. Kontrolün bende olması gerektiğini, onu keşfetme sırasının bende olduğunu söyleyip itiraz etmek istiyorum ama gözlerindeki sahiplenici bakıştan ve sikini kalçalarımın arasında hissetmekten çok etkileniyorum. Ben de onu öpmek istiyorum.

Eğiliyorum ve eli saçlarıma dolanırken ağzı ağzıma yapışıyor. Başka bir derin öpücükle ağzımı tahrip ederken, eli kıcımı kavırıyor, uzunluğunu sadece kıvrımlarıma değil, onlardan kaydığını hissedene kadar beni ileri doğru sürüklüyor.

Nefesim kesiliyor, çünkü artık her şeyi hissedebiliyorum.

İnanılmaz derecede iri ve aramızda mahmuzunu hissedebiliyorum ama keşfimi bitiremeyecek kadar dikkatim dağılmış durumda. Öpücüğünde, göğsüne sürtünen meme uçlarımın sürtünmesinde kayboluyorum. Beni kendisine doğru hafifçe yukarı aşağı sürüklüyor ve siki kıvrımlarım boyunca kayıyor, başı klitorisime değiyor, uzunluğu boyunca uzanan çıkıntılar göz kapaklarımın arkasında yıldızların patlamasına neden oluyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye uyarıyorum onu, sesimde bir iniltiyle.

"Bu en iyi fikir," diyor bana ve o seksi dişleriyle alt dudağımı ısırıyor. "Yine boşalacaksın, değil mi?" Sarsıntılı bir şekilde başımı salladığımda, nefesi dişlerinin arasından tıslıyor. "Bu kadar hassas olmana bayılıyorum. Sen mükemmelsin Zoey. Benim mükemmel, tatlı eşim."

Ağzı benimkini kaptığında tekrar inliyorum. Uyluklarımın beşiğine doğru itiyor, uzunluğu kıvrımlarımda tıngırdıyor ve beni ihtiyaçtan çıldırtıyor.

"Bu gece sana sahip çıkmayacağım," diye mırıldanıyor öpücükler arasında.

"Değil misin?" Bir kez daha bana doğru iterken nefes nefese kalıyorum. Tanrım, sikinin üzerindeki o çıkıntılar hiç adil değil.

"Hayır. Sen yanıma taşınana kadar bekleyeceğim. Düzgün bir şekilde çiftleştikten sonra." Ve tekrar bana doğru pompaladı.

Tırnaklarımı omuzlarındaki sert zırha geçiriyorum, ne söylediğinin farkında bile değilim. Kalçaları ve artık kayganlaşmış sikinin kayması dikkatimi çok dağıtıyor. Onun yanına taşınmamla ilgili bir şey. "Burada, senin yatağında olursam kardeşlerimin gemisinde yol almak zor olacak," diyorum ona, tekrar bana doğru itilirken kaybolmuş bir halde.

"Bırak kendi gemilerini yönetsinler," diye fısıldıyor ve göğsümü sıkarak meme ucumu okşuyor. "Sen benim eşimsin, Zoey."

Ama... bekle. "Bekle, bekle," diye nefes alıyorum, hâlâ tutkuyla sersemlemiş durumdayım ama bir şeyler doğru görünmüyor. "Kardeşlerimi bırakmamı mı istiyorsun? *Küçük Kız Kardeş*'teki görevimi bırakmamı mı?"

Sentorr bana sert bir öpücük daha veriyor, ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve vücudumun

Şarkı söyle. Ağzını benimkine bastırırken bana, "Seni seviyorum Zoey. Burada bana katılmanı istiyorum. Seni mutlu edeceğim."

Oh. Günlerimi onunla köprüde ve gecelerimi onun yatağında geçirmek mi? Bu düşünce göğsümde zevkle çiçek açıyor... ve sonra bir balon gibi hızla patlıyor. "Yapamam."

"Ne demek yapamam?" Sentorr'un bir an önce tutkuyla parlayan gözleri bana odaklandıkça daralıyor. "Sen benim eşimsin, ben de senin. Sen bana aitsin."

Sentorr'la bir sonraki flörtümden daha ilerisini hiç düşünmemiştim. Onunla tanışacağımı hiç düşünmemiştim, belki de bu yüzden ona aşık olmanın ne demek olduğunu anladığımda bu kadar şaşırdım ve midem bulandı.

Onunla olmamı istiyor. Ben de onunla olmak istiyorum.

Ama hayatımı Mathiras, Adiron ve Kaspar'a borçluyum. Beni yanlarına aldılar, büyüttüler ve üç yetişkin mesakkah korsanının herhangi bir insan kızına davranmayı hak ettiğinden daha iyi davrandılar. Beni kısa yoldan para kazanmak için satabilirlerdi ama bunun yerine beni bir denizci olarak eğittiler ve her zaman arkamı kolladılar.

Sentorr'u ne kadar istesem de onları terk edemem. "*Rahibe*'de bize katılabilirsin," diyorum ona. "Birlikte yol alabiliriz."

Başını sallıyor ve eğilip beni tekrar öpüyor. "Bana burada, *Fool'da* ihtiyaçları var. Diğerleri Nav için eğitilmedi. Giriş ve çıkışları benim gibi bilmiyorlar. Kivian biliyor ama sanırım Fran hamile. Birlikte daha fazla zamana ihtiyaçları olacak, daha az değil. Ben gidemem."

Dudakları tekrar dudaklarıma değmeden önce geri çekiliyorum. "Sana burada ihtiyaçları var. Kardeşlerimin de bana ihtiyacı var."

Sentorr yüzümü ellerinin arasına alarak, "Sana ihtiyacım var," diyor. "Zoey, seni seviyorum."

Ama onu seviyorsam, ailemden ve gemimden vazgeçmek zorundayım. Bu düşünce beni dehşete düşürdü ve elini çektim. "İstediğin şeyi sana veremem. Üzgünüm." Kucağından kayarak iniyorum, tuniğimi alıyorum ve odama koşuyorum. Bunu bu kadar çabuk yapabilmem şaşırtıcı ama panik hız konusunda harikalar yaratıyor.

Kapılar arkamdan kapandığında duvara yaslanıp gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum.

Aşık olmanın kardeşlerim için ne anlama geleceğini hiç düşünmemiştim. Bencilce davranıp onlara bir yol göstericiye mal olamam. Yapamam. Onlara hayatımı borçluyum. Onlara hayal edebileceğimden çok daha fazlasını borçluyum ve her zaman da borçlu kalacağım. Sırf kalbimi, insan olmama rağmen beni seven sert ve fazla düzgün eski bir askere kaptırdım diye, benim için inanılmaz olan üç adamın mutluluğunu feda edemem.

Yüzümü ellerime gömdüm ve ağladım.

SENTORR

Z Oey bütün sabah benden kaçtı. Kahvaltıya indiğimde yemekhanede değildi ve kapısına gidip çaldığımda Cevap. Sonunda kendimi navigasyon çizelgelerinde ve *Fool'a* rehberlik ederken kaybetmek için köprüye gidiyorum ama bu bile artık farklı hissettiriyor. Orada vakit geçirmekten hoşlanmamın o kadar büyük bir parçasıydı ki, sanki bir şeyler eksikmiş gibi hissediyorum. Konsantre olmak imkansız ve saatlerin yavaşça geçmesi beni sinirli yapıyor. Benimle konuşmaya gelen herkese hırlıyorum ve Alyvos'un şu anda köprüyü izliyor olması gerekirken, onu Iris'le vakit geçirmesi için gönderiyorum.

Zoey ile konuşamayacaksam, misafir istemiyorum. Güveçte pişirmek istiyorum.

Bu yüzden çizelgelerimi kurcaladım, kendime onun sikimin üzerindeki ellerini, kıvrımlarının arasından sikimin ıslak kayışını ve çıkardığı küçük nefes alma seslerini, güzel göğüslerinin ağır salınımını, boşaldığında gözlerindeki bakışı düşünmekten başka yapacak bir şey vermek için küçük rota düzeltmeleri yaptım. Nasıl hissettiğini. Tadını alışını.

Onu hayatımda istiyorum. Bütün gecelerimin dün geceki gibi olmasını istiyorum.

Kolları, teni benimkine değiyordu.

Ondan vazgeçmeyeceğim, karar verdim. Sadece onu yanımda tutmak için bir plan düşünmeliyim, ona kardeşlerinden daha çok ihtiyacım olduğuna ikna etmeliyim.

Zoey'nin *Fool'da* kalmasını sağlamak için farklı planlar üzerinde yoğunlaşıp bunları bir kenara atmakla o kadar meşgulüm ki, istasyonumun hemen yanında durana kadar köprüye girdiğini fark etmiyorum. Döndüm, onu gördüğüme hem sevindim hem de şaşırdım. "Zoey, sen-"

Arkadaşım öne atılıyor ve beni öpüyor, her zamanki gibi düşüncesiz ve tatlı. Bir iniltiyi bastırıp sıcak ve aç öpücüğüne kendi öpücüğümle karşılık veriyorum. Ağızlarımız mutluluk dolu bir ara için birleşiyor ve sonra serbest kalıyor, pürüzsüz alnını sert alnıma yaslarken nefes nefese kalıyor.

"Bir karar verdim," diye mırıldanıyor.

"O da ne?" Heyecanımı sesimden uzak tutmaya çalışıyorum. O zaman aklı başına geldi. Birlikte olmamız gerektiğini anladı.

Parmakları yakama dolanıyor ve beni kendine çekiyor. "Şimdilik köprüye göz kulak olması için başka birini bulalım ve odana gidelim. Önümüzdeki birkaç gün deli gibi sevişeceğiz ve kardeşlerim dönene kadar mümkün olduğunca çok birlikte zaman geçireceğiz. Sonra, birkaç ay içinde, ikimizin de programında yine bir boşluk olduğunda, bir kez daha buluşur ve her şeyi baştan yaparız." Ve bana gülümsüyor.

Yüzümde bir kaş çatmayla geri çekiliyorum. "Aylarca ayrı kalmaktan mutlu olur musun?"

"Şey, bundan mutlu olmazdım, hayır, ama en iyi uzlaşma bu-"

"Sen benim dostumsun. Ben de senin. Ödün vermek istemiyorum." Uzanıp elini elime aldım. "Seni yanımda istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum Sentorr, ama kardeşlerimi terk edemem." Gözleri anlamam için yalvarıyor.

"Yani beni terk

edeceksin." "Hayır!"

"Zoey." Onun güzel, kırılgan yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Seni istiyorum. Seni her zaman istiyorum. Seni seviyorum. Senin zamanının sadece parçalarına sahip olmak ve uzayın uzak uçlarında olduğunu ve seni aylarca göremeyeceğimi bilmek beni mahveder. Ya da yıllarca. Gemilerimizin çoğu zaman çok farklı yönere gittiğini ben de senin kadar iyi biliyorum. Benim olduğunu iddia edip sonra da gidişini izleyemem. Bu yapabileceğim bir şey değil."

"Sentorr, lütfen." Gözleri yaşlarla doldu. "Verebileceğimi al."

"Hepinizi istiyorum," diyorum ona basitçe. "Eğer buna sahip olamayacaksam, sahip olana kadar bekleyeceğim."

ZOEY

Önümüzdeki üç gün hayatımın en uzun günleri olacak.

Sentorr'la aramızda bir şeylerin ters gittiği gemideki herkes tarafından açıkça görülüyor. Yapmamız gereken eğlenceli randevular iptal edildi. Gemi otomatik hatlarda çalışırken o tüm zamanını köprüde monitörlere bakarak geçiriyor. Açıkça dikkatini vermiyor, ama zamanını benimle de geçirmiyor.

Fazla bağlanmamamızın daha iyi olacağını söylüyor.

Sorun şu ki, ben çoktan bağlandım. Sanki kalbim her gün kırılıyormuş gibi hissediyorum. Onu köprüde görüyorum, uzak ve üzgün, ve onu öpmek ve ona sarılmak istiyorum.

Yine de bana izin vermiyor. Beklentiyle bana bakıyor ve başımı salladığımda gözlerindeki ışık sönüyor ve monitörlerine bakmaya geri dönüyor.

Sanırım diğerleri de bir tür anlaşmazlık yaşadığımızın farkındalar. Fran, Cat ve Iris iyi birer ev sahibesi olmak için ellerinden geleni yapıyor, Dünya hakkında konuşuyor ve sanki hiçbirini hatırlamıyormuşum gibi kaçak atıştırmalıklarını paylaşıyorlar. O kadar uzun zaman oldu ki zevklerim insandan çok mesakkah... ama denedikleri için minnettarım. Mürettebattaki diğer adamlar bile iyi görünüyor, ancak Alyvos, Iris'in azarlayıcı el sıkımlarına rağmen bana sürekli kaşlarını çatıyor. Belli ki Sentorr'un duygularıyla oynadığımı düşünüyor.

Belki öyleydim. Belki hala öyleyim.

Gerçekten aşık olursak ne olacağını hiç düşünmedim. Onunla mutlu olabileceğimi biliyorum. *Fool*'daki mürettebatın geri kalanını seviyorum. Sevmemek mümkün değil - Alyvos'un kaşlarını çatmasına bile aldırmıyorum, çünkü o sadece arkadaşısı Sentorr'u savunuyor ve ben Sentorr'u seviyorum.

Ama kardeşlerimin bana ihtiyacı var. Kaspar berbat bir navigatör ve ileriye düşünmediği için yakıtta bir servet yakar. Adiron hiç düşünmüyor. Mathiras çok fazla düşünüyor. Denge için bana ihtiyaçları var. Kaspar'a sakın olmasını söyleyen benim. Adiron'un alay ettiği ve dalga geçtiği kişi benim çünkü Adiron botlarını tekrar yapıştırırsa Mathiras kendini kaybedecek. Ve Mathiras'ın gece geç saatlerde endişelerle dolu olduğunda ve içini dökecek birine ihtiyaç duyduğunda konuştuğu kişiyim.

Kardeşlerim üç uç noktadalar ve yanlarında ılımlı bir varlığa ihtiyaçları var. Kaspar çılgın ve pervasız fikirlerinden birine kapıldığında onu dizginleyecek, navigasyon ve para konusunda iyi biri. Adiron'un bitmek bilmeyen sataşmalarına, aptalca şakalarına ve hırs yoksunluğuna katlanacak biri. Mathiras'ın başarılı bir korsan mürettebatını yönetme yükünü omuzlamasına yardımcı olacak biri çünkü diğer iki kardeşi sorumluluk alma konusunda iyi değil.

Beni on yıl önce kurtardılar. Ben de onları her gün kurtarıyorum.

Ama onların bana Sentorr'dan farklı bir şekilde ihtiyacı var. Mürettebat açısından, bana hiç ihtiyacı yok. *Fool*'un bir navigasyonu var. Elbette yeterince iyi bir navigatör. O harika biri. Ama ben ondan farklı düşünüyorum ve birlikte çalışırsak heyecan verici yollar, yakıt tasarrufu sağlayan fikirler ve trafiğin yoğun olduğu yıldız şeritlerinin etrafından dolaşmanın yollarını bulabileceğimizi biliyorum. Durdurulamaz olurduk. Ama onun bana ihtiyacı yok.

Öyle değil.

Geceleri ona sarılmama ihtiyacı var. Onu öpmeme ihtiyacı var. O yalnız. Yalnız olduğunu söyleyebilirim. Ailesini Ana Dünya'da bırakıp uzak bir bok çukuru gezegene yerleştikten ve etrafında konuşacak kimse olmadığından beri hep yalnızdı. O da benim gibi yalnız, etrafın insanlarla çevrili ama yine de kendini yalnız hissediyorsun.

Onu anlıyorum.

Ona dokunmayı ve onu öpmeyi seviyorum. Her geceyi onunla geçirmeyi düşünüyorum.

ve bunu ne kadar çok istediğimi düşünüp ağlamak istiyorum. Ama yükümlülükler ve aile her şeyden önce gelir. Gelmek zorundalar.

ERTESİ GÜN, kapağın yanında durmuş, yanaşma tüpünün *Küçük Kız Kardeş'ten Fool'a* doğru uzanışını izliyorum. Diğerleri vedalaşıp bana iyi dileklerde bulundular ve şimdi sadece ben ve sessiz bir Sentorr gemiler arasında geçiş yapabilmem için son bağlantının kurulmasını bekliyoruz.

İçimde bir ölü hissediyorum.

Birlikte geçirdiğimiz onca gün? Boşa gitti. Onları yatakta, birbirimizi severek ve birlikte geçirdiğimiz her anın tadını çıkararak geçirebilirdik. Bunun yerine, saatler sefil ve yalnız geçti. Beni umutsuzca istiyor ama beni öpmüyor, sarılmıyor ya da benimle sevişmiyor çünkü ona sonsuza dek veremem. Üzücü olan şu ki, ona sonsuza dek vermek istiyorum ama bu benim elimde değil. Kardeşlerime karşı bir görevim var.

Kenetlenme tüpü bağlanırken bir tıslama duyuluyor ve ardından yeşil ışıklar yanıp sönüyor. "Bu benim işaretim," diyorum, sesimi parlak tutarak ve içimden çığlık atıyor olsam da yüzüme bir gülümseme yerleştirerek.

Bileğimi tutuyor ve ona doğru dönüyorum, gözlerimde umut var. *Benimle geleceğini söyle*, sessizce yalvarıyorum. *Mürettebatını terk eden sen ol*.

"Kal," diye soruyor bana, sesi duygu yüklü. "Zoey, benimle kal. Bunu böyle bitirmeyelim."

"Benimle gelebilirsin."

Sentorr tereddüt eder, sonra başını sallar. "Eğitimli kimse yok. Onları bir kılavuz olmadan bırakmayacağım."

"O zaman ikimizin de sorunu aynı," diyorum ona hafifçe. "Sen ekibini bırakamazsın, ben de benimkini bırakmayacağım."

"Seni seviyorum," diyor bana şiddetle, beni kendine çekiyor ve ikimizi de yırtan tüm ihtiyaç ve özlemle dolu sıcak, aç bir öpücük veriyor. "Kal

benimle birlikte. Onları kendinize ve bana tercih etmeyin."

İrkiliyorum, çünkü içimdeki her şey onun hatalı olduğunu haykırmak istiyor... ama olmadığını biliyorum. "Özür dilerim," diyorum ona ve uzaklaşıyorum.

Gitmeme izin veriyor, yüzünde hiçbir duygu yok. Kapağı açıp kenetlenme tüneline giriyorum... ve tekrar ona bakıyorum. Sentorr taş suratıyla beni izliyor. Dudağım titriyor ve veda etmek için elimi kaldırıyorum.

Benim güzel erkeğim de elini bana doğru uzatıyor ama el sallamıyor. Elini bana uzatıyor, elimi onun elinin içine koymam ve ona katılmam için sessiz bir ricada bulunuyor. Onun yanında kalmam için.

Sanki içimdeki her şey kırılıyormuş gibi hissediyorum. Arkamı dönüyorum ve körlemesine yanaşma tüpüne doğru ilerliyorum. Arkamda mührün tıslamasını duyuyorum ve sonra *Küçük Kız Kardeş'in* kapağı açılıyor ve Adiron orada, beni bekliyor. Kapak bir kez daha kayarak kapanırken hıçkırarak kollarına düşüyorum.

Ben geldim. Sentorr gitti.

Adiron kocaman kollarını bana doluyor ve saçlarımı okşuyor. "Hey, Zo. Her şey yoluna girecek. Geçecek." Tek yapabildiğim ağlamak olunca bana daha sıkı sarıldı. "Oraya gidip onun kışını tekmelemem gerekiyor mu?"

Ve sonra aynı anda hem gülüyor hem de hıçkırıyorum, çünkü Sentorr'un askeri eğitimiyle Adiron'un kışını tekmeleyebileceğinden eminim... ama yine de benim hatırım için gönüllü olmasına bayılıyorum.

Her şeyin daha az acı vermesini sağlamaz ama yine de yardımcı olur.

SENTORR

I

Mürettebat yemekhanede yavaşça toplanırken parmaklarımı sabırsızlıkla tıkırdatmamaya çalışıyorum. Kivian bugün toplantı yapılmasını istedi ve her zaman olduğu gibi ilk gelen benim. Sırada Alyvos ve Iris var.

masanın en ucuna oturup el ele tutuştular. Alyvos eşini o kadar yoğun ve sessiz bir neşeyle izliyor ki ona bakamıyorum. Bu bana ne kaybettiğimi hatırlatıyor. Cat ve Tarekh toplantının başlamasından bir dakika sonra ortaya çıkıyorlar, Cat kollarını Tarekh'in boynuna dolamış, eşinin sırtına binmiş, kulağına fısıldıyor ve sanki yataktan yeni kalkmışlar gibi sırtıyor. Tarekh'in memnun ifadesine bakılırsa, bu güvenli bir bahis.

Doğal olarak Kivian kendi toplantısına geç kaldı ama Kivian bu işte.

Kollarımı kavuşturup sandalyemde arkama yaslanıyorum. Huzursuz ve sinirliyim. Normalde köprüye ve iş istasyonuma dönmek için can atardım ama son zamanlarda aynı çekiciliğe sahip değil. Dönmemi bekleyen flörtöz bir Zoey mesajı yok, bağlanıp sohbet edebileceğim bir sesli iletişim yok. Bir hafta önce *Fool'dan* ayrıldığından beri ona bir mesaj gönderdim. Bir tane.

Burada seni bekliyor olacağım.

Bu k a d a r . Daha fazlası sadece taciz olur. Nasıl hissettiğimi biliyor. Eğer o

fıkrını değiştirirse, onu kollarımı açarak ve kalbimde sevinçle karşılayacağım. Ama bu olmayacak.

İlk kez deęil, *Fool'dan* ayrılıp onların ekibine katılsam nasıl olurdu diye dūřunuyorum. Gerçi burada henūz kimse uygun řekilde eęitilmedi. Belki zamanla... ama řimdilik nav gōrevleri sadece benim omuzlarıma dūřmeye devam ediyor.

"Kivian'ın burada olmadığına inanamıyorum," diyor Tarekh, Cat'i nazikçe bir sandalyeye bıraktıktan sonra kendi sandalyesine oturuyor. Dur durak bilmeyen eşi hemen sandalyesini bırakıp kucağına oturuyor ve kolunu boynuna doluyor.

"Yapamaz mısınız?" Alyvos'un sesi alaycı ve kuru. "ünkü buna inanabilirim."

"Eminim yakında gelir," diye ekliyor Iris gülümseyerek, gözündeki yaraların üzerinde tuniğiyle uyumlu parlak mavi bir kurdele var bugün. "Umarım kötü bir şey için buluşmuyoruzdur."

"şüpheli," diyor Alyvos eşi, siyah saçlarından bir tutamla oynayarak.

Sessiz kalıyorum, etkileşimlerini izliyorum ve içimi kemiren kıskançlıkla savaşıyorum. Zoey burada, kucağımda olmalı ve Cat'in Tarekh'e yaptığı gibi yaramaz şeyler mırıldanmalıydı. Ya da yanımda olmalı, Alyvos ve Iris'i gibi okşamama boyun eğmeliydi. Toplantının ne hakkında olduğunu tahmin edebiliyorum. Kivian ve Fran'in neden geç kaldıklarını da tahmin edebiliyorum. *Fool'da* işler bir kez daha değişiyor.

Yine de benim için her şey aynı. Yalnızım ve sanki göğsümden bir delik varmış gibi hissediyorum çünkü eşim yanımda değil.

Kapı açılır ve Kivian içeri girer, pantolonunun üzerine sade bir tunik giymiştir, ki bu hiç ona göre değildir. Biraz dağınık görünüyor ama altın sarısı teninde hastalıklı bir renk ve alnında belli belirsiz bir ter parıltısı olan Fran'den daha az dağınık.

"Siz iyi misiniz?" Cat soruyor.

Kivian Fran'in masanın başına oturmasına yardım eder ve beline doladığı sert bir kolla ona rehberlik eder. Fran otururken ona minnettar bir bakış atar ve Kivian ona bir bardak su getirir. "Kivian iyi," diyor Fran bir süre sonra, sesi yorgun. Alnını ovuşturuyor.

"Kesinlikle iyi değilim," diye karşılık verir Kivian. "Seni böyle görmek hoşuma gitmiyor

Bu, aşkım. Sen söyle, ben de bir doktor çalayım."

"Hasta mısın?" Iris yüzünü Fran'in koltuğuna dönerek sorar.

Tarekh sırtıyor, Cat'e doğru eğiliyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Cat'in gözleri fal taşı gibi açılıyor, çenesi düşüyor.

Onu neyin rahatsız ettiğini çok iyi biliyorum. Ne de olsa, üç istasyon ziyareti önce doğurganlık arttırıcı satan bir ooli ile buluşmasını ayarlayan bendim. Görünüşe göre işe yaramışlar.

"Hamileyim," diyor Fran. "Sadece biraz sabah bulantısı."

"Sabah bulantısı mı?" Kivian dehşete kapıldı. "Sadece sabah değil, aşkım. Saat öğleden sonra üç. Ve sen en sevdiğim tuniğime, yatağıma, botlarıma ve tuvalete kustun. Eğer bu sabah bulantısıysa kendini sadece sabahla sınırlamalı. Giysilerim daha fazlasını kaldıramaz." Ama eğilip Fran'in koyu renk saçlarını okşayarak alnından uzaklaştırıyor. "Bir doktor kaçırılım mı? Ben varım."

Doktorumuz Tarekh boğazını temizliyor.

Kivian ona homurdanarak, "Oh, defol," der. "Bu farklı." "Eşin olduğu için mi?" diye sorar, eğlenerek.

"Kesinlikle."

Fran gözlerini deviriyor. "Buraya size bunu söylemek ve yaşam alanları hakkında konuşmak için geldik."

Alyvos kolunu koruyucu bir şekilde Iris'in sandalyesinin arkasına doğru kaydırır. "Peki ya onlar?"

"Basitçe söylemek gerekirse, daha fazlasına ihtiyacımız var. Bu gemi bize yıllarca iyi hizmet etti ama artık dört kişilik bir mürettebat değiliz. Benim bakış açıma göre, *Fool'u elden* geçirebilir ve daha fazla alan ekleyebiliriz... ya da fonlarımızı birleştirip daha yeni, daha büyük bir gemi satın alabiliriz."

"Elden geçirildi mi?" Fran soruyor. "Bir gemiye nasıl oda eklersin?"

"Kolay değil," diyor Tarekh. "Bunu yapmaktan hoşlanmıyorum. Yapısal bütünlüğü bozar. Ayrıca, sahip olduğumuz motorla

Daha hafif. Daha fazla k t le  ekeceksek yeni bir kara madde d n   t r c ye ihtiya ımız olacak ve bunlar da ucuz değil."

Kivian bana baktı. "Sentorr?"

Ona umurumda olmadığını söylemek dilimin ucunda. Bir hurda otobüsle ya da *Fool'la* uçuyor olmamızın benim için bir  onemi yok, çünkü Zoey olmadan ben hâlâ içi bo almı  bir insan kabuğuyum. Ama olaylara pratik açıdan bakmaya çalışıyorum, takımın bir parçası olmak için. "*Budala* ya lı," diye itiraf ediyorum. "Bize iyi hizmet etti ama her yıl daha yeni, daha  ık modeller çıkıyor. Onu daha geniş bir yaşam alanına sahip olacak şekilde yeniden inşa etmenin maliyetinin çok daha azına gemileri deği tirebiliriz."

Zoey de daha fazla yaşam alanı isterdi sanırım... eğer burada olsaydı.

"Alyvos?" Kivian soruyor.

" kisi de umurumda değil," diyor ve sonra duraksıyor. "Ama... Iris'in daha fazla odası olsun isterim. Belki bir noktada kendi çocuğumuz için yeterli alan olur."

Iris'in yanakları kızarır ve eşine tatlı tatlı gülümser.

"Güzel." Kivian ellerini birbirine vurur. "G r n    göre hepimiz aynı fikirdeyiz. Kardeşim Jutari'yle konuştum ve doğru fiyata elden çıkarmak isteyecekleri Sınıf II bir Ana Dünya savaş ku u olan birini tanıyor. Kayıt dışı ve her şeyi var, bu da i imiz için  onemli."

Tarekh kaşlarını çatıyor. "Bu ancak ihtiya ımız olan hızı sağlayacak patenci sınıfı bir motorla yenilenirse i e yarar."

Kivian sadece sırtıyor. "Bundan bahsetmen komik..."

ZOEY

İki Hafta Sonra

Little Sister'daki yerimde otururken saçıma bir şey çarpıyor. Yıldız haritaları önümdeki ekranlara yayılıyor, nakliye şeritleri haritalanıyor ve en yakın sistemden geçen olası rotalar, hangisinin yakıt, hız ve gizlilik açısından en iyisi olacağını belirlemek için bilgisayardaki algoritmalar tarafından izleniyor. Dikkatimi vermem gerekirdi. Bunun yerine, pencereden boş gözlerle uzaktaki renkli bulutsuya bakıyor ve Sentorr'un nerede olduğunu merak ediyorum. Eğer beni özlerse.

Çünkü onu çok özledim.

Saçlarım tekrar seğiriyor ve yüzümden uzaklaştırmak için uzandığımda soğuk ve yapışkan bir şeyle karşılaşıyorum. Korku dolu bir nefesle saçımdan mavi bir erişte koparıyorum. Bu da ne...

Arkamda, Adiron kıs kıs gülüyor.

Dönüyorum ve erişteyi köprünün üzerinden ona fırlatıyorum. "Sen tam bir pisliksin!"

Atışımı savuşturup kâsesinden bir tane daha alıyor ve çatal bıçak kullanmadan h  p  rdeterek yiyor. "Bunu bana   detecek misin?" Kuyruğu en yakın duvara meydan okurcasına vuruyor.

Ona ters ters bakıyorum ve monit  rlerime geri d  n  yorum. "Hayır. Beni yalnız bırak." Bu kez Adiron sert bir i     ekiş yaptı. "Artık hi   eğlenceli değilsin, Zo."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım i  in   zg  n  m," diye   ıkışıyorum ona. "Daha eğlenceli olmaya   alışacağım." Omzumda bir erişte par  ası daha buldum ve bir fıskeyle uzaklaştırdım. "Bunun keffing işinin bir par  ası olduğunu bilmiyordum."

"  yle değil. Sadece bu erkek i  in daha ne kadar   z  leceğini merak ediyorum." Sentorr'u d  ş  nmek bile tekrar ağlamak istememe neden oluyor. "Acımayı bırakana kadar." Sesim kendi kulaklarıma bile titrek geliyor.

"Onunla konuşmayı denedin mi?" Başımı sallıyorum ve o devam ediyor. "Sence de şöyle değil mi? Eminim o da mutsuzdur."

D  n  p omzumun   zerinden iri yarı kardeşime bakıyorum.      arasında Adiron'a en yakın olan benim. Tam bir baş belası ama altında bir yerlerde iyi bir kalbi var. "Bana aşk tavsiyesi mi veriyorsun? Son on yılda, bir t  r uzay fahişesi olmayan bir kadınla tanıştın mı?"

Bana sırtıttı. "Kalbinin kırılmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum, hepsi bu."

"Eminim şöyledir," diye mırıldanıyorum, biri biter bitmez başka bir hesaplamaya başlıyorum. "Her seferinde sana bedava vermek yerine keffing i  in   deme yapmanı istiyorlar."

Kahkahası k  pr  de uğulduyor. "Sentorr bu kadar alıngan olduğunu biliyor muydu?" Ona parmağımı g  steriyorum, D  nya'ya ait bir jest ama yine de son derece yerinde.

Yine sadece g  l  yor ve belli ki benim diken diken olmam onu eğlendiriyor. "Sadece kendini perişan ettiğini s  yl  yorum. Eğer bu erkeği istiyorsan, git ve onu al. Onu kontrol ettik ve kabul edilebilir durumda, o y  zden bu konuda endişelenmene gerek yok."

Kabul edilebilir mi? Ekranıma kaşlarıma   atıyorum, ellerimi meşgul etmek

için aynı sorguyu tekrar çalıştırmak üzere dokunuyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Mathiras kredi şirketindeki arkadaşına mali kayıtlarını tarattırdı. Her şey yolunda, ki bu iyi bir şey. Gerekirse sana bir gemi alabilir. Kaspar kimliğini üç farklı güvenlik veritabanında araştırdı ve ellerinde bulunan son kayıtlar orduda olduğu döneme ait. Tutuklama emri yok, kabataslak bir geçmişi yok, Ana Dünya'da bir arkadaşı yok."

Yavaşça sandalyemde dönüp Adiron'a bakıyorum. "Bunu yaptığınıza inanamıyorum. Onu kontrol mü ediyordunuz?"

Adiron homurdanıyor ve elindeki kaseyi en yakın yüzeye bırakıyor. "Seni birkaç günlüğüne onunla bırakıp önce bu tür şeyleri kontrol etmeyeceğimizi düşündüğüne inanamıyorum."

"Ben büyük bir kıyım," diye itiraz ediyorum.

"Öylesiniz ama aynı zamanda bizim küçük kız kardeşimizsiniz ve size göz kulak oluyoruz."

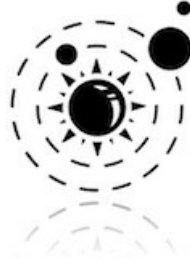
Sıcak gözyaşları bir kez daha görüşümü bulanıklaştırıyor. O harika biri. Hepsi öyle... ve sorun da tam olarak bu. O kadar şefkatli ve muhteşemler ki, Sentorr'u özlemekten içim boşalsa bile onları asla terk edemem. "Sadece... bana bunun daha iyi olacağını söyle. Bu acının geçeceğini. Bir noktada onu unutacağımı söyle."

Adiron ayağa kalkıyor. Yanıma yaklaşıyor ve elini omzuma koyarak rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor. "Sana bunu söyleyemem. Yakın zamanda daha iyi olacağını da söyleyemem, çünkü bir keresinde bir kızla tanıştım ve onu eşim sandım. Meğer yalancı ve dolandırıcıymış ve zaten bir erkeği varmış. Ondan sonra tüm kadınlara olan inancımı kaybettim. Yani hayır, size daha iyiye gideceğini söyleyemem. Sevdiğimiz zaman, tüm kalbimizle ve her şeyimizle severiz. Ama size ne söyleyebilirim biliyor musunuz?"

Burnumu çekerek gözlerime bakıyorum. "Ne?"

"Kulağında bir erişte var." Ne demek istediğini sormadan, korku çığlıklarımı duymazdan gelerek soğuk, sümüksü bir erişte daha attı.

Moral konuşmalarına göre, en iyisi değil, ama deniyor.

SENTORR

M *Küçük Kız Kardeş'in* selamını gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Zoey için alışılmadık bir şekilde öğleden sonra erken bir saatti ama yine de köprüde yalnızdım. Beni heceleme sırası Kivian'daydı,

Ama onu kovaladım ve Fran ile vakit geçirmesini söyledim. İyi bir arkadaş değilim ve bugünlerde kendimi uyuyamayacak kadar huzursuz hissediyorum. Bu yüzden çalışıyorum. Yeni bilgiler edinmek umuduyla daha önce binlerce kez geçtiğim yollarda örnek uçuşlar çiziyorum. *Fool'u* saatte bir düzine kez yönlendirip yeniden yönlendiriyorum.

Ve şimdi, tüm bu bekleyişin karşılığını aldım. Üç uzun hafta boyunca Zoey'nin beni arayıp fikrini değiştirdiğini söylemesini umdum. O da benden ayrı kalmaya dayanamıyor.

Telsizi göğsümde sıçrayan bir sevinçle açıyorum... ancak Kaspar'ın mavi yüzü video ekranına baktığında çöktüğünü hissediyorum. Beni görünce başını salladı ve sonra ekran dışındaki birine dirsek attı. "Telefonu açtı. Siz ikiniz buraya gelin." Bir dokunuşla video genişliyor ve sonra üç kardeşinin de yüzüne bakıyorum.

Korku içimi sıkıyor. Kötü bir şey oldu. "Zoey. Sorun ne?"

Onunla mı? Bana nerede olduğunuzu söyleyin, hemen orada olacağım." Durumun ne olduğu ya da yeni savaş kuşumuzu almak için Kivian'ın kardeşi Jutari'nin geri kalmış gezegenine gidiyor olmamız önemli değil. Zoey'nin bana ihtiyacı var.

"Sakin ol," diyor Kaspar. "Sadece seninle konuşmamız gerekiyor."

"Bok gibi görünüyorsun," diye ekliyor Mathiras.

"Pişmiş bok," diye katılıyor Adiron. "Görüyorum ki sadece Zoey değil. Seni özlüyor, seni koca aptal piç. Madem senin eşin, neden gitmesine izin verdin?"

Elimi alınma götürüyorum. "Zoey iyi mi?"

"Eğer 'iyi' derken kalbi kırık, ağlamaklı ve kendinde değil demek istiyorsan? Evet, gayet iyi," diye homurdanıyor Kaspar, arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak. "Artık neredeyse hiç uyumuyor ve hayalet gibi. Hepsi seninle işler yolunda gitmediği için. Ona ne söylediğini bilmek istiyorum."

Beni mi suçluyorlar? Alınmak yerine, duygulandım. Bu üç adam kız kardeşlerini gerçekten en iyi şekilde önemsiyorlar. Onlara sahip olduğu için çok şanslı. "Sanırım tam olarak 'gitme' ve 'kal' dedim."

Birbirlerine bakarlar. "Açıkla," der Mathiras.

"Zoey her yönüyle mükemmel. Kalbim onda ve bunu bilmesine izin veriyorum. Ama benimle birlikte olmayacak çünkü hayatını sana borçlu olduğunu düşünüyor. Seni terk edemeyeceğini düşünüyor. Senin ona bir yol gösterici ve bir kardeş olarak ihtiyacın var ve onun kendi mutluluğunu araması ihanet olur."

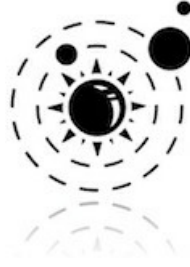
Mathiras kaşlarını çatır. Kaspar çenesini ovuşturarak düşünüyor. Adiron sadece gözlerini deviriyor.

"Mutlu değil," diyor Mathiras sonunda. "Tek istediğimiz onun mutlu olması. Bizimle olmak zorunda değil. Hangi seçimi yaparsa yapsın onu destekleyeceğiz."

"Ve Zoey seçiminin biz olmamız gerektiğini düşünüyor." Kaspar düşünceli bir şekilde çenesini tekrar ovuşturuyor. "O halde ona seçeneklerini geri vermeliyiz."

Heyecanımı saklamaya çalışarak kontrol panelinin kenarını kavırıyorum. Zoey. Onu tekrar görmek için her şeyimi verirdim. "Bana aklında ne

olduğunu söyle."

ZOEY

I Aynadaki yorgun kadına bakıyor, kırık bir kalbin yüzümde görünmesinin ne kadar süreceğini merak ediyorum. Sentorr'u görmeyeli bir ay oldu. Parçalanmış bir kalple bir ay.

Göğüs. Aşktan umudumu kesmeye karar verdiğimden beri bir ay geçti. Sentorr'un pürüzsüz, sıvı sesini duyup tüylerimin diken diken olmasından bu yana bir ay geçti.

Düşündüğümünden daha zor oldu.

Ne aptalım, gemiye döndüğümde her şeyin normale döneceğini sanmıştım. Görevlerime başlayacağımı ve yüz yüze flörtümüzü unutacağımı. Ama yapamıyorum. Konsantre olamıyorum çünkü Sentorr'u ve öpücüğünü düşünmeden edemiyorum. Yüzüme dokunduğunda hissettiklerimi. Ağzı, gülümsemesi, sanki sırtına bir cetvel bağlanmış gibi kendini çok dik tutması. Bunu bile seksi buluyorum.

Ve şimdi sevilmenin nasıl bir şey olduğunu tattığıma göre, eski halime geri dönemem. Onu unutamam. Öpülmenin, okşanmanın, kollarına sarılmanın nasıl bir his olduğunu unutamam. Sevilmenin nasıl bir his olduğunu unutamam. Ona sırtımı döndüm ve sanki göğsümde kocaman bir delik varmış ve bütün gün yaralı bir şekilde dolaşıyormuşum gibi hissediyorum. Kapattığımda

Geceleri gözlerimi açtığımda ona söyleyebileceğim her şeyi, ona dokunabileceğim her yolu düşünüyorum.

O benim aşk şansımdı. Ondan başka kimseyi istemiyorum.

Böyle bir seçim yapmak zorunda kaldığım için çok pişmanım. Kardeşlerimi seviyorum ama bu Sentorr'un bana verebileceğinden farklı bir sevgi ve yeterli değil.

Ne kadar aptalım ki öyle olacağını düşünmüşüm?

Onunla tanışmadan önce tek istediğim o flörttü. Uzun, sessiz geceler boyunca dört gözle beklediğim o tatlılık. Arkadaşlık. Şefkat.

Artık hiçbir şeyim yok. Sentorr sessizliğe gömüldü ve onunla iletişime geçemiyorum, çünkü geçersen benden ona dönmemi isteyeceğini biliyorum. Umutsuzca istiyorum ama yapamıyorum. Bu yüzden duygularımı gizliyorum, zamanla kaybolacaklarını umuyorum ve hareketleri yapıyorum. En azından deniyorum. Yine de uyuyamıyorum. Her uzandığımda Sentorr'u düşünüyorum. O da benim kadar üzgün mü? Sefil mi? Yoksa beni çoktan unuttu mu? Sıkıntılarını hafifletmek için bir istasyonda güzel bir mesakkah fahişesi mi buluyor? Bundan şüpheliyim ama zihnim en kötüsünü hayal etmemi istiyor. Onunla birlikte olamasaydım mutlu olmasını isterdim, değil mi? Teorik olarak bunu yapmalıyım ama onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi gözlerini oymak istememe neden oluyor.

Bu da beni daha kötü hissettiriyor.

Yüzüme su çarpıyorum ve havluyla kurulanıp kamaramdan çıkmadan önce yansıma son bir kez daha içtenlikle bakıyorum. Saçlarımı her zamanki at kuyruğu haline getiriyorum ve köprüye doğru giderken esniyorum. Sentorr'suz bir geceyi daha atlatabilmem için biraz gece çayına ihtiyacım var. Gece çayı ve bir sürü mendil.

Tabii ki köprüye vardığımda çayı ya da başka bir şeyi tamamen unutuyorum çünkü pencerelerin görüş alanında devasa bir savaş kuşu var ve tam ona doğru gidiyoruz. Öfkeli bir ses çıkarıyorum ve Kaspar'ın başını kontrol panellerine yaslamış uyukladığı istasyonuma koşuyorum. "Ne yapıyorsun sen?"

Başını kaldırıyor, gözlerini kırıştırıyor ve sonra gözlerini ovuşturuyor. "Uyuyor musun?"

"O gemiyle çarpışma rotasındayız, seni aptal," diye çıkışıyorum, onu sandalyemden itiyorum ve ekran üstüne ekran açıyorum. Rotamızdan çıkmadık, bu da bunun planlı olduğu anlamına geliyor. İticileri yeniden yönlendirmeye ve görüş alanımızdaki gemiyle ilgili bilgileri çekmeye başlarken, Kaspar'a bu kadar dikkatsiz olduğu için tekrar ters ters bakıyorum.

Homeworld Sınıf II savaş kuşu, artık özel mülkiyette, ekranımda yazıyor. Bu *Jabberwock*.

Kaspar omzumun üzerinden bakıyor. "Jabberwock nedir?"

"Bu insani bir şey," diye çıkışıyorum ona. "Onlara doğru savrulmamızı mı istiyordun? Yoksa bu kadar dikkatsiz misin?"

Başını kaşıyor ve sonra bana sırtıtıyor. "...Evet?"

Öfkeli bir ses daha çıkarıyorum, kulaklığımı kulağıma takıyorum ve navigatörlerine bir sesli iletişim isteği gönderiyorum. "Bunu düzeltebileceğimi umsanız iyi olur! Şu haliyle beş dakika içinde gövdelerini kazımaya başlayacağız."

Tek söylediği "Huh," ve bende onu boğma isteği

uyandırıyor. Keffing aptalı. İşte bu yüzden onları terk

edemiyorum. Bu-

Jabberwock iletişim isteğime bağlanıyor. "Selam *Küçük Kardeş*," diyor dizlerimi titreten pürüzsüz, tanıdık bir ses. Eğer oturmuyor olsaydım, yere yığılacaktım. Bu haliyle, kemiksiz bir su birikintisi içinde yere düşmeye çok yakın hissediyorum.

"Sentorr?" Fısıldıyorum. "Ne...?"

Kaspar'a bakmak için dönüyorum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve sırtıtıyor. Ben bakarken, bana doğru uzanıyor ve ekranımdaki yeniden yönlendirmeyi geçersiz kılıyor. "Gemiler arası buluşma için kenetlenme tüpünü fırlatmaya hazırlanın."

Gemiler arası buluşma mı? *Jabberwock* talebi kabul ederken ve savaş kuşunun yanına sorunsuzca yanaşırken aptal aptal bakıyorum. "Ben... anlamıyorum," diyorum sonunda.

"Bunu yüz yüze görüşerek çözmeliyiz Zoey. Gemiye gelmek için izin istiyorum?"

"Um, kabul edildi," diyorum zayıfça.

Sentorr bana "Yakında görüşürüz," diyor ve sonra bağlantıyı kesiyor.

Kaspar'a suçlayıcı bir bakış atarak sandalyemde dönüp duruyorum. "Neler oluyor?"

"Dinlemiyor muydun? Gemiden gemiye toplantı," diyor ve uzaklaşırken kendi kendine ıslık çalıyor. "Acele etsen iyi olur. Tüp kısa sürede bağlanacak."

Sandalyemden hızla kalkıp odama gitmeden önce boğuk bir ses daha çıkarıyorum. Aman Tanrım. Lekeli bir standart kazak giyiyorum. Odama dalarken koltuk altımı sinsice kokluyorum, sonra yeni bir şeyler bulmak için çamaşırlarımı karıştırıyorum. Kef. Kef. Kef. Neden bugün saçımı yıkamadım? Saçıma dokunduğumda kıvrıkcık ve dağınık olduğunu hissediyorum ve elime hiçbir şey geçmeyince kıyafet değiştirme fikrinden vazgeçerek tuvalete doğru koşuyorum. Yansımama bakıp inliyorum, çünkü gözlerimin altında halkalar var ve çok ama çok solgunum. Saçlarım dağınık.

Bir ay önceki Zoey'nin bir erkeği memnun etmek için makyaj yapmak ya da saçını düzeltmek istemediğini düşünmek. O Zoey belli ki yalanlarla doluydu. Parmaklarımı yüzümde gezdiriyorum, sonra lavaboda ıslatıyorum ve saçımdaki en kötü uçuşmaları düzeltmeye çalışıyorum. Seksi değilim. Dış Halka'ya giden bir uçuş görevindeki herhangi bir yıkanmamış, aşırı yorgun navigatör gibi görünüyorum... ki öyleyim.

Ama bu farklı.

Erkeğim beni tekrar görmeye geliyor. O kadar güzel olmalıyım ki tutkuya kapılsın ve ayaklarımı yerden kessin. Tabii bu muhtemelen Sentorr'un yapacağı bir şey değil, diye düşünüyorum kendi kendime. O daha çok bana soğuk soğuk bakacak ve sonra onu öpmemi isteyecek bir tip.

Ki bu hala çok seksi.

Gergin bir şekilde son bir kez saçımı düzeltmeye çalışıyorum. Kenetlenme zili tepemde çalıyor ve ben odamdan çıkıp *Little Sister'in dolambaçlı* koridorlarında gemiden gemiye geçiş kapısına doğru koşuyorum.

Dar koridorda sıralanmış kardeşlerimi geçerek ileri atılıyorum, tam o sırada kapak açılıyor ve Sentorr içeri adım atıyor. Hayattan daha büyük, benden daha uzun.

Hatırladım, o kadar muhteşem ve gururluydu ki onu gördüğümde kurbağa gibi vırakladım. Arkamda bir yerde Adiron kıs kıs gülüyor. Umurumda değil. O burada. Sentorr'um geri geldi. Önünde tapınan bir aptal gibi duruyorum, açlıkla onu görmeye çalışıyorum. Ama ileriye doğru adım attığında, yanlış gemide olduğunu fark ediyorum.

Olamaz.

Olamaz, belki de bu hiç de iyi bir şey değildir. "*Budala'ya* ne oldu?" Birden dehşete kapılarak ağzımdan kaçırdım. Mürettebatı öldürüldü mü? Avlanıyorlar mı? "Seni saklamamız mı gerekiyor? Ya da-"

Sert eller üst kollarımı kavriyor ve Sentorr başını bana doğru sallıyor. "Sakin ol. Herkes iyi. Kimse avlanmıyor." Duraklıyor. "En azından galaksinin bu ucunda değil."

"Geminiz nerede? Neden buradasınız? Nasıl-"

"Bırak adam konuşsun, Zo. Kef me." Adiron omzumu dürttü. "Onun için çıldırıyorsun."

Öyle miyim? Öyleyim. Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, duygularla doluyum. "Özür dilerim."

Sentorr bana bakarak, "Aslında buraya konuşmaya gelmedim," diyor. "Bunu yapmak için geldim." Kuyruğu belime dolanıyor, etrafımda kilitleniyor ve sonra beni kendine çekiyor ve ağzı ağzıma iniyor. Öpücüğü kavurucu derecede sıcak, vaat, ihtiyaç, şehvet ve son bir aydır özlemini çektiğim, asla elde edemeyeceğimi düşündüğüm tüm o güzel, nefis şeylerle dolu. Ona karşı inliyorum, ellerim üniformasının önünde kıvrılıyor ve kimin kime yapıştığını bilmiyorum, sadece birbirimize kilitlendik ve asla bırakmak istemiyorum.

Adiron arkamızda bir yerde öğürme sesi çıkarıyor.

"Emdiğin kız kardeşimin yüzü," diyor Kaspar. "Yapamaz mısın?"

Sentorr beni bırakmadan önce ağzımı şehvetli bir şekilde yalıyor. Yüzümdeki şaşkın ifadeye sırtıyor ve yanağımı okşuyor. "Benimle *Jabberwock'a* geri gelmeni istiyorum. Ya da ben buraya, *Rahibe'ye* geleceğim. Her iki durumda da seninle olmak istiyorum."

Ağızına bakarken mutlu bir şekilde kemiksiz bir şekilde ona doğru sarkıyorum. Öpüşmelerimizden dolayı hâlâ nemli ve tekrar tatmak istiyorum. Aslında ne dediğini zar zor fark ediyorum ama sonra anlıyorum. "Bekle... *Jabberwock? Budala'ya ne oldu?*"

Bana dokunmadan duramıyormuş gibi başparmağını alt dudağımda gezdirerek, "Çeyreklikler dar gelmeye başlamıştı," diyor. "Kivian kayıt dışı bir savaş kuşu satan birini tanıyordu, biz de onu elinden aldık."

Mathiras ısıklık çalar. "Bir savaş kuşu. Hızlı ve tehlikeli - her iki dünyanın da en iyisi."

Benim muhteşem erkeğim sırtıyor. "Neyse ki ordudayken bir tanesini kullanmıştım, bu yüzden benim için eve dönmek gibi bir şey."

"Oh," diye nefes alıyorum. Savaş kuşlarını hep arzulamışımdır. Bir de Sentorr. Onlardan birinde navigasyon yapma düşüncesi cazip geliyor ama kardeşlerimin bana kıyamayacağını biliyorum. "Mürettebatınızda başka bir navigatör mü var?"

"Tam olarak değil." Başını sallıyor. "Seni onlara tercih ediyorum."

Boğazımda küçük bir protesto sesi çıkarıyorum, çünkü... savaş kuşu. Ve mürettebatı çok iyi. Böyle bir gemide takılmayı çok isterdim. Onları terk etmesi yanlış görünüyor, özellikle de navigasyon en önemli şeylerden biriyken.

-Gemideki en çok iş olmasa da.

Mathiras boğazını temizliyor. "Bence sen de onlarla gitmelisin,

Zo." Şaşkınlıkla dönüp kardeşime bakıyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Başını salladı. "Hepimizin var."

Kaspar bana göz kırpmıyor. Adiron sadece sırtıyor.

Tuzağa düşürüldüğümün farkındayım. Kaspar navigasyonu iptal etmedi. Beni transfer edebilmeleri için Sentorr'la buluşmayı ayarladı. Acı içime saplandı. Sentorr'un kollarından ayrıldım, parçalanmıştım. "Benden kurtulacak mısınız?"

"Hayır," diyor Mathiras. Yanıma geliyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor. "Biz seni seviyoruz. Senin bizim küçük kız kardeşimiz olduğunu söylediğimizde ciddiyyiz. Kef, sana kan kardeşimiz Vanora'dan daha yakınız."

Gülömsüyorum ama gözlerim yaşlarla doluyor. Madem bu kadar yakınız,
neden

Benden kurtulmak mı?

"Ama senin mutlu olman gerek. Bu katı boyunlu askere aşık olduğun çok açık." Mathiras Sentorr'a başını sallar. "Ve gemisinde ona ihtiyaç var. Ve senin de ona ihtiyacın var. Bu yüzden gitmen gerekiyor."

"Ayrıca, gemide başka insanlar da var," diyor Kaspar. "İnsan dişiler. Kendi türünden başkalarının yanında olmak senin için iyi olacak. Bizim yapamayacağımız şekilde sana destek olabilirler."

"Saç örmek gibi," diyor Adiron ve yüzünde bir öpücük ifadesi beliriyor. "Ve birbirimizin giyinmesine yardım etmek gibi."

Kaspar, "Kef me, eğer birbirlerinin giyinmesine yardım ediyorlarsa, gidip izlemek istiyorum," diye mırıldanıyor.

Mathiras döner ve ikisine de ters ters bakar.

Kaspar'ın ne kadar haklı olduğunu ya da geçmişte saçımı ördüklerini söylemiyorum. "Diğer insanları size tercih etmem. Bunu biliyorsunuz!"

"Zoey," diyor Mathiras nazikçe omuzlarımı sıkarak. "Onlarla gidiyor olman bizi terk ettiğin anlamına gelmez."

"Öyle değil mi?" Kalbim kırılıyormuş gibi hissederek fısıldıyorum. Bir el benimkini okşuyor ve Sentorr sessiz bir destek gösterisiyle parmaklarını sessizce benimkilerle birleştiriyor.

"Sen bizim kardeşimizsin. Bu gemide ya da başka bir gemide olman bunu değiştirmez. Onlarla gidersen, tam zamanlı birini bulana kadar deniz güvenliğini biz sağlarız. Bunu daha önce de yaptık. Yine yapabiliriz."

"Çok fazla yakıt yakacaksın," diye uyarıyorum.

"Faturayı ona göndereceğiz," diyor Adiron. "Adam

yüklü." Sentorr sadece homurdanıyor ve elimi sıkıyor.

"Ama sizi göremeyeceğim," diye fısıldıyorum Mathiras'a bakarak. Yırtıldım. Hem de çok.

"Her gün telsizden konuşacağız," diye söz veriyor.

"Ve yeni birini bulana kadar bize haritalar ve yıldız haritaları göndermeye devam edebilirsin," diye ekliyor Kaspar. "Onları sadece uzaktan gönderiyor olacaksınız."

Adiron oldukça sessizdi (yani Adiron için) ama konuştu. "Ve birbirimizi ziyaret etmeyi planlayacağız. Sentorr seni en azından iki ayda bir bizi ziyarete getirmeyi kabul etti. Gemilerimizin bir şekilde bağlantı kurması iyi olacak. Ağ kurabilir ve ipuçlarını paylaşabiliriz."

Sentorr sessizce, "Boş zaman hepimiz için iyi olacak," diyor. "Özellikle de Fran ve Kivian bir çocuk beklerken."

Oh.

Gitmem için beni cesaretlendiriyorlar. Kardeşlerimin yüzlerine bakıyorum ve en büyük endişelerinin benim mutluluğum olduğunu anlıyorum. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Gözyaşlarına boğuluyorum ve kollarımı Mathiras'ın beline doluyorum. "Sizi seviyorum çocuklar."

"Biz de seni seviyoruz küçük kardeşim," diyor en büyük ağabeyim, beni sıkıca kavradıktan sonra Kaspar'a sarılabilmem için beni bırakıyor. Beni tutup kendine doğru çekiyor, ayaklarımı yerden kaldırarak ciğerlerimi neredeyse boşaltan büyük bir ayı gibi sarılıyor ama sonra aynı hızla beni tekrar yere bırakıyor ve tam bu sırada Adiron kolunu boynuma doluyor ve beni kendine doğru çekerek saçlarımı okşuyor.

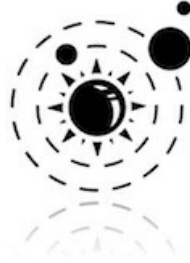
"Bizi unutmasan iyi edersin," diyor Adiron bana.

"Asla." Ve tekrar gözyaşlarına boğuldum, çünkü Sentorr ile gideceğim ve kardeşlerimi geride bırakacağım ve aynı anda hem çok mutlu hem de çok üzgünüm.

"Gitmek zorunda değilsin," diye sesleniyor Sentorr ve Adiron'un başımdaki eli acı veren sürüklenişini yavaşlatıyor. Elinin altından sıyrılıyorum ve Sentorr'la yüzleşmek için dönüyorum. Benim güzel, gururlu, asker duruşlu ve sadece benim için gülümseyen sert ağızlı Sentorr'um. Şu anda gülümsemiyor. Aslında, neredeyse acı çekmiş gibi görünüyor. "İstediğim son şey senin mutsuz olman Zoey. Eğer onlarla kalmak istiyorsan-

Kendimi onun kollarına bırakıyorum ve o başka bir şey söyleyemedi
onu öpüyorum. Bunu istiyorum.

Onu istiyorum.

SENTORR

S Birkaç saat sonra *Jabberwock'un* motorları mırıldanarak uzayın derinliklerine, *Küçük Kız Kardeş'ten* uzaklaşıp bir sonraki varış noktasına doğru süzülüyordu. Zoey yanımda, çantaları yatağımın ucunda ve

Kollarımın arasında kıvrılmış, omzuma doğru hıçkırıyor.

Ağlama nöbetleri arasında bana "Daha önce hiç onlardan uzak kalmamıştım" diyor. "Ya tüm yakıtı yakarlarsa ve sonunda iflas ederlerse?"

"Onlar korsan, Zoey. Korsanlar. Sinsi olmak onların işi. Eğer tüm yakıtlarını yakarlarsa, bir yardım sinyali gönderirler ve onları kurtarmaya gelenleri soyarlar."

Ben saçlarını okşarken burnunu çekiyor. "Tıpkı asteroitteki o pisliklerin bize yaptığı gibi."

"Bu doğru."

"Bu gece Kaspar'a çizelgeler göndermem gerekecek. Ve muhtemelen ona uzaktan rota düzeltmemi sağlayacak bir program göndermem gerekecek. Öyle olmadığını düşünse bile navigasyon konusunda berbat." Islak yüzünü üniformama sürtüyor ama aldırmıyorum. Zaten gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Sorun değil," diyorum ona. "Alyvos ve Iris'e bu gece onlarla yer değiştireceğimizi bildiririz."

Ayağa kalkıyor ve bana titrek bir gülümseme veriyor. "Özür dilerim. Koca bir bebek gibi davranıyorum, biliyorum. Bir yanım iyi olacaklarını biliyor. Muhtemelen en yakın istasyona gidiyorlar, böylece Adiron kız kardeşi ona bok atmadan aletini birkaç uzay fahişesine sokabilecek, ama bir yanım da endişeleniyor."

Bir elimle sırtını ovuyorum. Zoey şu anda üzgün ve savunmasız olduğu için çiftleşmeyi düşünmemeye çalışıyorum ama düşünmemek çok zor. Bana doğru kıvrılmışken, göğüsleri göğsüme bastırırken, bacakları kalçamın üzerinde sallanırken değil. Onu öpmekten, her yerini tatmaktan başka bir şey düşünmek zor.

Ama onu zorlamak da istemiyorum. Ona sahip olmak için bu kadar bekledim, birkaç gün daha bekleyebilirim. "Tabii ki endişeleneceksin," diyorum ona. "Onları sürekli kontrol edeceğiz, söz veriyorum. Seni kontrol etmeyeceklerini mi sanıyorsun? Sana doğru davrandığımdan emin olmak için?"

Bu onun sulu gözlerine bir gülümseme getirdi. "Muhtemelen bizi gözetleyebilmek için cihazıma dinleme cihazı yerleştirmişlerdir."

Ona gülümsüyorum, ama aynı zamanda eşyalarını kontrol etmeyi de aklıma not ediyorum. Her ihtimale karşı. Çünkü onlar korsan. "Ve eğer bir gün mutlu olmazsan, seni hemen onlara geri götüreceğim, hem de hiç soru sormadan." Bu beni öldürecek ama onun gözyaşları dışında her şeye katlanabilirim. Onlar beni parçalıyor.

Parmakları üniformamın ön kısmında geziniyor, boyun kısmındaki bağcığı yokluyor. "Hayır. Ben mutluyum. Seni o kadar çok özledim ki, canım çok yandığı için öleceğimi sandım Sentorr. Bir hata yaptığımı düşünüp durdum ama bunu nasıl düzelteceğimi bilemedim. Seni istedim. Seni istemekten hiç vazgeçmedim."

Parmak eklemlerimi çenesine sürterek yumuşak tenini okşuyorum. "Bana hep sahiptin. Seni bekliyordum. Gerekirse seni beklemeye devam edeceğim."

Zoey başını sallıyor. "Beni ne daha iyi hissettirirdi biliyor musun?" Bakışları benimkilerle buluştuğunda, "Güzel, ayak parmaklarını kıvıran bir orgazm," diyor.

İnledim. "Zoey, acele etme-"

"Güzel. Bu, bu sefer seni keşfedeceğim anlamına geliyor. Gerçekten bir şansım olmadı

Son kez. Mahmuzunun alt tarafının hassas olduğu doğru mu? Dokunması sert mi? Dokunabilir miyim?"

Beni öldürecek.

"Sentorr?"

Söyleyecek sözüm yok, sadece aç bir ihtiyaç. Kararsız bir elle yakama uzanıp oradaki bağı çözüyorum, sonra otomatik mühürün yavaşça aşağı kaymasına izin veriyorum. Zoey boğazından sabırsız bir ses çıkarıyor ve otomatik mühür daha üniformamı açmayı bitirmeden giysilerimi çekiştiriyor, elini içeri sokup göğsümü okşuyor. "Sana hiç dokunmamalıydım," diyor bana, parmakları göğüs ucumda gezinirken bile sesi alçak ve tatlı. "Çünkü neyi kaçırdığımı bilmiyordum. Öğrendiğimde, seni kaybetmek dayanılmaz hale geldi."

"Beni kaybetmedin," diyorum ona, onu kendime daha da yaklaştıracak. Hâlâ yanıma kıvrılmış durumda ve boynuzsuz alnına bir öpücük konduruyorum. İnsanların pürüzsüz, yuvarlak kafalarıyla tuhaf olduklarını mı düşünüyordum? Boynuzlarından biriyle yüzüme vuramayacağını bildiğim için bana karşı böyle hissetmesi hoşuma gidiyor. O mükemmel; zarif ama vahşi, narin ama korkusuz. Onunla ilgili hiçbir şeyi değıştirmezdin.

"Çok sevindim," diyor ve sonra üniformamı itiyor, ben de kollarımı çıkarmasına yardım ediyorum. Pazularına hayranlıkla bakıyor, parmaklarını koruyucu kaplama boyunca gezdirmeden önce bir tanesinin sert kasını sıkıyor. Bana dokunurken yüz ifadesi çok yoğun, omzum boyunca ilerliyor, sonra göğsümden aşağı inip göbeğimi okşuyor. Sonra pantolonuma doğru ilerliyor ve pembe ağzını hınzırca bir gülümseme kaplıyor, ardından fermuara dokunuyor ve fermuar çözülmeye başlıyor.

O aç gözlü ifadesiyle bana bakmasını izleyemem. Bunu yaparsam, pantolonumun içine boşalırım ve gece sona erer. Botlarımı tekmeleyip kalçalarımı kaldırıyorum, o pantolonumu kalçalarımın altına aşağı çekerken ben de ondan başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum ki hızımı ayarlayabileyim. "Yeni geminin kameraları daha büyük."

"Çok büyük," diye mırıldanıyor ve sanki savaş kuşundan değil de ondan bahsediyormuş gibi sikimin zıpladığını hissedebiliyorum.

"Köprüde dört yerine altı istasyon için yerimiz var ve iki

Ekstra ekip odaları. Daha büyük dinlenme alanı. Daha büyük yemekhane. Daha büyük silahlar."

Zoey hülyalı bir sesle, "Büyük silahları severim," diyor ve elleri kalçalarımın iç kısımlarına gidip hafifçe okşuyor. Yatağın kenarında diz çöküyor, göğüsleri çıplak bacaklarıma bastırıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, çünkü bu şimdiye kadarki en tatlı işkence. "İki de misafir odası var. Kardeşlerinizin ziyareti için fazlasıyla yeterli oda."

"Mmm."

"Eğer kendi odanı istiyorsan, onun için de yer var." Mürettebattaki diğer insanların insan eşlerinin erkeklerinin yanında uyuduğunu biliyorum ama Zoey'i hemen bir şeylere zorlamak istemiyorum. O hazır olana kadar bekleyebilirim.

"Burada seninle olmak istiyorum," diyor bana ve sonra elleri penisimi kavırıyor. "Çok büyüksün."

Odaları ya da savaş kuşlarını unutarak inliyorum. Zoey'nin dokunuşu dışında hiçbir şeyin önemi yok. "Hoşuna gitti mi?"

"Tanrım, evet." Parmakları boyumdan aşağı iniyor, sıcak tenimde geziniyor. "Şu çıkıntılara bak." Titrediğini hissedebiliyorum, parmakları kayıyor ve beni okşuyor. "Bu kesinlikle insana özgü bir şey değil."

"Çok fazla insan siki gördün mü?" Nefes nefeseyim, kontrolümü kaybetmemeye çalışıyorum.

"Bazı porno videolar izledim," diye itiraf ediyor. "Nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istedim. Çok seksi değillerdi. Ama iyi bir anatomi dersiydi. Yine de bunu daha çok sevdim." Bir parmak ucunu kesemin üzerinde gezdiriyor. "Daha büyük ve daha güzelsin."

İçimden bir kakhaha yükseliyor. "Çoğu erkeğin siklerine güzel denmesini istediğini sanmıyorum."

"Ama öyle!" Bana sırtıyor ve sonra ellerini tekrar üzerimde gezdiriyor. "Burada büyük, kalın bir kafan var." Ve parmak uçlarını başımın tepesinde gezdirerek vücudumda şehvet dalgaları yaratıyor. "Ve mavinin muhteşem, derin bir tonusun. Tepende büyük bir damar var ve tüm bu mükemmel çıkıntıların arasında yer alıyor. Ve sen de büyüksün." Zoey sanki genişliğimi test ediyormuş gibi beni hafifçe sıkıyor. "Ne kadar büyük olmasının iyi olacağından emin değildim ama bunu sevdim."

bir. Ve... mahmuzun var."

Ve ucuna hafifçe dokunuyor.

Dişlerimi sıkıyorum. Hangisinin daha zevkli bir işkence olduğunu bilmiyorum -sözleri mi, dokunuşları mı, yoksa beni okşarken yüzünde beliren hayranlık mı? Mahmuzum aletimin geri kalanı kadar hassas değil, bu yüzden dokunduktan sonra bana hevesli bir bakış attığında ona başımı sallıyorum. "Dokunabilirsin."

Kaşları çatıldı. "Sanırım benimkine dokunursan neredeyse yataktan fırlayacağım bir klitoris gibi değil."

Ona sikimin çok daha hassas olduğunu söylemek istiyorum ama aynı zamanda istediğini yapmasını da istiyorum. Eğer saatlerce mahmuzumu okşamak istiyorsa, burada sessizce oturacağım ve kalbinin içeriğine kadar keşfetmesine izin vereceğim. Ellerinin her dokunuşu iyi hissettiriyor. "Hâlâ hoşuma gidiyor."

Zoey yaramaz bir sırıtişla, "Evet, ama benim üzerimde çıldırmanı istiyorum," dedi. Başparmağıyla mahmuzumu okşuyor, alt tarafını ve tabanını okşuyor ve ben nefesimi emiyorum, çünkü bu... farklı hissettirdi. "Şimdi bir yere varıyoruz," diyor bana. "Ve ağzımı senin üzerine koyacağım. Plas-film kullanmamı ister misin?"

Hijyenik, vücudu koruyan film mi? "Sadece sen istersen."

Burnu sevimli bir şekilde kırılıyor. "Ben mi? Hayır. Homeworld'den gelen sensin. Hastalık konusunda hepsi ucube."

Gülüyorum, ama sesim kabaca çıkıyor çünkü hâlâ mahmuzumun altını okşuyor ve onu saçlarından tutup yatağa iterek gün ışığını söndürmeme yaklaşık iki saniye kaldı. Dokunuşu vücudumda sarsıntılar yaratıyor ve sikim her an daha da sertleşiyor. Başında ön spermler birikiyor ve Zoey de bunu fark ediyor. Nefes nefese kaldı ve sonra bana baktı. "Eğer plas-film kullanmıyorsak... senin tadına bakacağım."

Bir iniltiyi bastırıyorum. "Tadıma bak o zaman," diyorum ona, sesi düzensiz. Bir elimi saçlarına götürüp onu okşuyorum, ama saçlarını avuçlamamak ve en ilkel dürtülerle onu kendime doğru çekmemek için her şeyimi harcıyorum.

Bana muzip bir bakış atıyor ve sonra eğilip önündeki boncuklardan birini yalıyor.

Boşalmak. Pembe dilinin sikime sürtünmesini mi? Hafifçe vuruşu? Neredeyse o anda boşalacaktım. Bana gülümserken alnımda terin patladığını hissedebiliyorum. "Hoşuma gitti."

"Öyle mi?" Kelimeler boğazımdan güçlkle dökölüyor.

"Mmmhmm." Parmaklarını sikimin etrafında kenetliyor ve başını tekrar yalıyor.

Kendimi kaybetmiş bir halde yatağa düştüm. Zoey'nin biraz şakacı olduğunu hep biliyordum ama bu hayal ettiğimin de ötesinde bir şeydi. Hiçbir şey daha iyi hissettirmemişti. Boğazımdan kısık sesle hırlıyorum, elim onun yumuşak saçlarına dolanıyor ve yüzünü ileri itmemek, onu yönlendirmek için elimden geleni yapıyorum. Ağzını istediği gibi kullanma özgürlüğüne sahip olmasını istiyorum. Ve o da öyle yapıyor, dilinin ucuyla her bir çıkıntıyı izleyerek ve bunu yaparken küçük sesler çıkararak şaftımı yukarı ve aşağı doğru yalıyor. Acı verici bir süreden sonra, sikimin başına dönüyor, dilini üzerinde döndürüyor ve sonra beni derinlemesine emiyor.

Bir nefes çekiyorum, kesem vücuduma sıkıca yapışıyor. Tohumlarımın kabardığını hissedebiliyorum, bedenim boşalmaya, onun derinliklerine pompalamaya hazır. Sınıra o kadar yaklaşmıştım ki onu nazikçe üzerimden çektim. "Zoey," diye nefes alıyorum. "Şimdilik bu kadar yeter."

Bana bakıyor ve alt dudağını pembe ve parlak bir şekilde dışarı çıkarıyor. "Daha bitirmedim."

"Bana dokunmaya devam edersen olacağım," diye onu uyarıyorum ve ayağa kalkıyorum. Onu kollarıma çekiyorum ve seksi ağzını kendi ağzıma alıp birbiri ardına öpücöklere boğuyorum. Zoey ben bunu yaparken inliyor, bacağı üzerimden kayarak bir kez daha üzerime biniyor. Bu harika bir his... ama onun sıcak ve ıslak olduğundan emin olmalıyım ki içine girdiğimde ilk kez çiftleştiği için acı hissetmesin. O mükemmel, sevimli ağzını öpmeye ve kemirmeye devam ediyorum ve onu yavaşça battaniyeye indiriyorum, altına yatırırken bir bacağına kalçama doğru çekiyorum. "Sana dokunma sırası bende."

Gözleri hevesle parlıyor ve kıyafetinin düğmelerine dokunarak onu soymama yardım ediyor. Acele etmiyorum; gevşediği anda kumaşı vücudundan ayırıyorum, solgun teni ve yumuşak kıvrımları ortaya çıkıyor. Kıyafetlerini yırtıp çıkarırken nefesi kesiliyor, vücudu titriyor ama heyecanı hissediliyor. "Sentorr," diye nefes alıyor, ben ağzımı onun çıplak amcığına indirirken elleri boynuzlarıma gidiyor.

Kıvrımlarına uzun, sert bir dil darbesi indiriyorum ve ılık atıyor, kalçaları sallanırken boynuzlarıma tutunuyor ve uyluklarını daha da açarak beni aralarına alıyor. Islak, bana dokunmaktan tahrik olmuş ama ben onu ihtiyaçtan sırlıslıkla yapmak istiyorum. Dilimle amcığının üzerinde çalışıyorum, her kıvrımın tadına bakıyorum ve nazikçe birbirinden ayırmadan ve dikkatimi klitorisinin küçük tomurcuğuna odaklamadan önce buruşturuyorum.

Zoey haykırıyor, ağızıma doğru eğiliyor ve sürtünme için aresizmiş gibi sürtünüyor. Dudaklarım ve dilimle amını okşarken bir kolumu kalçasına dolayarak onu sabitliyorum. Bana karşı kıvranıyor, balı kayganlaşıyor ve ağızımı aromasıyla kaplıyor, ama o küçük ve insan, ben ise büyük ve mesakkah'ım. Sikimi kaldıracıebileceğinden emin olmalıyım.

Dikkatlice, bir parmağımı çekirdeğine itiyorum, dilimle klitorisini çalıştırmaya devam ederken bile, dönüşümlü olarak emme ve yalama. Parmağımı yavaşça dar kanalına sokarken yalvaran sesler çıkartıyor. Küçük olmasına rağmen ateşli ve inanılmaz derecede ıslaktı. Nazik hareketlerle içine pompalıyorum, ta ki sıcaklığına ikinci bir parmak ekleyene ve her ikisini de onu sikimle istediğim gibi doldurmak için kullanana kadar. Kalçaları daha da yukarı kalkıyor ve ben klitorisini sabit hareketlerle yalarken, onu memnun etmek için hem parmaklarımı hem de dilimi kullanırken bana yapışıyor, anlamsız şeyler geveliyor.

Sonra salıverildiğini haykırıyor, boşalırken tatlı bir bal dalgası dilimi yıkıyor. İçine girmeye devam ediyorum, orgazmından ıkarabildiğim her zevki çıkartıyorum, zevkten titrerken bana tutunmasını seviyorum. Sanki dünya başına yıkılırken onu ayakta tutmak için güvendiği tek şey benim ve bu beni yoğun bir sevine dolduruyor, hatta ona sahip olmak için her zamankinden daha aç olmama neden oluyor. Aletim ihtiyaçtan zonkluyor ve ağrıyor ve onun salınımını kucaklarken battaniyelere karşı öğütüyorum.

Dilim klitorisine her dokunduğunda seğirerek boğucu bir iç çekiş çıkartıyor. "Mmm, Sentorr, senin dilin."

"Hoşuna gitti mi?" Tekrar klitorisine doğru

kaydırıyorum, alay ediyorum. Küçük bir inilti

kaçıyor. "Kef, evet."

Kalçasının iç kısmına bir öpücük konduruyorum, sonra karnına doğru ilerliyorum. Mesakkah erkekleri nasıl olur da ömürleri boyunca eşlerini ağızlarına almadan yaşayabilirler? Bu düşünülemez. Benimkini kullanmadan

bir gün geçirmeyi hayal bile edemiyorum.

Zoey. Narin ayak parmaklarından kulağının kıvrımlı kabuğuna kadar her yerini tatmak istiyorum.

Ama şimdi? Sadece onun derinliklerine gömülmek istiyorum.

Onun üzerinde hareket ederken eşimi öpücüklerle boğuyorum, bacağını kalçama doğru çekiyorum ve sikimi uyluklarının arasındaki beşiğe yerleştiriyorum. Ağzımın içine doğru inliyor, bacaklarını etrafımda kilitliyor ve boynuma tutunuyor. Altımda çok güzel duruyor ve sikimi kıvrımlarının ıslak sıcaklığına doğru itip sularıyla sıvıyorum. Bunu yaparken nefesi kesiliyor, göğüsleri hareketle birlikte zıplıyor ve o kadar güzel ki ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki, bunu birkaç uzun an boyunca yapıyorum, amcığı boyunca okşuyorum, sikimi balına sürüyorum ve pelüş göğüslerinin vücudunun yaptığı gibi hareket etmesini izliyorum.

Zoey uzanıp yanağını okşuyor. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

İnledim. "Evet. Benim kalbim de sende." Elini elime alıp göğsümdeki kaplamanın üzerine, tam kalbimin üzerine bastırıyorum.

Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Yani sana yanlış yaptığını düşündüğümü söylersem kızmayacak mısın?"

Yanlış mı yapıyorum? Ona bakıyorum.

"Penis içeri giriyor," diye fısıldıyor yardımsever bir şekilde ve başını hafifçe sallıyor. "Bununla ilgili birkaç video izledim."

Kahkahalarla bağıyorum, omuzlarım titriyor. Onunla nasıl çiftleşeceğimi bilmediğimi mi sanıyor? "Benim muhteşem Zoey'im," diye mırıldanıyorum, eğilip yüzüne öpücükler konduruyorum. "Yardımseverliğin sınır tanımıyor."

"Yaptığın şeyin iyi hissettirmediğinden değil," diyor hemen. "Harika hissettiriyor ama seni içimde istiyorum."

Kef me, ben de onun içinde olmak istiyorum. Tüm esprilerim kayboluyor, yerini açlık alıyor. Çenesini kavriyorum, onu yalarken ağzını açık tutuyorum ve bir kalp atışı içinde şakacı halden muhtaç hale geçişini seviyorum. Adımı inliyor ve ben de dudağını ısıriyorum. "Sana verebileceğim şeyi istiyor musun?"

Zoey titriyor. "İstiyorum. Beni yalvartmayın."

"Başka zaman," diyorum ona. "Bu oyunları ben sahiplendikten sonra oynayacağız."

seni iyice." Bir elimi aramızda gezdiriyorum, sikim göbeğinin girişine oturana kadar vücutlarımızı ayarlıyorum. İnliyor, bana doğru kayıyor ve ben de ileri doğru bastırmaya başlıyorum. Hemen ne kadar sıkı olduğunu fark ediyorum ve onu sertçe öpmek için eğiliyorum, ağzını yakalıyorum ve onu aletimin istilasından uzaklaştırmak için derin, şehvetli öpücüklerle alıyorum.

Yine de onu hissetmek enfes. Kendimi bu saf zevkin içinde kaybetmek istiyorum ama yapamıyorum.

Zoey farklı hissediyor, bu çok açık. Amcığı beni sıkıca kavlıyor ve ben de onun küçük acı iniltilerini öpüp yok ediyorum. "Sana zarar vermeyeceğim, aşkım. Sakin ol. Sana sahibim."

Bana güvenerek başını sallıyor ve bir parmağını ağzıma götürüyor. Onu ısıriyorum ve tekrar titriyor.

"Tanrım, çok seksisin."

"Kalbim," diyorum ve onu tekrar öpüyorum. Yavaş yavaş vücudu beni daha derine çekiyor ve kalçalarını kontrollü, dikkatli hareketlerle esneterek içine giriyorum. İmkânsız bir süre gibi görünüyor ve ona ne kadar çok ihtiyacım olduğu için terliyorum ama acı çekmesini istemiyorum. Bunun benim için olduğu kadar onun için de iyi ve harika olmasını istiyorum. Bu yüzden onu öpüyorum, öpüyorum ve küçük vuruşlarla sikimi çalıştırıyorum.

Sonunda vücudundaki gerginlik azalıyor ve öpücüklerimi açlıkla karşılıyor. İçine pompaladığımda nefesi kesiliyor ve sonra kalçalarını benimkilerle buluşmak için kaldırıyor.

"Bana nasıl hissettiğini söyle," diye rica ediyorum, güzel yüzündeki bir tutam saçı fırçalayarak. "Canın acıyor mu?"

"Düşündüğümde daha farklı hissettiriyor," diye itiraf ediyor. "Çok derin hissediyorsun. Ben sadece... Tarif edemiyorum." Ve yüzünü boynuma saklıyor.

"Durmamı ister misin?" Sanırım şimdi ondan ayrılırsam ölebilirim ama eğer isterse yapacağım. Elimini omzundan aşağı kaydırıyorum, vücuduna dokunuyorum ve sessiz bir cesaretlendirmeyeyle gergin bir meme ucunu okşuyorum.

Amcığı sikimin etrafında sıklaşıyor ve nefesini içine çekiyor. "Hayır," diye fısıldıyor. "İyi hissettiriyor." Zoey aramıza uzanıyor ve parmak uçları mahmuzumu sıyrıyor. "Bunun beni nereye vurduğunu biliyor musun?"

"Kıvrımlarındaki yumru mu?" Ben soruyorum.

İnliyor ve başını sallıyor. "Oh evet. Bu... çılgınca olacak."

"Şimdi denemek ister misin?" Kalçalarımı döndürerek ilk tam vuruşumu yapıyorum. Sabırsızlığım beni ele geçiriyor. Daha uzun süre beklemeliyim, hızını onun belirlemesine izin vermeliyim, ama ona o kadar çok ihtiyacım var ki, yakında ona sahip çıkmazsam paramparça olacaktım gibi hissediyorum.

Zoey gözlerini kapatıyor ve nefesini içine çekiyor. Çıkardığı ses boğuk, ama onu çekmeye çalıştığımda tırnaklarını omuzlarıma geçiriyor. "Sakin gitme. Bunu bir daha yap."

İçimden şaşkın bir kahkaha yükseliyor. "Benim için zevk." Geri çekiliyorum ve sonra uzun zamandır hayalini kurduğum şekilde eşime sahip çıkarak derinlere iniyorum.

Boğuk bir çığlık atar, gözleri kapanır. "Oh, kef me. Hangisi daha iyi hissettiriyor bilmiyorum; çıkıntılar mı, mahmuzlar mı?"

"Tekrar deneyelim mi ve sana karar vermen için bir şans daha verelim mi?" Cevap beklemeden kalçalarımı esneterek tekrar içine pompalıyorum. Kuyruğum çarşafı sertçe vuruyor ve bacakları etrafımda sıkıca kenetlendiğinde, bir ayak bileğime sararak onu bana sabitliyorum. "Daha iyi misin?"

Zoey sadece inliyor, küçük meme uçları göğsüme sürtünürken geriliyor.

O kadar güzel ki. "Eşim," diye hırıyorum boğazımdan. "Benim Zoey'im."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor ben tekrar derine doğru iterken. "Aman Tanrım."

"Bana tutun." Onu bir kez daha öpüyorum, sonra yavaş ve sabit bir harekete başlıyorum. "Sadece dayan." Benim için olduğu kadar onun için de hoş olacak bir ritim tutturmaya çalışarak sabit, eşit itişlerle eşime doğru sallanıyorum. Yine de zor, çünkü yaptığım her itişte çığlık atıyor ve vücudu sanki tekrar boşalmanın eşiğindeymiş gibi etrafımda titriyor. Bu, vücudumdaki her kasın tepki olarak gerilmesine neden oluyor ve hareketlerim daha sarsıntılı, daha vahşi hale geliyor, ta ki ben ona tüm gücümle sokulana ve o benim adım haykırana kadar, vücutlarımız, kontrolümü kaybetmek üzereymişim gibi hissettiren gürültülü et tokatlarıyla birlikte sallanıyor. Yine de önce onun boşalması gerekiyor.

Onun zevkinden başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Sen...torr," diye inliyor vuruşlar arasında. "Yapamam... Yapamam... İhtiyacım..." Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarıyor.

Daha fazlasına mı ihtiyacın var? Daha fazla ne? Göğsünü avuçluyorum, meme ucunu ovuyorum ve ben ona vururken bile bana karşı eğiliyor. Yine de yeterli değil ve kendi arzusunun beni ezmeye başladığını hissediyorum. Hayır.

Gelmesini beklemek zorundayım.

Bir hırıltıyla aramıza uzanıyorum, mahmuzumun klitorisine değdiği yeri arıyorum, hassas etiyile alay ediyorum. Zoey yine adımları sayıklıyor ve içimden bir sesle uzanıp amını sıkıca kavriyorum, böylece tekrar ileri doğru vurduğumda mahmuzum her yerine değiyor.

Bir çığlık atıyor ve sonra amcığı sıkılıyor ve etrafımda dalgalanıyor, tekrar tekrar ve doruk noktam vücudumu parçalıyor. Vücudunu tohumlarımla doldururken içine dalıyorum, onu bir kez ve sonsuza dek benim olarak iddia ediyorum. Sıkı kanalı serbest bırakılmamla ıslandı, ama hala ona doğru sallanıyorum, hareketlerim yavaşlıyor, ben onun üstünde nefes nefese yataırken kalçalarımın sadece seğirmesi olana kadar.

Yine de hareket etmeyi bırakacak gücü kendimde bulamıyorum.

Sert bir iç çekiyor, elleri omuzlarımda geziniyor ve ben de yüzüne küçük öpücükler konduruyorum. Doymuş olsam da henüz onu bırakmaya hazır değilim. Burada onun üzerinde olmayı çok seviyorum. Yanaklarındaki kızarıklığı, alnındaki terli saç tellerini, gözbebeklerinin zevkten nasıl büyüdüğünü görmek hoşuma gidiyor. Zoey uzanıp çenemi okşuyor ve bana tatlı tatlı gülümsüyor.

"Ben bir aptalım," diyor.

Kıkırdayarak avucuna bir öpücük konduruyorum. "Eşimi talep ettikten sonra duymayı beklediğim şey bu değildi. Neden aptalsın, kalbim?"

Zoey gülümsüyor. "Çünkü kardeşlerimle kalmayı seçtiğimde neler kaçırdığının farkında değildim. Şimdi kendimi tekmeleyebilirim, çünkü *bundan* bir ay daha fazla yaşayabilirdik."

Erkeğinin egosunu bu kadar okşayan bir kadın daha önce görülmuş müdür? Elimde olmadan sırtıtıyorum. "Sen ailene sadıksın. Bunda yanlış bir şey yok."

Kollarını boynuma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor,

boynuma sarıldı. "Anlayışın için teşekkür ederim." Derin derin nefes alıyor. "Terin bile güzel kokuyor. Tam bir gidiciyim."

Göğsümde şiddetli bir sevinç çarpıyor, kalbimle aynı anda atıyor. "Sen benimsin ve ben de seninim. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Evet."

"Pişman mısın?" Sormadan edemiyorum.

"Bir ay kayıp," diyor tekrar ve ben üzerinden yuvarlandığımda itiraz eder gibi bir ses çıkarıyor. "İşimiz bitti mi?"

"Şey... muhtemelen seni ezmemi istemezsin."

"Bana ne istediğimi söyleme," diyor muzipçe, vücudunun üzerinde hafifçe sallanan kuyruğumun ucunu çimdikliyor.

Bu içime bir ürperti gönderiyor ve bunu sikime kadar hissediyorum. Minx. "Tamam o zaman, ne istiyorsun?"

"İstiyorum..." Zoey başını eğiyor ve sonra bir parmak ucuyla meme ucumu okşuyor. "Nereye oturacağımı görmek istiyorum."

"Nereye oturacaksın?" Çiftleşmemizin etkisiyle hâlâ sersemlemiş bir halde yankılanıyorum. Meme uçları hala ağzıma tehlikeli bir şekilde yakın küçük tomurcuklarla alay ediyor.

"Köprüde, şapşal." Parmağını meme ucumun üzerinde gezdiriyor, gıdıklıyor ve tepki olarak kesemin gerilmesini sağlıyor. "Artık iki gemiyi birden yöneteceğim, biliyorsun. En iyi koltuğa ihtiyacım olacak. Tercihen seninkinin yanında."

Gülüyorum, çünkü onun hevesini seviyorum. "Şimdi bakmak ister misin?"

"Şey," diye mırıldanıyor ve bir an düşünüyor. "Yani, bu bir savaş kuşu. Ama yatakta kalmaya ikna edilebilirim." Gözleri coşkuyla parlıyor.

"Şimdi yapabilir

misin?" "Oh,

kesinlikle."

Bir elimle karnını yumuşattım. "Aminı tekrar yalamam için utanmazca bir numara mı bu?"

Nefesi kesiliyor ve gözleri ihtiyaçtan kararıyor. "Tanrım, evet. İşe yarıyor mu?"

"Evet, evet, öyle." Eşime sırtıyıyorum ve karnına bir öpücük konduruyorum.

"Ben... ikimiz de dağınğız," diye itiraf ediyor, bana dokunurken yanaklarında utangaç bir kızarıklık var.

"Uzun sürmeyecek," diyorum ona ve inleyerek karşılık vermesinden memnun oluyorum. Benim güzel, istekli, pis küçük eşim. Onu nasıl da seviyorum.

EPİLOG

SENTORR

"T buradalar!" Arkadaşım sevinçle köprü üstündeki koltuğundan fırlıyor ve rampanın indirildiği geminin rıhtımına doğru koşuyor. Ben de arkasından birkaç adımlar atıyor, kendimle yarışmıyor ama Zoey'nin Haal Ui İstasyonu'nda ben yanında olmadan bir yere gitmesine de izin vermek istemiyordu.

Zoey'nin kendini rampadan fırlatıp Mathiras'ın kollarına attığını ve Mathiras'ın da ona sıkıca sarılıp etrafında döndüğünü görmek için tam zamanında oraya varıyorum. Onu yere bıraktığı anda Adiron onu yakalıyor ve Kaspar'ın da sarılmak için sırasını beklediğini biliyorum.

Birbirlerini bir yıldır görmediklerini sanırsın. Daha çok iki hafta oldu. Ama aldırmıyorum, çünkü sarılmaları bittiğinde Zoey sırtarak kendini bana doğru fırlatıyor. "Gel de merhaba de."

Yaklaşırken hepsini "Adiron'un pençesinden uzak duruyorum," diye uyarıyorum. "Benim için 'noogies' yok, teşekkürler." Bu dersi geçen sefer öğrenmiştim.

Adiron sadece sırtıyor.

"Küçük kız kardeşimizle ilgileniyor musun?" Kaspar soruyor.

Zoey kocaman bir iç çekti. "Aman Tanrım, evet. Bana harika davranıyor. Çıldırmadan önce beni her zaman en az iki kez boşaltıyor. Tatmin oldun mu?"

Elimi yüzüme sürerek onun ağzı bozuk üç erkek tarafından yetiştirilmiş bir kadın olduğunu kendime hatırlatıyorum. Elbette onların söylediği şok edici şeyleri o da söyleyecek. Bu onu ne kadar sevdiğimi değiştirmiyor ve boğazımdan hırladığımda bana sadece göz kırpmıyor ve kuyruğumu parmak uçlarıyla hafifçe okşayarak bunu daha sonra telafi edeceğini söylüyor.

"Demek bizim için kargonuz var?" Mathiras rampadan yukarı *Jabberwock'un* içine doğru ilerlerken soruyor. "Yoksa bu sadece bir aile buluşması mı?"

"İkisi de," diyor Zoey. Kıçımı çimdikledikten sonra kardeşlerine doğru ilerliyor. Kaspar'ı kolundan tutarak grubu gemiye götürüyor. "Siz akşam yemeğine kalıyorsunuz, tavuklu şehriye çorbası içeceğiz. Dünya'ya özgü bir şey. Şey... tavuğa eşdeğer, şehriyeye eşdeğer bir çorba. Tam olarak aynı değil ama Fran oldukça yaklaştı."

Adiron bana korku dolu bir bakış fırlatıyor ve ben de omuz silkiyorum. Hepimiz dışilerin kendi yemeklerinin "insan eşdeğerlerini" hazırladıkları akşam yemeği partilerine katlanmak zorunda kaldık ve... bunlar mesakkah damak tadına uygun değil. Ama buna katlanıyoruz çünkü bunları diğer insan dışilerle paylaşmak Zoey'i mutlu ediyor. Yemekleri pek sevmiyor ama yine de denemeyi seviyor.

"Peki ya kargo?" Kaspar kız kardeşine soruyor, ben de onların arkasına düşüp Adiron'dan birkaç adım dikkatle *uzaklaşırken*.

Zoey bana hınzırca bir bakış atarak, "Asla tahmin edemezsin," dedi.

Ben de güzel eşime gülümsüyorum. Ailesiyle yaptığı bu ziyaretler umurunda değil. Son zamanlarda yakıt ikmal molalarımızı *Küçük Kız Kardeş'le* aynı istasyona ayarlıyoruz, böylece akşam yemeği için buluşabiliyoruz ve Zoey de kardeşleriyle hasret giderebiliyor. Bu onun güzel yüzüne her zaman parlak bir gülümseme yerleştiriyor, böylece Adiron'un bitmek bilmeyen sataşmalarına katlanabiliyorum.

Ona on yıl boyunca nasıl tahammül ettiği şaşırtıcı, çünkü zamanın yarısında onun kafasını patlatmak istiyorum. Tabii ki Adiron'un herkes üzerinde böyle bir etkisi olduğundan şüpheleniyorum.

Kaspar, "Umarım o keffing solucanlarından daha fazla

yoktur," diyor. Zoey k1s k1s g1ler.

Mathrias inliyor. "Daha fazla inukni solucanı mı?"

"Daha fazla," diye katılıyorum. "Dış Halka'da onlar için yüksek bir talep var. Görünüşe göre yiyecek sevkiyatı az ve yerel halk fiyat kırıyor." Bundan nefret ediyorum. Zoey bundan nefret ettiğimi biliyor - solucanları kendimiz götürmek yerine kardeşlerine yüklememizin bir nedeni de bu. Oraya vardığımızda çiftçilerin aç ve umutlu yüzlerini görmeye dayanamadığımı biliyor. Her zaman bizim bir erzak gemisi olduğumuzu ve elimizdeki tek şeyin solucanlar olduğunu umuyorlar.

Bana çok fazla çocukluğumu hatırlatıyor.

"Neredeyse birileri birkaç ikmal gemisini kaçırıp kargoyu en çok ihtiyaç duyulan yere boşaltacakmış gibi geliyor," diyor Kaspar kayıtsızca.

Zoey'nin gözleri parlıyor. "Keşke birkaç korsan tanısaydık. Ya da iki mürettebat." Bana bakıyor, ifadesinde umut var.

Kardeşleriyle çalışmak ve çalışkan insanları doyurmak için bir şans mı? *Jabberwock'un* bir sonraki kaçak mal sevkiyatımız arasında biraz zamanı var. "Varız."

Arkadaşımın çıkardığı mutlu çığlıktan daha iyi olan tek şey, bir sonraki öpücüğü bana kondurması. Kivian ve diğerleriyle henüz konuşmadım ama onlar da gelecektir. Zoey için her şeyi yapacağımı biliyorlar.

Kadınım için tüm evreni geçebilirim.

YAZARIN NOTU

Tekrar merhaba!

Her yazar notuna bir TADAA ile başlamam gerektiğini hissediyorum! Şu yaptığım şeye bakın! Ama sanırım bunun nedeni sizlerin okuması için heyecanlanmam.

Bu kitabı yazmayı çok sevdim. Sevdim, sevdim, sevdim. Sentorr Zoey'den çok farklıydı ve onları eşleştirip tepkilerini izlemeye bayıldım. Ayrıca *Fool'u* yeniden ziyaret etmeyi de sevdim ve onlarla işimiz bittiği için biraz üzgünüm.

Zoey'nin kardeşleri bir noktada tekrar aklıma gelecek ve kendi hikâyelerini talep edecekler. Ancak şimdilik, bu hikâyelere yetişene kadar Buz Gezegeni Barbarları ve Ateş Kanı Ejderhalarına odaklanacağım. Bu yıl çok fazla program hokkabazlığı yapmak zorunda kaldım ve bu yüzden onlara istediğim kadar ilgi gösteremedim ve onları özlüyorum! Özellikle de barbarlarımı. Odak noktamı daraltmaya çalışıyorum, böylece gelecekte hikayeleri nereye götüreceğim arasında bu kadar büyük boşluklar olmayacak. Birçoğunuzun Icehome hikayesinin ilerlemesini izlemek için endişeyle beklediğini biliyorum ve ben de sizinle aynı endişeyi hissediyorum! Başaracağız!

O zamana kadar, umarım Dans Eden Budala'da biraz daha fazla zaman geçirmekten keyif alırsınız. Affedersiniz, Aşk Hastası Budala... şimdi de Jabberwock! Kendilerine ne derlerse desinler, bu ekibi seviyorum. Aslında tüm karakterlerimi seviyorum ama bazılarını diğerlerinden daha çok. Bunlar kesinlikle kalbimde özel bir yere sahip.

<3 <3 <3

Yakut

Not - Sırada ne üzerinde çalıştığımı söylemedim. Çünkü bu New York'taki yayıncım için bir proje ve şu anda ona odaklanıyorum! Tamamlandığında, Facebook'ta sırada ne olduğu hakkında biraz konuşacağım, ama büyük olasılıkla Icehome olacak. Göreceğiz bakalım!

KORSANLAR

Seksi mavi uzay korsanları ve delicesine aşık oldukları insan kadınlar!

KORSANIN TUTSAĞI

Fazla kaypak bir uzaylı korsan olan Kivian, kavgacı bir insan dişisiyle karşılaşır.

KORSANIN YATAĞINDA

Tarekh o kadar çirkindir ki hiçbir dişi onu istemez ama bu Catrin'i her şeyiyle sevmesine engel değildir.

KORSAN TARAFINDAN AYARTILMIŞ

Alyvos sadece bir dövüşün içindeyken kendini rahat hisseder. Ama sonra Iris'le tanışır ve uğruna yaşayacağı çok daha fazla şey olduğunu anlar...
tabii Iris ona güvenebilirse.

DAHA FAZLASINI ISTER MISINIZ?

Buz Gezegeni Barbarları, Ateş Kanı Ejderhaları veya Ruby Dixon'ın diğer kitapları hakkında daha fazla bilgi için beni [Facebook](#)'ta 'beğen' veya [yeni çıkan bültenime abone](#) ol.

Okuduğunuz için teşekkürler!

<3 Ruby

RUBY DIXON TARAFINDAN DA

ATEŞ KANI EJDERHALAR

Kanındaki Ateş

Öpücüğündeki

A t e ş

Kucağındaki Ateş

Öfkesindeki Ateş

Ruhundaki A t e ş

BUZ GEZEĞENİ BARBARLARI

Buz Gezegeni Barbarlar

Barbar Uzaylı Barbar

Aşık Barbar Maden

Buz Gezegeni Tatili (roman)

Barbarın Ödülü Barbarın Eşi

Barbarın Bebeğine Sahip Olmak (kısa öykü)

Buzdan Bebekler (kısa öykü)

Barbarın Dokunuşu

Sakinlik (kısa öykü)

Barbarın

Evcilleştirilmesi Artçı

Sarsıntılar (kısa öykü)

Barbarın Kalbi Barbarın

Umudu Barbarın Seçimi

Barbarın Kefareti

Barbarın Hanımı

Barbarın Kurtarışı

Barbarın Alaycılığı

Noel'den Önce Barbar (roman)

Barbarın Sevgilisi

ICEHOME

LAUREN'İN BARBARI

VERONİCA'NIN

EJDERHASI

YALNIZ BAŞINA

HAPİSHANE

G E Z E G E N İ BARBAR

UZAYLININ POSTA SİPARİŞİ

GELİNİ SONBAHARDA GÜZELLİK

KRALIN EVDE KALMIŞ GELİNİ

UZAYLI SUIKASTÇININ UYGUN KARISI

BEDLAM KASAPLARI

Bedlam Butchers, Cilt 1-3: Off Limits, Packing Double, Double Trouble Bedlam
Butchers, Cilt 4-6: Double Down, Double or Nothing, Slow Ride Double Dare You

AYI ISIRIKLARI

VARDİYA: Beş Eksiksiz Roman